

OLVASÓKÖNYV

Szerkesztő: Botos László

II. rész.

SIKERES HONVÉDELEM

Botos László

Jelen időben, minden további nélkül, a szabad véleményközlés engedélyezi, így elfogadott, hogy népek szabadon közölhessék óhajukat, törekvéseiket, még akkor is, ha azok megsértik a szomszédi jó viszony érzését, barátságát. Ez nyilvánvaló a rumán, szerb, szlovák nyilatkozatokból. Szabadon hirdethető és tanítható a Nagy Románia a Dnyesztortól a Tiszáig, amely mindenképpen, félreértés nélkül kifejté azt, hogy a rumán állam és nép e kifejezéssel meghatározta jövőbeli céljait. Ugyanígy a szlovákok Nagy Moravia birodalom visszaállításáról beszélnek – ami soha sem létezett. A Habsburgok ezer és ezer alkalmat használtak fel, alakítottak ki Hazánk elcsatolására. Simon Peresz, egykori izraeli miniszterelnök nyíltan kijelentette, hogy Izrael felvásárolja Manhattan, New York egyik városrészét, Lengyelországot és Magyarországot. Mindezt, mind ezeket a nyugati világ elnézte és még most is elnézi.

Történelmünk folyamán, mi soha nem háborúztunk földünk növeléséért, mindig csak az ősi földet védtük, a ránk törő foglalni akarók ellen. Ha a megnevezetteknek lehet szabadon hirdetni sovinszta nacionalizmusukat, akkor nekünk is kell, hogy szabad legyen hirdetni, megismertetni, minként erősödhetünk meg. A kommunizmus tanát átmentették szocializmus színeibe, és mindig hirdethető, tanítható és követhető is, minden meghökkenés nélkül, pedig ők száz milliókat öltek – lásd a Fekete Könyv¹ ismertetését. Mi magyarok, és még Atila, az Isten ostora sem irtott ki, semmisített meg népeket, mint azt római hadjáratok vezérei tették, csak adófizetővé tette Rómát és Bizáncot. Lásd a punok, és a szemita népek az ó-szövetségben dicsekvő sok, számos városállam királyságok népének teljes kipusztítása. Kérde, akkor miért az a borzasztó nagy nemzetközi magyarellenesség? Nézzük meg, elemezzük, mennyiben sértené szomszédaink önbizalmát, ha népünk saját meglátása érdekében elkezdené a fennmaradáshoz szükséges nemzetépítő munkáját?

Ezért merem, és javaslom olvasásra, megismerni azt a tant, amit a Nyugat valakik befolyására ellenünk közös erővel akadályoz.

Említettük, hogy hódító háborúink nem voltak. A Kárpát-medence volt ősi földünk visszaszerzése. Ezen kívül, egy kivétellel mind honvédő háborúkat vívtunk, és nem kis dicsőséggel. A kivétel Hunyadi Mátyás 1485 év Bécs elfoglalása volt. Mivel meggyőződött arról, hogy a német-római császár, III. Frigyes nem a törököt akarta messze a hazától elűzni, hanem a török háborúskodást fenntartva, ezzel minket kimerítve, Hazánk elfoglalását vette célba ő is, mint ez többször is előfordult. Szerződést kötött III. Frigyessel, hogy ha fiú trónörökös nélkül halna meg, Magyarország órá száll. Azért foglalta el Bécset, hogy ezzel az erőnyeréssel, mint

¹ Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, Andrzej Paczkowski: A Kommunizmus Fekete Könyve, Magyar Könyv Alapítvány

császár leszámolhasson, elűzze határaink mellől a törököt. Az ellenségeink által írt történelemírás is számos helyen említi őseink hősiességét megbízhatóságát. Számos nagyjelentőségű háborút, és ennél több csatát nyertünk a tatár, török, német, osztrák (azaz a Habsburg) császárok ellen védekező harcaink során. Ebben magasan kiemelkedik a pozsonyi csata 907-ben, ahol Árpád három idősebb fia, Tarhos, Üllő és Jutas elestek, Árpád pedig a sérülésében később halt meg.

Géza kagán fiát, Vajkot 1000-ben koronázták királlyá, és keresztségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásait, és uralni akarták Magyarországot.

II. Konrád császár (1024-1039) uralkodása alatt a németek ismét támadólag léptek fel. Időnként be-betörtek a nyugati határmenti területekre Baváriából, de Istvánnak mindig sikerült kiűzni őket. II. Konrád Bizánccal, a Kelet-Római császársággal próbált ellenünk szövetséget kötni, hasanlóan, mint Nagy Ottó tette. Valószínűleg nem érezte magát elég erősnek a támadásra, még a Lech-mezei történetek dacára sem.

II. Konrád Strasbourg Werner püspököt küldte Konstantinápolyba 1027-ben. István, mikor tudomás szerzett a küldött céljáról, megtagadta az átutazását. A németek nem késlekedtek, ez elég volt számukra egy újabb támadásra. 1030-ban meg is történt. Két külön hadsereggel támadtak. Az egyik a Duna jobb partján húzódott előre, a másik a baloldalon, ezt vezette a bohémiai herceg Bratiszlav, rabolva és pusztítva, de visszaverték őket Bécsbe.

Őseink ismételen nem rohanták le a német államokat, ők nem törekedtek területük növelésére.

1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé húzódott. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és Abba Sámuel királyunk (1041-1044) egy nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak. Felajánlotta a Lajta folyó területét a Szár hegységig, és ígéretet tett 200 kg. aransarc fizetésére, ugyanakkor elbocsátja a német foglyokat. A nép nem támogatta a királynak e békeegyezményét, és ajánlatának visszavonására kényszerítette. Ezt követően 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Kézai Simon írja, hogy a császár Sopron irányából jött, de a kiáradt Rába és Rábca folyók közén nem tudott átjutni, ezért a Rába folyó mentén haladt előre Győr irányába, ahol talált egy gázlót: itt átvágott a folyón és a főúton haladt Győr felé. Ménfő falunál, Győrhez közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű győzelem. A német krónikák sem írnak nagy győzelemről. Kézai Simon tollából: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak.”² Aba Sámuel király meghalt menekülésközben, és Henrik bevonult Fehérvárra. A hűbéri esküvel megkötött abban a katedrálisban, amelyet I. István (Szt. István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni ezt a számára elviselhetetlen megalázást, hűbérese lenni a német császárnak, ezért egyesültek, hogy lerázzák a rájuk tett ígát.

Péter Orseolót (1044-1046) megkoronázták, de mint hűbérese a császárnak, a nép nem fogadta el királyának. Kénytelen volt menekülni, de elfogatása után megvakították. Ebben az időben ez a jelszó terjedt el Magyarországon: „Mi vassal fizetünk a németnek és nem arannyal.” A száműzött Árpád hercegek visszajöttek és Endre lett a király (1046-1060).

III. Henrik harmadszor 1051-ben minden hadierejével megtámadta országunkat. Dunai hada Gebhard püspök vezetése alatt, megrakva élelemmel és hadi

² Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. 1956, 289.

anyagokkal, indult lefelé a Dunán. A Duna északi oldalán a hadat a bohémiai herceg, Bratiszlav és a karintiai herceg, Welf vezette.

III. Henrik hada Karintiából indult el és átszelték Vas és Zala megyéket. Sümeg falunál rátért az ősi római útra és Fehérvár felé menetelt. Mi magyarok visszavonultunk, kimenekítve a lakosságot, élelmet, állatokat, egyszóval mindent az elhagyott területekről. Ez a történet megjegyzendő, hogy a XI. században 800 évvel Napóleon veresége előtt játszódott le. A császári hadat kiéheztették, és ugyanakkor nem hagyták pihenni, állandó kis zaklatásokkal támadtak. Lelkileg megtörték, idegei kimerültek, és elment a kedvük a háborúzástól.

Mikor megérkeztek Fehérvárra a hadsereg már verve volt. Megfordultak, és a legrövidebb úton igyekeztek vissza hazájukba. A könnyű magyar lovasság a határig üldözte, nyugtalanította őket. Nem tudtak menekülni a zaklatásaiktól. Az északi sereggel ugyanez történt.

Gebhard püspök egy levelet küldött a császárhoz további utasításért, őseink elfogták a futárt, és a kezükbe került levélre ők válaszoltak császár nevében. Azt a parancsot adták, hogy a Duna-flotta azonnal forduljon vissza, így Gebhard nem tudott a császár segítségére sietni, pedig erre nagy szüksége lett volna.

III. Henrik október 25-én Hainsburgban, november 12-én már Regensburgban volt. A vérgis sértett császár csak a bosszúra tudott gondolni. Endre király megpróbált vele békességre jutni, de hiába volt minden szándék. A császár meggyőzte IX. Leó pápát (1049-1054), hogy lépjen fel, hasson Endrére, hogy fogadja el a császárt hűbéruául. A pápa egyházi átokkal sújtotta Endrét, de ő még erre sem hódolt be. Most láthatóvá vált, hogy Szent Római Birodalom teljes erejével sem volt képes hűbéresévé tenni Magyarországot. Ezt a tényt megerősítette a pápai titkár, Wibert, mikor ezt jegyezte fel naplójába: „A Római Birodalomra nézve Magyarország meghódítása veszendőbe ment.”³

Ekkor III. Henrik, aki már egyszer megszerezte a jogot az ország hűbérességére, ezt nem tudta megújítani, már inkább kereste barátságát Endrének, úgyhogy felajánlotta leánya Sófia kezét Endre fiának, Salamonnak. Sófia, aki ez időben már a francia herceg jegyese volt, megszakította az eljegyzést és Salamon felesége lett.

Ez megtörtént eset. A római császár örült, hogy leányát a „barbár csorda” akkori királyi családjába adhatta.

III. Konrád császár (1138-1152) a hadsereg parancsnokságát átruházta ausztriai Henrikre. Ennek következménye: az egyesült német had elfoglalta Pozsonyt és a várat. A németek lefizették a vár védőit, és így jutottak be.

II. Géza király (1141-1162), ahogy értesült a történetekről, csapataival körbezárta a várat, a megszállók nem mozdulhattak s ahogy rájöttek reménytelen helyzetükre, egyezséget kértek. A szabad elvonulás fejében 1500 kg. ezüstöt kínáltak. Őseink megölhették volna a betolakodókat, de betartották ígéretüket, és szabad elvonulást ígértek a fegyver letételért cserébe.

Ez a megegyezés hasonló volt mint a Lech-mezei csatáé, ahol a németek megállapodást, paktumot kötöttek a fegyver letétel ellenében, de azt megszegve, lemészárolták az 5000 fegyvertelen magyar harcost.

Balsorsunk következtében Európa szakkönyvei csak részleges történelmi eseményeket közöltek, és kihagyták a valóságos eseteket sok minden egyébbel, mert ha említették volna a valót, akkor meg kellett volna osztani történelmüket és a hajdankori nagyságukat egy olyan nemzettel, amelyet ők nem tartanak Európának.

³ u.o. 294.

Röviddel a német után jött a tatár -- „török” – majd a Habsburg megszállás. Mindezek a hatalmak földünket, hazánkat akarták elvenni. Ezek a küzdelmek okozták a magyar nép nagy létszámcsökkenését és önállóságának elvesztését.

A fentebb felsorolt, szinte évről évre ismétlődő Német-római Habsburgi császárok minden igyekezete hiába való volt, mert céljukat, Magyarország teljes elfoglalását, a nemzet megszűnését nem tudták elérni. Ez bizonyíték arra, hogy honvédő háborúink mind sikerrel vívtuk, mert kitudtuk őket zavarni az országból.

A magyar honszeretet, a hazáért való hősiesség önfeláldozás, a messze múltba visz vissza. Ennek ismertetését közlöm Grandpierre K. Endre írását, mely feltárja, kétségtelenné, bizonyossá teszi az őshaza, anyaföld Kárpát-medence hollétét, és a szittyák hősiesség hazaszeretetét és annak védelmét: valamint az egyező harcászatot, amely a szittyákat-hunokat-avarokat-magyarokat jellemezte.

Részlet Grandpierre K. Endre: Történelmünk központi titkai. Titokfejtő Lap- és Könyvkiadó. Budapest. 2011. 35-37 old

13.) A KÉT SZKÍTIA REJTÉLYE

„Volt-e európai Szkítia, európai szkíta ország? Azonos volt-e fekvése a történelmi Magyarországgal a Kárpát-medencében? Hol volt az ősi szkítaság földrajzi, közigazgatási központja, központi magja? Szkíták-e a magyarok, a világbíró szkítaság utódai?

Névtelen Jegyzőnk kelet-európai Szkítiáról tudósít (Anonymus 1200 k./1975, 7880.), és ez felveti a kérdést, hol is volt valójában Szkítia?

Szkítia! Tévedések forrása. Anonymus szerint a magyarok Szkítiából jöttek. Így igaz, elfogad hatjuk. De hol volt Szkítia? A válasz kézenfekvőnek látszik: Ázsiában. Eszerint a magyarok Ázsiából jöttek. De nincs itt valami tévedés, torzulás? Lássuk csak, hol volt Szkítia? Anonymus leírásában a Maotisz (értelmezésünk szerint, eredeti magyar nevén Ma-ó-ta, azaz Magyar - Ó - Táj) fölött, vagyis a Kaukázuson inneni területen, a nagy szarmata síkságon, vagyis Európában. Az „ázsiai” Szkítia tehát Európában volt. Kérdésünk azonban ezzel nincs kimerítve. Történelmi tények tanúsítják ugyanis, hogy volt egy másik Szkítia is. (Mi több, miként a későbbiekből kiviláglik, volt még egy harmadik Szkítia is.) A három Szkítiából kettő elnyelése s a kérdés oly módon való feltüntetése, hogy egyetlen Szkítia volt, nyilvánvalóan tévedések forrása.

Olvassuk éber figyelemmel Névtelen Jegyzőnk ókori hiteles szerzők alapján Szkítiáról készült tudósítását, kiváltképp Dáriusz Szkítia ellen indított támadásának leírását. Hérodotosz és más ókori kútfők adatai alapján pontosan tudjuk - de ez Anonymus tudósításából is kitetszik -, hogy Dáriusz perzsa hadserege által megtámadott Szkítia az Isztertől, az Al-Dunától északra feküdt, vagyis Közép-Európában, a Kárpát-medencében, a történelmi Magyarország területén. Ennek alapján próbáljunk felelni a kérdésre, honnan jöttek a magyarok hazánk mai területére! Arra a furcsa válaszra kényszerülünk, hogy magából a Kárpát-medencéből. Ez a válasz azonban kissé egyoldalú, tekintve, hogy - miként láttuk - több Szkítia volt, egyik mai hazánkban, másik a szarmata vagy Dél-orosz síkságon, Meótisz környékén. Így hát válaszukat akként kell módosítanunk, hogy két helyről, azaz helytállóbban: két összetevőjű magyarságot kell figyelembe vennünk az árpádi honvisszavételnél: egyrészt a Kárpát-medencei Szkítia őshonos

magyarságát, másrészt a Kelet-európai Szkítia Álmos és Árpád vezette magyarjait. Olyan tények ezek, amelyek Anonymus gesztájában és a történeti valóságban, adatokban gyökereznek és ezeket többé senki sem tagadhatja meg.

Idézzük Anonymus idevágó sorait: „A szittyia nemzetet (Anonymus azonosítja a szkítákat a magyarokkal) bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá. Tudniillik Dáriust, a perzsák királyát csúfosan megkergették, úgyhogy Dárius ott (az Al-Dunánál) nyolcvanezer embert vesztett el, s nagy rettegve szaladt Perzsiába. Ugyancsak a szcítiaiak (a Kárpát-medencei magyarok) Círust, szintén a perzsák királyát, háromszázharmincezer emberével együtt megölték. A szcítiaiak (a magyarok) magát Nagy Sándort, Fülöp királynak és Olimpiadis királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamtították. Ugyanis a szittyák (a magyarok) keményen bírtak minden fáradságot, meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.

Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak a dicsőséget keresték ezen az úton. Dáriust, Círust és Nagy Sándort nem számítva a világon egyetlenegy nemzet sem merte lábát tenni az ő földjükre. A fent nevezett szittyia nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon; a fején sisakot hordott, az íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes nemzetei közül akármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódairól is megítélhetitek.” (Anonymus 1200 k./1975, 80-81.).

Szkítiát tehát az árpádi magyarok - vagy ahogy ezt általában használják, a „magyarok” - kívülről való beköltözésének igazolására, azaz a magyarok Kárpát-medencei őshonosságának a tagadására nem lehet többé ellenérvül felhasználni. De a Kárpát-medencei Szkítia annak is tanúbizonysága - tekintve, hogy a magyarok kútforrásai szerint is Szkítiából erednek -, hogy a „szkítiai magyarok” őshonosak a Kárpát-medencében. Mellesleg fel kell vetnünk, miként lehetséges, hogy Anonymus minden olvasója átsiklott

eddig a kettős Szkítia tényén? Ennek oka minden bizonnyal az, hogy magában a Geszta Hungarorumban is teljesen, szinte megkülönböztethetetlenül egybeesik a két Szkítia leírása. Mélyebb történelmi oka az, hogy valamikor ténylegesen is egybeesett a szkíta világ és az ősi Szkítia a Sárga-tengertől az Enns-ig és az Inn folyóig terjedt, s ennek széttöredezése folytán alakultak ki a későbbi Szkítiák.

Alátámasztja mindezt Josephus Flaviusnak az a rendkívül érdekes és fontos meg - jegyzése, miszerint a szkíták őshonosak Európában, s olyan területeken laknak, amely előttük néptelen volt. (Josephus i.sz. 93-94/1821, 20.).

„Mint előd testvérnépek, hazánk földjén 2 és fél- 3000 évvel ezelőtt már fejlett kultúrában éltek, s a mai magyar nyelvnek az ős nyelvén beszéltek.” (Litkey 1935, 20.). „

Ez a szittyia harcmódor a legtovább fennmaradt, megőrződött a székely nép mindennapi életének elrendeződésében, sőt már a gyermekek is így szervezték játék közben gyakorolták be, és nőttek bele a katonai életbe. Ezért váltak Európa szerte a legjobb katonává, határórré. Mindezt közlöm Barabási László: Székelyek őstörténet kéziratából.

A székely harcos

“Hogy miként válhattak olyan sikeres katonákká? Ahogy napjainkban megnyíltak a határok, egyre több székely fiatal áll zsoldosnak a világ különböző pontjain. Francia szakember szerint hihetetlenül hasonló a viselkedésük a nepáli bahadúrokéval (bahadúr a katona megnevezése = hadúr fia). A nép, amelyből származnak, magarnak nevezi magát. Ezt a francia nem tudta. Ilyesmiket sorolt fel: bajtársat fogságban nem hagynak. Még a holttestét is visszaszerzik. Ha nincs mivel szállítani elégetik, és a hamvait őrzik meg. Csoportos támadásuk az ellenfelet egyenként morzsolja fel. Az ő veszteségük nagyon elenyésző.

Hogy megértsük, néhány példával fogok élni. Gyerekek, ha játék előtt ki akarják osztani a feladatokat kiszámolják, hogy pártatlanul dönthessenek. Ehhez még a mai napig is a falusi gyerekek az an-tan-té-musz... kiszámolási versikét használják, melyről napjainkban derült ki, hogy szinte szó szerint azonos azzal a sumér imával, amivel a felkelő napot fogadták eleink. Mindenki megkapja a maga szerepét és elindul a "játék".⁴

Gyerekkorom nyarait egy székely nagyközségben töltöttem. Sőt a téli ünnepeket is. Négy, velem egykorú unokatestvéreimen kívül ott voltak a közvetlen szomszédok gyerekei. Bármilyen tevékenységbe kezdtünk, a legidősebb fiú mindig kiosztotta a feladatokat. Ez a legidősebb fiú csak egy évvel volt nagyobb, mint a többiek nagy része és sohasem volt különleges személy. Azonban a génekben hordozott és a többi gyerektől eltanult szervezési készségek által önálló feladatokat adott mindannyiunknak, amely összhangba szerveződő csapatmunkát eredményezett. Pl. a szánkózó hegy, a "csacsa"⁵ területén, mindig volt egy ügyelő, aki vigyázott, hogy a hegy alján ne legyen állat, ember vagy más akadály kerüljön a gyorsan száguldó szánkózó elé. Ha vízimalmocskákat készítettünk, egyik kőből összerakta a gátat (dugást), a másik megfaragta a malom lapátjait (laboda), a harmadik a tengelyt. Ha idegen területen bókászunk, tehát a falu olyan részén, ahol más gyerekcsoportok területe volt, párokba osztotta csapatát, hogy ha verekedni kellett a pár egymásnak háttal állva tudott védekezni vagy támadás esetén egyik elvonta az ellenfél figyelmét, a másik meg támadott. Kigyakoroltatta velünk a színlelt futás és a megtorpanásból szembetámadás cseleiteit is, de ha épp a harmadik szomszéd kertjében vackort lopni mentünk, öröket állított annak ellenére, hogy vackorlopásért senki sem haragudott ránk. Az örök részét mindenki át kellett adja, miután eltávoztunk a "veszélyes" területről.

Néha, mint vendég fiú más csoporttal is játszottam vagy más helységben és számomra természetes volt, hogy mindenütt a játéknak volt egy szervezője, voltak szabályai. Tehát a gyerekvilág nem csupán mondókáiban, verses játékaiban őrizte meg a régi szervezési formát.

Egy másik nagyon érdekes jelenség, hogy hat gyerekig egy vezető irányított. Ha ennél többen voltunk a csoport kettévált és a másik élére is vezető került, aki azonban az előbbinek alárendeltje lett.

⁴ Lásd az 1-es olvasmányt

⁵ Sumérul csúcs!

Később, jöttem rá, hogy a gyerekvilág tökéletesen alkalmazta a "mikrogrupp" törvényeit és a csoport által kitermelt vezető (kaid) alapelveit. Ezeket ma, a vezető képző egyetemeken tanítják.

Mihály Ferenc (Siklódi) István két világháborút végigharcolt Ditrói veterán mesélte, hogy ők bizony a csoport keretében négy részre osztottak. Három-három-három + egy. Egy esetleges veszélygóc ellen indított támadásnál egy személy elvonta a figyelmet (vagy csoport) látszólag frontális támadással, a másik lehetőleg oldalról támadott, míg a harmadik lehetőleg hátból vagy olyan szögből közelített, ahol másképp sem figyelhetnek fel rá. Egyéni, kézitusája esetében mindig ketten támadtak vagy védekeztek és a fő támadó sohasem az volt, akire az ellenfél odafigyelt. Ezt ők külön kigyakorolták szabadidejükben. Mikor megkérdeztem, hogy mások csinálták-e, azt válaszolta, hogy - nem csak a székelyek. Arra, hogy ők miért csinálták azt felelte : ezt úgy kell.

Ugyanezt mesélte el az oroszfalvi Paizs bácsi, a háromszéki 87 éves ácsmester, 1965-ben a háromszéki bakákról vagy akár a viccmester Szenéte bácsi 87 esztendősen Gyergyóújfaluban (1961-ben).

Az I. és a II. világháborús tisztek meglepetten tapasztalták, hogy milyen hamar sajátította el a székely baka az alaki és a csoportkiképzést. Legendákat meséltek arról, hogy a sebesült bajtársaikat szinte minden áron visszavitték a frontvonal mögé, de lehetőleg a halottakat sem hagyták a senki földjén. Annyira összehangolt csoportmunkával dolgoztak, hogy az nagyon is túllépte akár a K.U.K., akár a Horthy hadsereg kiképzési szintjét. A szakosodott fegyverkezelők egymás fegyvereit tökéletesen ismerték, és szükség esetén felváltották egymást a hatékonyabb fegyvernél. A székely származású tiszteknek ez a világ legtermészetesebb dolga volt. Ők elvárták, hogy a székely egység szinte kommandós hatékonysággal harcoljon. Jól tudták, hogy miért.

De nem kell olyan messzire visszamenni az időben. 1964-ben a karánsebesi ezred adott helyet a tartalékos kadétok egy zászlóaljának. Mikor odaérkeztünk, és kezdték kiosztani az egyenruhákat, a főmufti rámszolt: „Laci, menj az első ajtón balra.” Ha már magyarul szólt, én mentem. Ott volt a szabóműhely. Gyorsan lemértek, s utánam igazítottak egy egyenruhát. Kiderült, hogy szabó, fegyvermester, fürdőmester, gépkocsivezetők, élelmiszer raktáros, lovászok egytől egyig mind székely fiúk. Köztük magnak volt egy románnak csúfolt moldvai csángó (románul írták a nevét). Minket, székelyeket egy külön szakaszban hagytak. Azt nem kell mondjam, hogy a lövészenen mindig a legmagasabb pontszámot értük el. Esténként azzal szórakoztunk, hogy szétszedtük a fegyverek teljes skáláját. A nehéz gépfegyvertől a pisztolyig. Bekötöttük valamelyik társunk szemét, és össze kellett rakja mindeniket. Mértük az időt. Ez alatt a többi szakaszbeliek kártyáztak, vagy bizásztak (seggre pacsí).

Kemény, általuk felállított és tiszteletben tartott hadi regula és falutörvények jellemezték népünket. Az ilyen viselkedési normákat ma a világ szamuráj-erkölcsként tartja nyilván. Legkeletibb rokonaink

középkori életéről többet tud a világ, mint rólunk, mert ők meg tudták tartani önállóságukat, önbecsülésüket, szokásaikat, szellemiségüket. Jobban megvédte őket a tenger, mint minket a Kárpátok és az őket világ elé táró angolok "fair-play"-ebb fickók voltak, mint azok, akik mindent megtettek a mi másságunk eltörléséért.

Érdekes, hogy mégis a környezetükben élő főurak mindig ellenséges magatartást tanúsítottak velük szemben, de ha köztük nőttek fel imádták őket, bíztak bennük. Ez az ellenérzés abból fakad, hogy az elpuhult, hűbéri anarchiával megszokott főúr, vagy azok népe teljes életfelfogása, módja, sőt harcmódora is nagyon különbözött a székelyekétől. Érdekeik nagyon eltérőek voltak.

„A hűbéri társadalom rendi alapokon történő átszerveződése a székely nemzetségi szervezet lassú felbomlását eredményezte. A XV. sz. második felében már kialakult a rendi tagolódás, létrejött a főemberek, a lófők és a gyalog katonáskodó község rendje. A rendekből kiszorultak a földesúri függőségben lévők. Mátyás király katonai megfontolásokból fakadó, székelyekkel szembeni politikájának köszönhetően itt a társadalmi átrendeződés tendenciája nem a nemesi-jobbági tagolódás volt, hanem a rendiség felé haladó változás, amely lehetővé tette a székely különállás fenntartását.

1473-ban Mátyás király elrendelte a lovasság és a gyalogos katonák külön-külön jegyzékbe foglalását, és megtiltotta, hogy az összeírt személyek rendi helyzetét bárki önkényesen megváltoztassa. Így és ehhez hasonló lépésekkel igyekezett megvédeni az uralkodó a katonailag értékes réteget a lesüllyedéstől.”⁶

A szabad székely állapot állandó hadba szállással, idegenségbe való hányódással jár. Néha nyomoréksággal, sérülésekkel vagy halállal. Ezért egyik, másik székely valami mondva csinált okkal (kölcönt kért, nem tudja vissza adni pl.) a komája vagy sógora jobbággyává válik. Ezeket aztán udvarias formában Erdély fejedelmei újból "felszabadítják", visszarángatják a hadkötelezettségbe. Ugyanis míg otthon vannak anyagilag nagyon is megerősödnek. Van, amivel hadba szálljanak. Ez van a fejedelmi nagylelkűségek mögött.

Mihály vajda halála után Báthory Zsigmond a székelyek segélyével újra fejedelemmé választatta magát s most már komolyan és fenntartás nélkül visszaállította a székelyek régi szabadságát. Déván 1601. dec.31. kelt kiváltságlevele által..."Maros-, Csík-székek lakosait kiemeli a pór és nem-nemes állapotból és rendből, amelybe az idők viszontagságai (injúria) következtében jutottak és az ő igazi székely szabadosai sorába és rendjébe iktatja és felszabadítja minden adófizetéstől és minden jobbágyszolgálatától... Megengedi, hogy tisztjeiket vagy kapitányait (praefectos seu capitaneos) a közöttük lakó nemesek sorából szabadon választhassák"... . . .

A hadban is ott a haza. Tizede a tízes, százada a faluja és a környező falvak népe. A szék zászlója alá tartozik. Tisztjeik saját vagy a szomszéd faluban felnőtt lófők közül kerülnek ki. Megszólításuk legtöbbször – bá. A hadiszabályokon messze túlmenően tiszteli őket. Erre már gyermekkorában ránevelte az élet. Ha a családnak valami

baja volt, lófőt kértek fel, hogy a felsőbbség előtt védje az érdekeiket, de a hétköznapi világában is mindig feljűk fordultak tanácsért. (. . .) Mindig meg lehetett bízni tisztességűkben, segítőkészességűkben. A harcban bízni lehetett hadi tapasztalataikban. Tudták, hogy vezetésűk alatt a legénység élete elég nagy biztonságban van. Inkább az eszköket használták, semmint a nyers erőt.”

* * * * *

BOTOS LÁSZLÓ

ÍGY VOLT

Ne nyaljuk továbbra is a kegyelmes lábakat!
Legyen akaratunk létrehozni az erőt, hogy kiiktassuk a még mindig fennálló
hazugságokat!

Nem a honvédség veszítette el „nemzeti nagylétűnk”, mert honvédek idegen földről, zárt sorokban menetelve jöttek fegyverrel kezűkben, abban a hitben, hogy a hangoztatott wilsoni népakaraton való döntés meg hozza a várt igazságos békés együttélés elrendeződést. Fel sem merűlt, mert nem merűlhetett fel az a gondolat, hogy a népakaraton való döntés Hazánk feldarabolását idézné elő. Hisz évszázadokon át minden menekűltnak megadtuk azokat az emberi jogokat, amelyeket Nyugat népei nem ismertek. Név szerint önrendelkezést. Jó tett helyébe, jót vártunk. Azt hittűk Nyugat népei is úgy gondolkodnak mint mi. Nem vettűk figyelembe, hogy ezen időkben az ajnározott Nyugat, hatalmas népes terűleteket, nagy múltú nemzeteket és elmaradt, civilizálatlan népeket igazott le egyaránt. Gyarmatosított. Közvetlen szomszédunk a német és ikertestvére az osztrák, annak vezetői a Habsburg császárok, e kor Európa egyik legnagyobb hatalma, azon fáradozott, hogy bekebelezzen bennűnk. Minden fondorlatot elkövetett, hogy Magyarországon menedéket lelt népeket ellenűnk uszítsa. A nagyméretű kizsákmányolásuk, hódító háborűik által előállott nyomor és nehézségek okait -- az igazságot megtagadva -- ránk hárították. Szították a népűnk elleni gyűlöletet azzal, hogy minden rossznak mi magyarok vagyunk az okai. Mindezt tették azért, hogy megosszanak, az „Oszd meg és uralkodj” szemlélet alapján.

Ahogy honvédek zárt sorokban visszavonulva elérték a magyar határt, magyar kormányrendeletre, név szerint Linder Béla „nem akarok katonát látni” kijelentése alapján lefegyvereztették honvédek és így megszűnt minden nemzeti védekezésűnk. Erdély határában, a rumán katonaság felfegyverezve várt, s mikor meggyőződött, az általuk is hihetetlenről, hogy eldobtuk fegyvereinket, megkezdtek belső terűleteink elfoglalását. Kormányunkba beépített hazaáruló Linder Bélának Zágráb-ban szobrot emeltek. Így hálálták meg a szerb nacionalizmusért tett cselekedetét. Tehát nem az ellenség ereje, fegyvere, idézte elő Hazánk Trianonját, hanem saját kormányunk, annak hadvezetése. Röviden így veszett el minden katonai erűnk, honvédelműnk.

Ne hogy mégis erőre kapjunk, visszatérjűnk régi dicsőségűnk emlékéhez, a Habsburg ármány befolyásolására az akkori Vallás és Közoktatási Miniszter, Trefort Ágoston,

hatalmi szóval elrendelte, hogy nekünk, magyaroknak -- ha már ide jöttünk Európába -- akkor európai ősokeket kell keresnünk. Budenz József, német származású nyelvész hirdetésével és a magyar nyelvészek lelkes támogatásával megkezdték a finn-ugor elmélet feltételezett hamis tanának hirdetését, mind Magyarországon, mind világszerte. Ezzel a szellemi ráhatással elfeledtették velünk és Európa népeivel az ez ideig ismert, és soha kétségbe nem vont hun-magyar származásunk tanát.

Ez a finn-ugor elmélet már II. Pius pápa alatt lett beiktatva. II. Pius pápa (1458-64) neve Aenius Silvius Piccolomini volt. III. Frigyes császár udvarában volt költő, mielőtt a szent (pápai) pályára lépett volna. Pappá szentelték 1445-ben (The Columbia Viking Desk Encyclopedia). Ez az elképzelés a magyarok finn-ugor származására vonatkozóan Budenz működésével terjedt, s e munkához igyekvő társakat talált, Hunfalvy Pál (Hundorfer), Toldi Ferenc (Schedel), Munkácsy Mihály (Munk), Szinnyi József (Ferber) német személyekben, és ezeket később követve a magyar akadémikusok nagyszámú sokasága a mai napig. Ezek közül itt említve Zsirai Miklós, Bárczi Géza stb. Így láthatjuk a magyar szellemi hanyatlást, elmagyartalanítást a Magyar Tudományos Akadémia nemzetellenes tanításának tudhatjuk be. Nem az ellenséges túlerő, hanem a magyar meghasonlás okozta. Természetesen ezt jó ráérzéssel és meglátással, földünket meghódítani akaró szomszéd népek kihasználva megtöltötték külföld könyvtárait hazug rágalomokkal, amit Akadémiánk soha nem ellenzett. Egyszerűen nem vette figyelembe, jelentéktelen mende-mondának tartotta. Nem úgy külföld népe. Mivel nem elleneztek a rágalomokat, a hazugságok megkövesedtek, és így lettünk Európából kiutasítandó, földünket elfoglalható, nem Európába való kulturálatlan pogány, bárdolatlan, kegyetlen, civilizálatlan, rabló nép.

Mindezeket a kialakult nézeteket támogatták az elszakított területek győztes népei, és nagy sajnálatunkra a Római Katolikus Egyház még a mai időkben is fenntartó azon nézete, hogy pogány barbárok voltunk, mindent, ami emberi erény, érdem, fejlődés, csak a Nyugat népeitől összelopkodott felületes tudás. Nem magyar szellemi fejlemény, vagy érdem, mert erre származásunknál fogva képtelenek lennénk. Ezt az elhíresült megállapítást, a barbár finn-ugor származás elmélet támasztja alá. Mindez bővebben elérhető, a kor, lelki atyáink által, magyar lelket, önbizalmat pusztító, ocsmány gyalázkodás az Árpád-kori Legendák közlésében. (Grandpierre K. Endre: „A magyarok Istenének elrablása” c. könyvéből. (Budapest, 1993, 26-58 old. és www.magtudin.org)

Népünkbe annyira belevésődött a kis nemzet tudat, amit ellenségeink sugallanak, hogy kicsik vagyunk, nem tehetünk semmit, várjuk, hogy majd a „nagyok” segíteni fognak. Nem fognak, mert hisz ők idézték, ők tettek bennünket kicsinnyé. Pedig még így is megfogytakozva lehetnénk nagyok és számottevőek, mert a szürke állományunk még az elnyomatásunk idejében is megmaradt, mert az belénk oltódott. Faji nemzeti adottság. Ha erre összpontosítanánk, összefogva kihasználnánk kultúránkban elért termékeink, gazdaságot eltető előnyeiket, akkor lehetnénk kis állam, de gazdag, jólétben élő nép, és ismét érdemesnek lenne önként magyarnak vallani magát, minden szomszédos nép fiainak, mint ahogy ez volt a múltban. Ezt a kishitűséget ennek bebetonozását elősegítette megcsönkíttatásunk. Hollandia is kicsi, talán kisebb, mint mi, de nem nevezi őket senki kis népek. Földünk, Európa legjobb termőföldje. Vízellátásunk Európában a legjobb. Éghajlatunk mérsékelt, szinte minden megterem. Közép Európa területét foglaljuk el. Ásvány kincsekben is, még a

csonka haza területén is gazdagok vagyunk. Éppen ezért akarja földünket minden európai nép.

A másik elvesztésünkre irányuló híresztelés az, amit Akadémiánk folytat azzal, hogy van finn-ugor tanszék, ahol összezavarjuk, rossz irányban kutatunk a finn-ugor gyökök összehasonlító nyelvészet őserdejében. Időt, pénzt szentelve erre. De nincs magyar hungarológia. Akadémiánk nem tanít magyar nyelvkutatást, nyelvfejlődést. Ellenben magyar adófizetésből van hebraisztika. Amikor valamelyik külföldi egyetem létrehoz egy Kelet-Európa tanszéket, ott a szlavisztika tankörébe osztják be a magyar nyelv, és származás elmélet tanítását. Akadémiánk befolyásolja a tanszéket a finn-ugor elmélet tanítására, ami soha nem bizonyított feltételezés. Ez volt az oka annak, hogy Akadémiánk alapítója, gróf Széchenyi István, az általa alapított Intézettől megvonta önmaga és utódai részéről is ennek támogatását.

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN LEVELE AZ AKADÉMIA IGAZGATÓ TANÁCSÁNAK

A MAGYAR TUDÓS TÁRSASÁG TEKINTETES IGAZGATÓ TANÁCSÁNAK SZÍVES FELOLVASTATÁS VÉGETT A LEGKÖZELEBBI ÜLÉSBEN ALÁZATTAL ESEDEZIK GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN.

Tekintetes Igazgatóság!

A legcifrább szavaknak sincs hitele ott, hol tények bizonyítanak ellenkezőt.

Hogy kormányunk mostani rendszere a magyar nemzetiség igényeivel és érdekeivel szemközt áll, azt a legvakabb is észreveheti. Nemzetiségünk nekünk, magyaroknak pedig becsesb, mint a föld bármily kincse, sőt életünk.

A magyar romok közt a nemzetnek eléggé nem bámulható életerején kívül, szeplőtlen már majdnem csupán az akadémia mutat arra, miszerint nemzetünk kioltva még nincs.

S most még ezen utolsó igazán magyar intézet is ki legyen sarkából forgatva! Fájdalom, igen! Mert hiszen az akadémiai alapszabályok minap leérkezett megváltoztatása legalább saját lelki szemeim előtt, nem egyéb és nem kevesb, mint oly döfés, mely könnyen halálba vezet.

Kimagyarázhatatlan lelki kinoktól gyötörve, egészen elvérzett szívvel, félig temetve – ily aggasztó körülmények közt, kérdem, vajon a magyar Akadémia tekintetében én mit műveljek, mit tegyek, én, ki dicső elődeink útmutatását hű kegyelettel felfogván, szerencsés voltam 1825-ben újra és sikerrel megpendíteni honi nyelvünk magasbra állítását – sikerrel mondom, és jobb sikerrel, mint ők, mert a mély felfogás ugyan sajátunk, de nekem elégséges pénzvagyom is jutott osztályrészül – mely nélkül, fájdalom, a legmagasztosb is oly gyakran eltiportatik, mely tényezőként szinte arra való szolgálendő, miszerint a magyar, kinek jelenét bizonyítja – sajátyszerűleg minden hátramaradásiból kibongtakoza az emberiség díszére, az osztrák közbirodalom legbiztosabb talpkövét, s a fejedelmi szék rendíthetetlen sarkalatát képezze, alkossa? Kérdem, még fel se jajduljak, mikor látni vagyok kénytelen én, fejedelmi családunk mint valami baligézet által félrevezetve, népeink éppen legéletrevalóbbját, mely fiatalságánál és

kettétörhetetlen zománcánál fogva legdicsőbb kifejlésre képes, nemcsak kellő figyelemre nem méltatja – sőt azt sajátásaiból kivetkeztetni, elzsidbasztani engedi, és ekképp úgyszólván saját maga alatt vágja el a fát.

A tekintetes Akadémiára bízni az ügy eldöntését – amennyiben alapító állásomnál fogva ahhoz nékem is van szólásom --, noha legnagyobb tisztelettel viseltetem mind testületileg, mind egyénileg iránta – nem kívánom, nem akarom, nem fogom; mert még fejem vállaim közt áll, velőm el nem olvadt, és szemem világát a halál köde nem oltja ki – mindaddig arrul, minhez jogom van – minden tanácsot szívesen és köszönettel fogadván – utóljára is bizony csak saját magam fogok határozni. S ugyanis:

Én úgy vagyok meggyőződve, hogy felséges Urunk, a fénykörülsugárzott Ferenc József Császár, előbb-utóbb, de elvégre bizonyosan át fogja látni, hogy a célba vett amalgációja és németesítése a közbirodalmi népeknek nem egyéb, mint a mostani államférfiak észficamlott teóriája és kereső önmisztifikáció; hogy számos, tán legtöbb népei, ha egyszer zivatarra kelnek az idők, mi alkalmasint nemigen fog késni, kifelé gravitálnak, míg a magyarnak nincs a világon rokona, s nincs más hazája, mint a négy folyam közti és a három hegy alatti alkotmányos paradicsom, hogy ehhez képest a magyar jólétét, szerencsáját, boldogságát egyedül dinasztialis és törvényes királyának védpajzsa alatt remélheti keresi, lelheti, és hogy ennél fogva a felséges Császár nemcsak nem fogja túrni – ha majd egyszer a legproblematisabb helyzetbe süllyeszték, kellőleg felvilágosítandják lelkét és untatni kezdendik legmagyasb úri kedélyét-, nemcsak nem fogja túrni, mondom, ha majd ezen idő beáll – miről én sehogy nem tudok kételkedni --, hogy azon nemzetet gyengítsék, gyilkolják, olvasszák, mellyel lovagi fejedelem, kit szeret 'madarat foghat', és mely Érte, ha kifejlésének, becsületének, dicsőségének nem engedi útját állni, sőt ily kincseknek hű pártolója, utolsó csepp vérének kiontani mindig kész volt és mai nap is minden pillanatban kész volna és kész lesz.

Én azt szeretem hinni, fiatal fejedelmünk – ha látni és hallani akar, és egyedül saját velejének tanácsát követendi, és egyedül saját szíve sugallása után indul, bizony mondom: Magyarország tekintetében még Corvin dicső korát is homályba állítandja.

Így látván a jövődőt, és bízván a mennyei végzésben, mely nemzeteket, valamint fejedelmeket is hibáikért büntet ugyan, de valamint lelkes népeket meggyilkolni nem enged, mi személyemet és alapító jogomat illeti – a megváltoztatott alapszabályokat, melyekkel kezdettől végig legkevésbé sem tudok megbarátkozni, ha nincs menekülés, s azokat parancsként csakugyan el kell fogadni, vérző szívvel, de lecsépelhetetlen kedéllyel, minden legkisebb megjegyzés nélkül fogadom.

Egyszersmind azonban ünnepélyes óvást teszek, hogy a „Justum ac tenacem propositi virum”⁷ dicső elve szerint, én a haza oltárán tett áldozatomnak kamatját azon pillanattal fizetni nem fogom, ha tapasztalni

⁷ „Igaz s kitartó hű szívű férfit” – Quintus Horatius Placcus *Augustus caesarhoz* című ódájának kezdősora (Bede Anna fordítása).

volnék kénytelen, hogy adományom de facto – mert hiszen szép szavakra és ígéretekre bizony én nem adok semmit is – más vágásba szoríttatnék, mint az, mely a magyar Akadémia eredeti céljával tökéletesen megegyez, és mely nemzet és fejedelem közti törvény által megerősítettén fel is szenteltetett; mely szándékom szerint tudom, hogy örökseim is becsületesen és híven eljárának, mikor aztán, ha ezen szomorú eset, bizodalom és minden jó remény dacára, tán mégis bekövetkeznék, én, valamint örökseim az alapító levél értelmében – járulékunkat, a megmérgezett magyar akadémiától elvonván, valami más hazai célra fordítandjuk, mely célt azonban saját magunk tűzendjük ki, e foglalatosságtul mindenki mást határozottan felmentvén. És e tekintetben csak anyagi erőnek fogunk engedni.

A tekintetes igazgatóságának

hű szolgája
Gr. Széchenyi István⁸

Felső – Döbling 163
November 6-án, 1858

*

A fenti cikk megjelent: *Diszharmónia és vakság* – Széchenyi István utolsó napjainak dokumentumai. Helikon Kiadó, Budapest, 1988. Másolata: Magyarisztantudományi Értesítő – Journal of Hungarian Studies 11. sz. 25. old.

A Horthy időszakban jött egy kis enyhülés, amikor a magyar szellem ellenes nyomás enyhült. De ez sem volt teljesen szabad, mert a beidegződött tanítás nyomai, még ebben az időben is megosztó nézetet teremtett, de már hajnalodott. Új nagy meglátások nyomtatott kiadványai jelentek meg, amelyek előidézői lettek volna a szemlélet váltásnak. De ezt a reménykeltő időszakot leállították az elvesztett háborúk, amelyeket még nagyobb, fokozottabb fizikai szellemi elnyomás követett. Több mint egy évtizedig az új kutatások meglátásai, amelyeket a segéd tudományok alkalmazása segített elő, nem juthatott el a magyarságért aggódó kutatók kezébe.

Különösképpen 1948-1960 időszakban, amikor népünk sokasága anyaföldjének elhagyására kényszerült, én magam is, az 1956-os szabadságunk megtorlása ellen menekülve, hozzá jutottunk a fentebb említett kutatási tanok tanulmányozásához: nagy lendülettel, igyekezettel, a mindennapi munka mellett, éjjeli őrként, építkező munkásként, esztorgályos és különböző szakmunkásként, és majd a megtanult új nyelv birtokában, komoly pozíciókat betöltve, egymás után tanulmányoztuk a megvilágosult tanok valóságait, mindazokat, amelyekhez az otthoniak hosszú időn át nem juthattak. Ez időkben születtek meg és váltak elismert kutatókká, bár Akadémiánk által kivetett, délibábot kergető, magyarkodó dilettánsok. Minden megkülönböztetés nélkül felsorolom a magyarság történelem kutatásában elkötelezett kutatóink névsorát: Padányi Viktor, Aczél József, Bobula Ida, Borbola János, Nagy Sándor, Varga Zsigmond, Toronyi Etelka, Marjalaki Kiss Lajos, Aradi Éva, Badiny Jós Ferenc, Baráth Tibor, Zakar András, Szelényi Imre, Vágó Pál, Bíró Lajos, Bíró József, Katona Sándor, Baráthosi Balogh Benedek, Baranyai Piroska, Bartha Miklós, Bakkay Kornél, Berzy József, Bokor Imre, Bona István, Gyárfás Ágnes, Balogh

⁸ A levél Zichy Geyza másolata. Az aláírás saját kezű.

Sándor, Csobánczi Elemér, Csőke Sándor, Cúth János, Daczó Árpád, Yves de Daruvár, Erdélyi István, Domonkos László, Duray Miklós, Dömötör Tibor, Endrey Antal, Fekete Zsigmond, Érdy Miklós, Fehérné Walter Anna, Ferenczy Gyula, Fehér M. Jenő, Fodor István, Forrai Sándor, Friedrich Klára és Szakács Gábor, Gelsei Bíró Zoltán, Kolozsvári Grandpierre Endre, Gosztonyi Kálmán, Götz László, Hernádi Tibor, Homonnay Ottó, Somogyi Ferenc, Kandra Kabos, M. Katonka Mária, Kocsis István, Kazár Lajos, Koós Kálmán, Kostya Sándor, Kosztin Árpád, Kovács Ernő, Kövér János, Kunszabó Ferenc, Lángi Mária, László Gyula, Magyar Adorján, Marschalkó Lajos, Molnos Angela, Lázár István, Marác László, Magyar Kálmán, Makkay János, Málnási Ödön, Marton Veronika, Nagy Ákos, Nagy Attila, Nagy Géza, Vetráb J. Kadocsa, Bódi Dezső, Gálfi Aba, Noszlopi Németh Péter, Nemesvárad Imre, Obrusánszky Borbála, Szabó Dezső, Torma Zsófia, Tomory Zsuzsa, Palotás Pál, Palotás Zoltán, Pauler Gyula, Pap Gábor, Pongrátz Gergely, Práczki István, Rác Sándor, Radics Géza, Raffay Ernő, Rektor Béla, Konstantin Sakharow, Sebestyén Gyula, Somogyi Ede, Szalay Jeromos, Szedénits Jenő, Szentkatolnai Bálint Gábor, vitéz Szondi József, Szilvay Gyula, Blaskovics József, Timaru-Kast Sándor, Zajti Ferenc, Pölöskey Ferenc, Csánkné Vera, Vértessy László, Zászlós Zsóka György, Kúr Géza, Pesti Páter, Major Tibor, Lőte Lajos, Wass Albert, Haraszi Endre. Elnézést mind azoktól, akiknek nevei véletlenül kimaradtak, de a megnevezett dicső névoszlopba tartoznak.

Ennyi szellemi termék, melyeket a fentiekben megneveztünk, önzetlen magyarságukat és nemzetüket féltő, azokért tollat fogó írók, kutatók feltárták az új kutatások bizonyítékait, ismereteiket nyomtatványokban és könyveiben ismertették, és mégis minden hiába való volt. Hiába való, mert nem tudta áttörni a begyöpösödött, gyökeret eresztett iskolában tanult, hamis Budenz és követőinek, tanári katedrai tanítással lehetőséggel, kellően jutalmazott fizetéssel, nyugdíjazással ellátott megélhetés csábító lehetőségét.

Megint csak nem az ellenség túlereje, hanem saját magunk kényelembe helyezése vezetett a végpusztulás közelébe.

Mikor lesz, mikor valósul meg a nemzetben való gondolkodás áldott állapota? Ha mindig csak a pillanat előnyét nézzük, és nem a nemzet jövőjét célozzuk döntéseinkben, akkor mindnyájan, már a mi időnkben, de mindenképpen gyermekeink és unokáink, csak mint magyar szolga húzhatják az igát, dicsérhetik uraik esetleges kegyelmét, hogy legalább is majd élni engednek talán. Ébredj magyar, mondja a költő: „Mert ha most nem ébredsz, nem lesz ébredésed.”

* * * * *

MAGYAR ÜLDÖZÉSEK KEZDETE

BOTOS LÁSZLÓ

KIRÁLYGYILKOSSÁGOK

Grandpierre K. Endre nyomán⁹

Az agyagtáblákon napfényre került ősi magyar eredetünk – amely elhomályosítja nyugat dicsőségét -- ez oknál kell kipusztítani népünket, mert élő vád vagyunk a Nyugat által kisajátított műveltségteremtő helyzetünk visszakövetelésére, ami az egész ismert történelemírás és tanítás átértékelését, újraírását követeli. Nyugatnak ezért kellett a Róm. Kat. kereszténység elfogadtatása leple alatt, lebarbárpogányozni népünket, hogy ez által saját magukat (Nyugat) felmagasztaltathassa. E magyart kiirtó tevékenységüket már megkezdték, közvetlen a Kárpát-medencébe való visszatelepülésünk után, már Géza fejedelem és Szent István trónra ültetésekor.

Imre herceg halála.

Kézai Simon krónikásunk írja, hogy „ . . . Szent István elhatározta, hogy az ország koronáját letéve e világ pompáiról lemond és a világi gondoktól szabadulva, egyedül Isten szolgálatára szenteli magát, s fölötte magában, hogy az ország koronáját fiának Imre hercegnek fogja adni . . . midőn ezért a szentséges atya a kormány vezetésének gondját szentséges fiára szándékozik vala bírni, a herceg hirtelen halállal meghala.”

Ugyanez a Képes Krónika szerint: „ . . . Szent István király úgy tervelte és szilárdan elhatározta, hogy az evilági dicsőség minden pompáját félreveti, az ideig tartó királyság koronáját leteszi és egyedül Isten szolgálatának szenteli magát. Elhagyja a külső gondokat, csendes békességben, szemlélődésben tölti életét, a királyi fönség koronáját pedig fiának, Imre hercegnek akarta adni, aki szentséges erkölcsökkel volt megáldva.”

„Szent Imre herceg ifjúsága virágjában volt, isteni ajándékok a közönséges emberi természet fölé magasztalták, fel volt ruházva az igazság, bölcsesség, vitézség, mérséklet, okosság, tudomány, szelídség, irgalmasság, jóság, békesség, alázatosság és türelem erényeivel, ékes volt a katolikus élet meg a közügyek intézésének virtusaival is, hasonlóan apjához, Szent Istvánhoz. Midőn trónját a szentséges atya át akarta adni fiának a kormányzás gondját és az országglás terhét, Szent Imre herceg hirtelen halállal még előbb meghalt.”

A Hildesheimi Krónikából tudjuk miként halt meg: Vadászaton vaddisznó (vadkan) végzett vele.

Itt felvetődik a kérdés, hogy krónikáink miért hallgatják el, milyen titok húzódik a hirtelen elhalálozás mögött. Azt mindkét krónika kijelenti, hogy a hirtelen haláleset Szt. István határozatának kinyilvánítása után következett be.

Kétségtelen, hogy itt valami lappang. Bünszövetkezés, az Árpádok kiveszejtésének ténye merül fel. De ezt, csak egyedi példázattal még nem mondhatjuk ki teljes határozottsággal. E tény, gyanúkat majd a magyar történelem fogja igazolni, vagy elvetni.

1031. szeptember 8-ra volt kitűzve a koronáztatás, amelyre az ország rendjeit is egybehívták. A koronázási előkészületek már folyamatban voltak, amikor hat nappal 1031 szeptember 2-án Imre herceg váratlanul elhunyt. Grandpierre K. Endre gondolatmenetén haladva ezek a meglátások vetődnek fel: Szt. István két elhatározásra szánta el magát, amelyek valójában összekapcsolódnak.

(a) visszavonul az uralkodástól:

⁹ Kolozsvári Grandpierre Endre: *Történelmünk központi titkai (sorozat) IV. Összefoglalás*

(b) trónutódjául fiát, Imrét jelöli:

A lemondás hátterét nem ismerjük. De ki tudja elfogadni a jámbor indokolást (a világ pompáiról való lemondást.) A háttéri feszítő erőknek nagyon hatalmasoknak kellett lenniük.

A lemondás, a döntés Imre herceg javára nyilvánvaló és további magyar uralmi időre enged következtetni, ami az ellenség szemével nézve veszélyes lehet, mert továbbra is még jobban megerősítené apja által hatalmassá tett országot. Mindenképpen feltételezhető az összefüggés a trónutódlás kinevezése és Imre herceg halála között:

Szt. István megrendül fia halálakor. Kézai Magyar Krónikája így számol be a király gyászáról. „Siratá . . . atya vigasztalanul egész Magyarországgal és a szertelen fájdalom és szomorúság miatt betegségbe esék, mert lábfájás is kínozza vala, különösen amiatt, mert véréből senki sem vala méltó, hogy az ország koronájával fölmagasztaltassék és aki keresztény hitben oly újdón nemzetet abban megtarthassa. E közben azonban kezde testi erejében rögtön hanyatlani . . .”

Székely István *Chronica Hungarorum* tömörebb. „Imre Szt. István fia meghala, kin az ő atyafia oly igen bánkodék, hogy emiatt halálos kórságba esék.”

Krónikáinkból feltételezhető, hogy Imre herceg halála és Szt. István betegsége között összefüggés van: ugyanez a titkos, megbúvó erő dönti le Szt. Istvánt, amely megölte fiát.

Székely István krónikája így ír: „Mikor Szt. István azt megismerte volna, hogy ő abból fel nem támadhatna, (betegség, miből tudta teljes biztonsággal, hogy nincs ír a gyógyulásra) azon kezde gondolkodni kit hagyna halála után a bizodalomra.”

„Ennek okáért nagy hamar elküldé a Buda nevű szolgáját Nitrába, hogy onnan Vazult az ő rokonját hamar alá hozná, hogy minek előtte meghalna, annak előtte királlyá tenné.”

„Vala pedig Vazul igen szép ifjú, kit Szt. István az ő vádoltságaért Nitrába a tömlöcben tartott volt. Mely dolgot a Buda megjelenti a királyné asszonynak, ki azon helyt Buda előtt a Sebus a Nitrában bocsátá, ki a Vazulnak mind a két szemét kitolja és a fülét ólommal beönté.”

Nemcsak Székely István, lényegében valamennyi krónikás így adja elő Vazul megvakíttatását.

Mi is történhetett itten? A király ekkor már titokban dönt Vazul utódlásáról, nem úgy mint Imre esetében tette. De az áruló szolga a királyné előtt feltárja a király tervét. Láthatjuk, a király ekkor nem rendelkezik kellő hatalommal, különben (írja Grandpierre) „Nem merné jelenteni a dolgot a királynénak, mint holmi felsőbb szervnek, az alulról jövő intézkedést.”

A királyné azonnal Sebus, mint gyorsfutárt küldi a nitrai Vazul tömlöcébe a királyi szék alkalmatlanná tétele végrehajtásának parancsával.

E büntényt az a tény is alátámasztja, hogy Szt. István nem torolja meg e borzalmas büntényt, Buda és Sebus sértetlen marad. Ha a király hatalma ekkor még töretlen lett volna, elképzelhetetlen e büntény meg nem torlása. Az iszonyúan megcsonkított Vazult, úgy véresen elébe viszik. (A két bűnös csak Aba Sámuel uralkodása alatt nyeri el méltó büntetését.)

A Képes Krónika: „Látta Szent István király, milyen nyomorúságosan megcsonkították, keservesen sírni kezdett, de nyomta betegség terhe és így nem adhatta meg a gonosztevőknek méltó büntetését.”

A király sírása tehetetlenségének megnyilvánulása.

Utolsóként Szent István mégis megtalálta az Árpád Ház további fennmaradásának módját.

Amit ekkor cselekedett, ugyancsak titkos lehetett. Rádöbbsent őt és az országot fenyegető közeli veszélyre. Vazult már nem védhette meg, de fiait igen. Ezért „magához hívatta unokaöccsének Szár Lászlónak fiait Andrást, Bélát és Leventét. Azt tanácsolta nekik, fussanak amilyen gyorsan csak tudnak, hogy megóvják életüket és testi épségüket. Ezek megfogadták a szent király bölcs tanácsát és Csehországba futottak a bajok és fájdalmak színe elől.”

Az idézet bevilágítja az akkori helyzetet, a magyarüldözést.

Szent István Király halála

A két trónjelölt már halott. Szár László fiai külföldre menekültek. Kétségtelen az elhaláloztatás sora, Szt. István kell, hogy következzen. Krónikánk hézagosan, de úgy általában felemlíti egyes királyaink halálának történetét. De itt semmit. Nem tudunk semmit. A feljegyzettek azt az érzést keltik, hogy ki akarják hagyni az esemény leírását.

Kézai: „Szt. István király . . . a Boldogságos Szűz fogantatásának napján az Úrhoz költözött.”

Képes Krónika: „A Boldogságos mindenkoron ártatlan Szűz Mária mennybe menetelének napján kiragadtatott e hitvány világból és a szent angyalok társaságához csatlakozott.”

Chronica Hungarorum: „A jelen hitvány világból kiragadtatik, s az angyaloknak szent karába soroztatik.”

Ez a nagyfokú hallgatás is árulkodó! Miért nem részletezik? Hiszen az iskolai tanítás és az Egyház meglátása szerint, Szt. István volt és nem Árpád a honalapító. Ha egy ilyen fontos, nagyjelentőségű személyiség elhalálozásának részleteit elhallgatják, vagy jelentéktelen eseménynek tartják, amit a krónikások nem érdemesítenek megörökíteni a jövő számára, valami nagyon fontos háttér bonyodalom, talán összeesküvés húzódik meg, amit a krónikások egyszerűen nem írhattak meg. A kérdés felötlük, kinek volt az érdeke ennek elhallgatása? De, a következő idézet a Képes Krónikából mintha feleletet adna e talányra. „Gizella királyné pedig elhatározta Budával, gonosz csatlósával, hogy a királyné atyjafiát a német -- helyesebben velencei Pétert teszik meg királlyá: Az volt a céljuk, hogy Gizella királyné kénye-kedve szerint cselekedhessék és Magyarország – szabadságát elvesztvén – akadálytalanul a németek alá rendeltessék. Péter király atyja, Vilmos, Zsigmond burgundi királynak volt az öccse. Szent Zsigmond megöletése után azonban a császárhoz ment, a császár pedig a velenceiek fejévé tette és Gertrúd nevű hűgát adta hozzá feleségül: ettől nemzette Gizella királynét. Gertrúd halála után Vilmos Szent István hűgát vette feleségül, ettől nemzette Péter királyt.”

A Vérszerződés elfogadott és akkor még hatalmon levő gyakorlatát áthágva, az összeesküvő és gyilkos, még mindig feltáratlan háttérhatalmak, egy idegen, velencei németet, Orseolo Pétert emelték királlyá. (1038-1041 : 1044-1046) E királyt, a köznyelv csak Német Péternek nevezte, és benne látták az ország titkos gyarmatosításának végrehajtóját. Péter nyíltan hirdette az ország tönkretételét és a magyarság kiirtását, bízva III. Henrik német császár hatalmában és segítségében. Megszüntette az emberi jogokat és helyét a magyarelles erőszak vette át. Hazánkat ekkor az idegen kalandorok, zsoldosok és lovagok áradata lepte el. Három éves uralkodása után felkelt a magyar nép és elűzte az országból. Péter ekkor pártfogójához III. Henrik német császárhoz menekült, aki nagy német haddal jött és támadta meg az országot. Péter Székesfehérvárott aranyozott lándzsa képében hűbérül ajánlotta fel a németnek az országot.

A második királysága sem lett tartós, mert a nemzet összefogása kizavarta az országból a vazallus hadait. Ő pedig megint menekülni volt kénytelen. E menekülés történetét a Kézai Krónika ismerteti: „Péter . . . titkon embereket küldte, hogy foglalják el Fehérvárt, de terve kitudódván, magyarok mindenhol kezdének lázadni, egyszerre öldökölvén a németeket és olaszokat, még az asszonyoknak, gyermekeknek és azon papoknak sem kegyelmeztek, kiket Péter tett vala prépostokká, plébánosokká és apátokká. S miután Péter Fehérvárba nem mehetett be, futásnak eredve Mosony felé mene, hol, mint mondják, sereg indula ellene, eltérve tehát onnan is, sietve Fehérvár felé lovagolt, mert a polgárok izenték vala, hogy jöjjön vissza a várost neki adják. S amint Fehérvár körül egy faluba érkezett, a sereg hirtelen körülvéve, hol is fogságba jutván szemeit kiszúrnák, s jól lehet életben marada lelke fájdalmában életét végezvén Pécssett temették el.”

Aba Sámuel

Harmadik Árpád-házi királyunk (1041-1044) meggyilkolásának előzménye volt, az 1044. évi ménfői csatavesztés, és ez eseményről, szájhagyomány után, ugyancsak a Képes Krónika számol be.

„Mondják, Aba király győzelmet is nyert volna, de azok a magyarok, akik barátsággal maradtak Péter király iránt, földre dobták zászlóikat és megfutottak. Azt is mondják a németek, hogy mielőtt megütköztek, égi jelként ritkás köd szállt le, majd Isten heves szélvihart támasztott, s ez szörnyű port vitt a magyarok szemébe, mondják ugyanis, hogy a pápa úr már előbb kiátkozta a magyarokat, amiért királyukat, Pétert megfosztották méltóságától. Sokáig is keményen folyt a csata, végre a császár, Isten segítségével bízván (értsd az árulók átállásában) győzelmet aratott. A vesztes Aba király pedig elmenekült a Tisza felé és egy faluban a magyarok (értsd: áruló főurak), akiknek uralkodása alatt ártott, az Öreg barlangban kegyetlenül legyilkolták.”

A szöveg felfedi, hogy az új Isten, a pápa és az árulók együttesen törtek az országba, a betört idegen hadak ellen küzdő honvédő magyarokra. A csata alakulása kezdetben a magyaroknak kedvez, amikor az árulók átállnak az ellenséghez. (Grandpierre Endre megjegyzése, hogy érdekes módon a kereszténységre térítés és az idegenek beözönlése óta, mérhetetlenül elszaporodtak az országban az árulók.)

A Krónika elrejtve, de titkos üzenetet is közöl arról, hogy a magyarság miként érzett, s hogyan viszonyult a meggyilkolt Aba Sámuel iránt. „Tetemét a falu mellett templomba temették, néhány esztendő múlva kiásták a sírból, szemfödelét és ruháját romlatlanul találták, sebhelyei begyógyultak.”

A nép hit szerint: Aba Sámuel szent király volt, akin még holtában sem fogott a rontás.

A Róm. Kat. kereszténység felvételének oly „áldásos nemzetmentő” szükségét, kihatását szinte állandóan szajkoló újságjaink és ennek hatására a befolyásolt és csak vallásos szemellenzővel néző, nem gondolkodó népünk, még mindig, a sok megismétlődő magyarelles keresztény főpapság ellenséget támogató cselekményei ellenére sem képes a valós képet meglátni. Még mindig azt hangoztatják – Vatikáni sugallatra – hogy a Róm. Kat. kereszténység felvétele mentett meg bennünket a pusztulástól, mert ennek meg nem történte esetén, a keresztény nyugati népek együttes ereje megsemmisített volna bennünket. Micsoda bátorság ezt milliókkal elhiteni és micsoda hihetetlen méretű vakság kellett ahhoz, hogy ezeket a visszajára fordított történelmi eseményeket elfogadjuk és még mindig fennhangon hirdetjük, saját további pusztulásunk elősegítésére. Figyeljük meg, mindig a Róm. Kat. kereszténység felvételét emelik ki mentőövnök. Még véletlenül sem említik, hogy a

helyben talált őshonos és az avar nép is, valamint Árpád népe is, keleti kereszténységnek volt a követője. Ennek tudatában Szent István korabeli magyar vérontás, idegenek segítségének kérésével nem volt egyéb, mint az akkor még el nem különült két keresztény egyház, a Keleti Ortodox és a Róm. Kat. Egyház vallási felsőbbrendűségért való harcának eszköze. Mi a Róm. Kat. érdekekért ontottuk vérünket és osztottuk meg magunkat.

Az Isten nem bottal ver egy népet bűneiért, hanem magára hagyja, így hitetlenné válik, nem világítja meg a követendő utat, így aztán saját magát viszi a romlásba.

Az, aki látni akar és veszi a fáradságot, áttanulmányozza történelmünk láncolatát, különös figyelmet szentelve a bajok okozóira, amit „pragmatik történelem szemlélet”-nek nevezünk, az láthatja, hogy a papok által hirdetett és még mindig hangoztatott, a megmentésünkért való hálás köszönet nem egyéb, mint hatalmuk, -- Vatikán – hatalmának további kiszolgálása, fenntartása, amit vakká tételünkkel, nem gondolkodó hitélet követésében teljesíthetnek ki.

Egy olyan vallás, amely nemzetköziséget hirdet, amely minden embernek, nemzetnek az egyetlen Istenhez vezető utat határozza meg, ugyanakkor nyilvánvalóan pártoskodó, mert egy nemzet fiait jelöli meg a kiválasztottság megbecsültetésével és akkor még öncélú tevékenységet folytat, mindig az egyéni -- vatikáni -- meggazdagodást, felvirágoztatást szolgálmazza rendeleteivel, vagy minden esetben a gazdagok, vagy a hatalmasok táborát erősíti, ilyen vallás nem lehet az egyetlen üdvözítő, de főleg nem lehet egy olyan nemzet fiainak a támasza, amely utolsó szalmaszálként harcol külső és belső ellenségei ellen, a fennmaradásáért.

Hogy mennyire őszinte, követésre méltó a szószékről hallható „szentbeszéd” ezt megvilágítja a győri megyés püspök Pápai Lajos „Mi van a rovásunkon?” címmel közölt nyilatkozata, amely a Heti Világgazdaság. 2003. szeptember 27-i szám 97. oldalán jelent meg. (R.G.) „Jobboldali körökben egyre nagyobb teret nyernek az ősmagyarkodó, új pogány vallások, a Magyar Katolikus Egyház vezetői pásztor levélben készülnek felemelni szavukat a jelenség ellen.” Ez idézet arra enged következní, hogy az Egyház nem tartja összeegyeztethetőnek Pápai Lajos megyés püspök által még mindig „ősmagyarkodó”-nak, „új pogány”-nak nevezett ősi keresztény magyar hitéletet, amely már bizonyítottan keresztény volt és nem pogány. Egy Istent, a mindenen Teremtőjét imádták és annak földi megnyilvánulásait, mint isteni adományt tisztelték. Róm. Kat. Egyház minden más, rajtuk kívülálló vallást pogány vallásnak nevezett egészen az 1962. II. Vatikáni Zsinat döntéséig. Csak ezzel a zsinati határozattal lettek a többi keresztény felekezetek és az egyéb vallások követői „Istenhívőknek” elismerve. Úgy látszik e nyilatkozat még nem jutott el a tisztas Püspök tudomására. Sem az, hogy az ősi mágos hittétel lényege a szeretetre, minden embernek a Teremtő általi egyenlő szeretetére épült. Mint ahogy a Nap is egyformán sugározza áldó hatását minden élőlényre, minden kiválasztódás nélkül. Ott nem volt választott nép, csak őshonos nép, kiknek lelki világából alkották meg ezt az Isten szemléletet. Miért nem összeegyeztető ez a Róm. Kat. tanaival, ha valóban nem egy nép érdekeit hivatottak szolgálni, hanem a népek összességét?

Még azt is meg kell itt jegyezni, hogy minden további nélkül maradhattunk volna keleti keresztények. Ez oknál fogva nem pusztítottak volna el, mert hiszen tudjuk, hogy a hatalommal nem rendelkező egyszerű pásztornépeket, mint a vlachokat (oláhokat) vagy a szerbeket (rácokat) nem törölték ki Európa ugyanazon térségéből, ahol mi is elhelyezkedünk, mert szaporodhattak, terjeszkedhettek. A megmenekülési elmélet nem más, mint népünk felerősödésének álcázása a Vatikán által, hogy még véletlenül se lehessen magyar érdemeket megemlíteni és ez eltitkolása annak, hogy önkik volt szükségük ránk, a Keleti Egyházzal szembeni erő növekedése,

felülkerekedése végett. Ez csak 1054-ben valósult meg amikor mi mint nagyhatalom a Vatikánt támogattuk, remélve, hogy a nyugatiak őszintén akarták közeledésünket, nem pedig az ellenünk való támadások azonnali beindítását, miután mi jóindulattal leállítottuk a magyar érdekű, felderítő hadjáratainkat. Mi a kereszténység felvételével lettünk támadottak. Ezt nem szabad elfelejtenünk, és az Egyháznak is tudomásul kell vennie.

I. Endre király

Népies nevén katolikus Endre király-nak nevezi a nép. (1047-1060) Szár László fiai közül a legidősebb Endrét emelik a trónra, hogy visszaállítsa az Árpád Ház uralmát. Az egész ország együttes követelése, az ősi szabadság, ősi hagyományok, ősvallás visszaállítása és az idegen kalandor lovagok, papok eltávolítása az, amit I. Endre, katolikus Endre, a katolikus hatalom visszaállítása érdekében visszautasít. A nép fellázad, a kitörő népharag élére öccse Béla herceg áll. I. Endre még idegen német fegyveres erőkkel sem tudja megtartani hatalmát. A testvérháborúból Béla kerül ki győztesen. A történelem megint ismétli magát, a második és harmadik Árpád kori király után a negyedik is menekülni kényszerül. Kiújul a polgárháborús küzdelmek időszaka. Testvérharc veszi kezdetét. Ez elősegíti a király megöletését.

A Képes Krónika szerint, katolikus Endre halálát a gondatlanság idézte elő:

„Isten segítségével Béla herceg nyert győzedelmet, a német majdnem mind odaveszett, vezéreik fogságba estek. Az András királlyal levő magyarok látva, hogy Béláé a győzelem elhagyták András királyt és átálltak Béla herceghez. András király Németország felé futott de nem menekülhetett: A Mosoni kapunál ugyanis elfogták, és mivel a Bakony erdejében Zirc nevű udvarházban gondtalanul tartották, meghalt.”

Ez a „gondtalanul tartás” Grandpierre szerint nem fejezi ki a valóságot. „Annyit jelent, hogy a király éhen halt börtönében. Ez pedig csak szándékos gondtalanság lehet.”

I. Béla (1060-1063)

I. Béla rövid három éves uralkodása alatt hathatósan segítette a közjólét emelését és megerősítette az állam hatalmát. Székesfehérvárra összehívott országgyűlésen a néptömeg követelte az ősi szabadság, az alkotmány és hitvallás visszahelyezését. A királyi csapatok rájuk törtek és nagy mészárlást hajtottak végre. Béla királyt a németek elleni hadi felkészülése közben agyonverte saját trónszéke. A Krónika Hungarorum ez esetet így rögzítette: „A legkegyelmesebb Béla király pedig, amikor uralkodásának harmadik évét betöltötte, királyi birtokán, Dömösön trónszéke összeomolván testét összetörte és gyógyíthatatlan betegségbe esett. Fél holtan a Kinisiva patak mellé vitték némely fontos országos ügyek miatt, itt aztán elköltözött a világból.”

A szöveg láthatjuk nem világos és a többi krónika sem teszi világosabbá. A Képes Krónika szerint, Béla trónja beomlott. Hogy értsük ezt? A trónszék nem lehet olyan hatalmas építmény, hogy még összeomlás esetében sem okozhat halálesetet. Egyesek a trónszék mennyezetének leszakadását említik, amely a templomi szószékhez lehet hasonlatos.

Ugyanakkor a Heltai Gáspár Krónika így ír: „Mikoron a Gemes városba ment volna és ott a nyári palotában ülve, leessék a palota és mind elrontá az ő székét és annyira törte el a királyt is, hogy halálra megbetegedék belé.”

(Grandpierre Endre) „De Heltai itt már igazított a régebbi krónikás szövegében, amelyek világosan két részre tagolják a királyt és szerencsétlenséget:

(a) Az összezúzott

(b) Gyógyíthatatlan betegségbe esett

„Ez utóbbi elkülönülni látszik az összezúzódástól, s úgy tűnik, a királyt egyszerre két csapás érte, összetörte magát, ugyanakkor valamiféle gyógyíthatatlan betegségbe is esett.

Tisztán nem érthető az eset. Ami kitűnik: A baleset okozója pontosan irányított és időzített volt. Időzített, mert a trónszék akkor omlott össze, amikor a király rajta ült és épp a fejére lett irányítva a súlyos tetőzet.”

I Béla halála megnyitotta a lehetőséget Salamonnak, I. Endre fiának, és III. Henrik német császár vejének a trón visszaszerzésére, aki már előbb, 1058-ban megkoronáztatott.

Salamon ekkor hat éves. Húsz év múlt el Szent István halála óta. I. Endre 1063-ban lett trónfosztott öccse I. Béla által. Salamon ez időben tíz éves. Nem lép fel trónigénylással I. Bélával szemben. De I. Béla három év múlva halott.

Thúróczy erről így ír: „Salamon király pedig, amikor Béla király halálát hallotta, apósához, a német császárhoz futott és kérte, hogy állítsa vissza neki Magyarország királyságát.”

Salamon tevékenysége a Krónika elbeszélése szerint rejtélyt is takargat. Salamon tíz éves, még gyermek, akiről feltételezik, hogy felméri az ország politikai helyzetét, látva az eshetőséget a hatalom visszaszerzésére, az ország határán túlról való segítség végbevételét. A német császárhoz fut segítségért, ellenfelei legyőztetésére. Ez a feltevés felfedi a háttértényezőt, ami a felszín mögött irányítja, szervezi az eseményeket, a menekülést, az idegen hatalom kieszközlését. A tények megvilágítják a hatalmi csoportok egyéni tülekedését a magyar trón megszerzése érdekében, kihasználva a gyermek királyt, aki csak egy báb volt a kezükben, ezért nyert támogatottságot.

E nemzetellenes tömörülés célja volt az ő gátlástalan hatalmuk mindenáron való megszerzése. E közben Béla király fia Géza, ki átlátta a helyzetet, két fiával Lengyelországba távozott, mert nem tudta Salamon és a német hadakat határon kívül tartani.

Ez eseményről a Thuroczy Krónika így ír: „Salamon király pedig országa elvesztése miatt panaszkodott a császárnak, mondván, hogy erőszakosan üzték ki országából és **ezzel nem csak őt, hanem a császár birodalmát még inkább sérelem érte, és azt mondogatta: hiszen Tiéd Magyarország, Tiéd a királyság, mivel te tettél engem királlyá, az én uralmam alatt ennek az országnak legszebb javait felségednek ajándékoztuk évi adóban hálás szívvel és Téged szolgáltunk rendelkezésed szerint. . . Állj bosszút ellenségeiden a rajtad esett sérelemért és vedd vissza magadnak az országot.**”

Ez a hazaárulás legsűrítettebb változata. Az ember kilétét befolyásolja a környezet, a ráhatás. Salamon egész életét, a hatalomért való harc tölti ki. Kész bárkivel, bármilyen erőcsoporttal egyesülni hazája, a magyar nép ellen. Seregeket szervez, buzdít, betör az országba, várakat foglal el, tervet készít Géza, majd Szt. László meggyilkolására: Ennek utána kimenekül az országból és 1087-1088-as években nyomtalanul eltűnik.

De mi történt – kérdezi Grandpierre – a magával hozott királyi kincsekkel? Mert azok sem térültek meg.

Salamont hatalmába kerítette az akkori kor szellemisége, az idegen nemesi osztály és a főpapi rend sugallata. Rövid 1-2 évtizeddel előtte ilyen még csak fel sem merülhetett volna, mert akkor még a régi hazáért való kiállás, kötelesség uralta a hatalmon lévő magyar vezető osztály szellemiségét. Az időben így szóltak a törvények:

A továbbiakban Grandpierre Endre kutatási tanulmányait használom, részleges felsorolással és egyes esetekben a tárgyalt anyag kihangsúlyozáshoz, további kútfők alkalmazásával.

Az ősi nemzetgyűlés a szó igaz értelmében nemzetgyűlés volt, a nemzet igaz, teljes felelősségű képviselője. A nemzet jött itt össze, hogy döntsön a saját sorsáról, a népközösség minden dolgáról és szükség esetén ítéljen is.

1. *A vezér, a főbírók, országbírók felelőséggel tartoznak a nemzetgyűlésnek.*
2. *Minden vezető, tisztségviselő a nemzetgyűléstől nyeri megbízatását.*
3. *A nemzetgyűlés – miként erről Kézai tudósít – a legfőbb bíró ítéletét is megsemmisítheti, ha azt hibásnak találja.*
4. *A fővezér – illetve a vezérek tanácsa – akinek személye háborús időkben, mint egy nemzet önvédelmének megtestesülése – a hadiállapot tartalma alatt élet és halál ura, ámde ez nem eshet a közszabadság, a nemzetérdek és az igazság rovására.*
5. *A nemzetgyűléseken a falu nagykövetség révén az ország e legkisebb közösségei, a községek is képviseltették magukat.*
6. *A közügy, államügyek intézésében, az állam vezetésében, minden egyes magyar személyesen és tevőlegesen vett részt. A nemzetgyűléseken való kötelező megjelenés rájuk is vonatkozott.*

A vármegyét, a vármegyei szervezetet hivatalosaink szerint Szt. István király alakította. Ennek megbomlása megkezdődött, amikor az eddig megközelíthetetlen magyar ősvárakba nyugati katonaságot helyeztek és ahol lehetett, a várak helyébe kegyhelyeket, zárandokhelyeket, monostorokat építettek. Ekkor kezdődött meg a hajdani avar védősáncokra alapozódott ősi magyar vármegyei rendszer felbomlasztása, felszámolásának több évszázados, Mária Teréziáig húzódó folyamata.

Vezérek leválthatóságának törvénye.

Eredendő felfogás, ösfelfogás szerint a tisztség, bármilyen legyen is az, nem kiváltság, nem holmiféle szolgálat fejében nyert örökös előjog, jutalom, érdem, hanem egyesegyedül és kizárólag a köz érdekében kifejtett szolgálat, s így a közösségnek elemi és elidegeníthetetlen joga, hogy mindazokat a tisztségviselőket visszahívja, amikor a jelek azt tanúsítják, hogy a tisztségben ülő hibákat, bűnöket vét, vagy akárcsak elkényelmesedik s nem látja el hivatalát azzal az odaadással, ahogy azt tőle jogosan elvárni lehet. Ennek az ősi szokásjognak, öntörvényű eljárásnak a kiiktatása a népuralom megcsúfolása.

Borzasztó tudatlanság azt állítani, hogy a képviselők, tisztségviselők leváltása kizárólag a hűbériségben volt érvényben. Meg kell jegyeznünk, hogy éppen a hűbériségben szüntették meg ez ősi népszokást.

Itt láthatjuk ősállamiságunk, ősjogunk sarkalatos törvényeit. Ennek kiiktatása a népképviselési elv nyílt megtagadása. Ennek hiányában, a tisztségben ülők visszaélhetnek a ki tudja milyen párt érdemként szerzett hatalommal. Nem lehet leváltani, még ha belepusztul is az ország. A hűtlen vagy hibás tisztségviselők leváltásának őstörvénye, a szkíta-magyar közszabadság egyik fontos követelménye előírja:

Minden tisztség, a legkisebbtől a legnagyobbig kizárólag a közösség akaratából, választás, még hozzá közvetlen választás útján kerülhet betöltésre.

Minden tisztségviselő, tisztartó a legnagyobbtól a legkisebbig, a fővezértől az uralkodóig leválthatók, ha a közakarat ezt úgy kívánja, vagy ha intézkedéseivel szemben kifogások merülnek fel, illetve, ha magatartásukkal szemben kételyek, viselt dolgaikban tévedések, hibák, részrehajlások mutatkoznak.

Az őstörvény úgy szól (helyesebben kikövetkeztethető), hogy csak olyan személy kerülhet bármiféle tisztségbe, akinek eddigi élete, előélete, a nemzet közösségének tett szolgálata eleve tanúsítja, hogy méltó a közösség szolgálatára.

Tisztségviselőkkel szembeni elemi követelmények.

Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniük, példát kell mutatniuk szolgálatban és tisztességben. A tisztség a tisztességből fakad és tisztességet követel.

Nyilvánvaló, hogy nem a közösségnek, nem a népnek, nem a nemzetnek kell a vezetőket szolgálnia, hanem a vezetőknek a népet. Aki ezt az elvet nem vallja, vagy megszegi, ne lehessen vezető többé, ne kerülhessen és ne maradjon semmilyen tisztségben.

Azt a vezetőt, aki a közösség megtevesztésére, kijátszására, véleményének, akaratának, érdekének elfojtására törekszik, felelőségre kell vonni.

Az ősjogok.

1. *Népfelség jog.*
2. *A közszabadság joga.*
3. *A közügyekben való részvétel joga.*
4. *Az igazság megismerésének, birtoklásának és kimondásának joga.*
5. *A nemzethez, nemzetközösséghez tartozás joga.*
6. *A nemzeti önazonosság joga.*
7. *A nemzeti közösség élete, helyzete megismerésének joga.*
8. *A nemzeti múlt megismerésének joga.*
9. *Az ismeretekben való előhaladás joga.*
10. *A társadalmi, jogi, személyi egyenlőség és önvédelem joga.*

De hihetetlen változás állt be a Róm. Kat. vallás felvétele után. Feltehető a kérdés: Ki vádolható itt, a nemzeti érdek háttérbe helyezéséért? Szt. István? Vagy az új vallás maga? Ez az a kérdés, ami a jövő történészeinek kiértékelésére vár. Nem vádolhatjuk egyik feltételezést sem, még pedig azon nyomós ok miatt, hogy krónikáink kinyilatkozásai szerint, Szent István is a németek és a „szent” szék áldozata lett. Már túl későn, Imre fia halála és Vazul nyomorékká tétele után győződhetett meg az országot behálózó külső veszélyről aminek elhárítására a lehető

legjobb megoldást, Vazul fiainak az országból való kimenekülését ajánlotta, így megmentette az Árpádház már ekkori kipusztítását, aminek sajnos ő maga is áldozatul esett. Ezt bizonyítja az elhalálozás szűkszavú rögzítése.

Sokáig, a magyar nép és történelemírás nem tudta még feltételezni sem, hogy a háttér hatalmi szövevénye ilyen hihetetlen méretű nemzetárulást tudna előidézni, a legfelsőbb uralmi körökben.

De a manapság történt, december 5-i kettős-állampolgársági szavazás bizonyította, hogy igenis lehetséges. Itt akkor a szovjet kommunista agymosás és ennek átmentői elérték azt, hogy népünk saját testvéreit tagadta meg. Miért? Talán azért, mert utálja a saját faját? Nem hinném. A hatalmon lévők, a közüggyel foglalkozók tevékenységének az eredménye ez.

Ha tüzetesen nézzük ezt a tevékenységet, akkor meggyőződünk, hogy a Német-Római Császárság hű támogatói a magyar főpapság és a Vatikán voltak. Ezért érdemes lenne e valóságot elfogadni, ami szerencsétlenségünk főokozója volt egész történelmünk végkimenetelében. Ebben a magyarellenes légkörben nevelkedett Vajk, illetve István. Ezt a helyzetet, befolyást nehezítette meg István anyja Adelhaid kétségtelen anyai befolyása. Ezek után következett a még nagyobb befolyással bíró feleség Giesel, amiből feltételeken a magyar Gizella név alakult, és akinek a nevelője Wolfgang szerzetes volt. Ez időtől szakadtak meg a magyar hadjáratok. De a német alattomoság a quedlinburgi egyezményt -- amely a Rom. Kat. kereszténység felvételét jelentette -- kihasználva, helyesebben jól leplezve a magyar nagyhatalom megtörésére használta fel. Ennek egyik eszköze az Árpádház korai kihaláloztatása volt.

I. Géza (1074-1077)

I. Géza haláláról krónikánk ugyancsak szűkszavúan értesít. Népünk Magnus királyként emlegette, (hatalmas, nemes lelkű) s tisztelte meg, tárgyalások közben betegedett meg és így szerzett ismeretlen betegségébe halt bele. A halált okozó körülményekről a szent Megváltó olasz származású Willermus apát számol be, hogy a fiatal, erőteljes és jól szeretett király, amikor Salamonnal egy megbékélési tárgyaláson vesz részt, hirtelen megbetegszik és meghal. Ez eset nyilvánvalóvá teszi a megmérgeztetés gáztettjét. (Bővebben a Thuróczy Krónika 156. old)

Szent László (1077-1095)

Szent István halálát követő időtől kezdve, a belső mótély, a több mint százéves magyar pusztítás alább hagyott. Szent László összefogta, ismét egyesíteni tudta az országot, ellenállt minden idegen érdekű törekvésnek és csak a magyar egység megeremtésén fáradozott. Így ismét Európa egyik legerősebb országává tette hazánkat. Ő alatta még megerősítettük uralmunkat az ősi Szerémségben, Szepességben, Etelközben, amely magába foglalta az ország keleti szent védő övezetét a Délvidéket, Moldvát, Havasalföldet. A király férfikora teljében volt, teli nagy tervekkel, mikor élete hirtelen elhagyta. A krónika a halálesetet így jegyezte

fel: „A király pedig összegyűjtette seregét és unokaöccsének sérelme miatt megindult a csehek ellen. De amikor Csehország határára ért, nehéz betegségbe esett.”

Láthatjuk a krónika megvilágításában, a király egészséges volt, s a csehek elleni háborús összecsapás előtt a cseh határszélen váratlanul „nehéz betegségbe esett.”

Szent László tüstént tudta, hogy innen nincs gyógyulási lehetőség, mert azonnal hazahívatta fiát, Kálmánt. Miből következtethette teljes biztonsággal, hogy nem gyógyulhat fel? Szent László röviddel ezután meghalt. Pedig egészségének bizonyítására szól az a tény, hogy pár héttel előtte kérték fel a keresztes hadak fővezérletére, mint arra a legmegtermettebbet, amit László el is fogadott.

Nem tudjuk mi történt a cseh határon. Feltehetőleg, írja Grandpierre, az összecsapás előtt küldöttség érkezett és tárgyalásokra került sor, ekkor érte őt a „halálos kór”. Lehet, hogy kibékülést álcáztak a csehek poharazgatás közben. . .

Könyves Kálmán (1095-1116)

Könyves Kálmán korának messzemenően legműveltebb uralkodója volt. Ő volt első a világon, aki beszüntette a boszorkányüldözést. Miként halt meg Könyves Kálmán? Milyen rejtélyek lappangnak halála körül? Mert szokatlan, hallatlan körülmények között halt meg. A krónika szerint a királyt a fülére tett méreggel bekent tapasz ölte meg, amely kiszívta agyvelejének egy részét. A magyar történelem egyszerűen két szóval intézi el egyik legkiválóbb, hatalmas királyunk halálokozóját. „Vagy genny vagy agyvelő.”

A krónika félelmes eseményekről számol be, amelyek alapján rázzák meg az országot, melyek minden ország hatalmának a megdöntésére alkalmasak: a belső árulás összefogott a külső nagyhatalmakkal. Ez azt tételezi fel, hogy nemzetközi összeesküvés állt elő.

„Az Úr 1113 évében a császár hatalmas sereget mozgósított Álmos herceg érdekében és Magyarország határára jött.” Álmos herceg Kálmán király cselszövő testvére trónkövetelőként lép fel. Kálmán mesteri külügyi tárgyalási készséggel a császárt meggyőzi a visszavonulásra. Elfogatja Álmot és fiával együtt megvakíttatja őket, hogy így alkalmatlanná tegye őket a további viszály előidézésére. Ugyanakkor azok támogatóit is megbünteti.

A Krónika erről így szól: „Mégsem vált hasznára az ártatlan vér kiontása, mert az Isteni bosszú korai halál bús italát nyelte le vele és megbüntette ideig tartó országának romlásával.”

Ettől jobban, világosabban nem fejezhette volna ki magát senki a király megmérgeztetéséről. A király korai halála a főúri bosszúállás következménye. Még a gyilkosság módját is megjelöli a Krónika. „A korai halál bús italának lenyeletése” vagyis ital, vagy ételmérgezés volt a halál okozója. Itt szerves kapcsolat van a pártütők megbüntetése és a király betegsége között.

II. István (1116-1131)

II. István idejében a fő ütközési terület ebben az időszakban a magyar központi királyi hatalom ellen szervezkedő, szellemi, egyházi és világi uralkodó csoport, amely a maga hatalmának kiterjesztése érdekében hatalmi szövetségekbe tömörül és mind újra összeesküvéseket szervez a királyi hatalom megdöntésére. II. István minden igyekezte ennek kivédését szolgálta. Helyzetét nehezítette, hogy apját, Könyves Kálmánt 15 éves korában veszítette el. Mint tapasztalatlan gyermek került a trónra. A helyzet kedvező lett minden ellenerő felerősödésére. A megvakított Álmos herceg meg él a kínálkozó alkalommal. A baj akkor nyilvánult meg, amikor a király felnőtt, lerázta a bábáskodást és kézbe vette az ország irányítását. Az ellenzék vak Álmos herceget akarja, aki Bizánctól kér segítséget. II. István erre megtámadja Bizáncot és Álmos kiadatását követeli, eredménytelenül. Sértő levelet küld a császárnak, melyre a válasz egyenesen embertelen. Írja: „Kimetszi köldökét férfiasságával együtt.” A király megbetegedik és ellenzékei új királyt választanak. A biztos elhalálozás tudatában Bors és Iván ispánt jelölik királyokká, de a király felépül. Ivánnak nyakát veszi, Borsot pedig Görögországba száműzi. Ezután jön a vérhas, és ebbe a király 1131. március 1-jén meghal.

II. Béla (Vak Béla) (1131-1141)

Véres viszályok, pártoskodás, szüntelen megsemmisítés fenyegeti rövid életét és uralkodását. Állandó harcot kell viselnie a pártütőkkel, árulókkal, akiket véres megtorlásban részesít.

Halálának rejtélye itt az, hogy a megállás nélküli trónkövetelő és belső egyenetlenségi harcok ellenére, állítólag borital, borozás következtében hal meg 33 éves korában.

Annyi ellensége volt a királynak, hogy már számolni sem tudta, s ezek után a nem természetes, vagy hirtelen, minden előzmény nélküli halálesetet történészeink minden kétely nélkül elfogadják, azt, hogy a borozás vitte a halálba.

Azt is felemlítik, hogy Vak Béla helyett a szerb származású feleség, Ilona vezette az országot. A királynénak nem állt érdekében, hogy férjét, a királyt visszatartsa a mértéktelen ivástól?

Vagy feltehető az a kérdés is, hogy itt nemcsak a királyné, hanem egy háttér hatalom csendes összeesküvő munkája rejlik?

E feltételezést a *Chronica Hungarorum* látszik igazolni: „Uralkodása alatt Helena királyné a királlyal és hű báróival tanácsot tartva egyetemes országgyűlést hívott össze, Arad mellett. Az említett országgyűlés napján, amikor a király már az ország trónján ült, odajött a királyné fiaival együtt, leültette őket a király köré. Az egybegyűlt néphez pedig így szólt (a királyné, nem a király) 'Minden híveink nemesek, öregek és ifjak, gazdagok és szegények hallgassatok meg! Mivel az Isten mindnyájotoknak megadta a természetes látóképességét, hallani szeretném, hogy a ti uratok a király, miért fosztatott meg szemévelágától és kiknek a tanácsára történt ez? Mondjátok meg nekem és ezen a helyen hűségesen álljatok rajtuk bosszút és ránk való tekintettel vessetek véget életüknek. Mert íme, az Isten a ti királyotoknak két szem helyett négyet adott.' E szavakra tehát az egész nép rárohant azokra a bárókra, akiknek a tanácsára megvakították a királyt és közülük egyeseket megkötöztek, a tanácsára megvakították. Hatvannyolc istentelent azon nyomban legyilkoltak és összes maradékaikat, mind a férfiakat, mind a nőket még ugyanaz nap lajstromba foglalták. Ezenfelül minden birtokaikat a székesegyháznak osztották ki, ezért

neveznek Magyarországon minden szolgáltatásra kötelezett falut királyok adományának.”

Ugyanakkor Borisz, Könyves Kálmán állítólagos mostohafia, orosz, cseh és lengyel hadakkal, kikhez a kivégzettek családtagjai is csatlakoztak, törtek a belviszályoktól tépett országra. Csak négy éves harc után sikerült Bélának a trónkövetelőt levernie.

A Tárih-i Üngürüs e trónkövetelőről így ír: „Abban az időben Leh országnak (Lengyelország) határán élt egy hatalmas bégfi, aki Baruk (Borisz) néven volt ismeretes. Mivel Bejla király vak volt, ez a bégfi azt állította, hogy ő Kolomanusz királynak a fia és az ország őt illeti.”

Borisz arra építette tervét, hogy Béla vak s ezért nem bizonyíthatja, se nem tagadhatja kilétét. „Üngürüs tartományának néhány jeles bégje és fondorkodó embere titokban azt kezdte tervezni, hogy Boriszhoz mennek, vele szövetkeznek és eltávolítják a királyt.”

Összeesküvés kívülről, belülről, felülről és minden felől. Akárcsak napjainkban. Ezért csoda, hogy még létezőnk, de épp ez ad erőt a további küzdelemre, mert Isten velünk, különben már elvesztünk volna. Küldetésünk van.

Arra a kérdésre, hogy a királyné, Ilona, miért hagyta (vagy segítette elő), hogy a király halálra igya magát, történelemírásunk ezt a kielégítőnek tűnő választ adja: „Béla felesége korábban hunyt el, mint a király, s így minden tökéletesen érthetővé válik. Ilona a hű feleség, amíg élt, visszatartotta a királyt az ivástól, s szegény vak királynak addig oka se volt rá, miután azonban legfőbb, s tán egyetlen támasza, gyámola kidőlt, bújában a király – s mert nem is volt immár, aki visszatartsa – ivásnak adta a fejét s az ital végzett vele.”

Ezzel a magyarázattal az a baj, hogy Ilona királyné nem halt meg Béla király előtt.

Dr. Wertner Mór, nagy körültekintéssel készült munkájában: *Az Árpádok családi története*-ben írja, hogy: „Ilona 1146-ban fél évtizeddel férje halála után levelet írt Zsófia nevű lányának az admonti zárda kolostorba.” Wertner e levélhez az alábbi megjegyzést fűzi: „Levélből azt látjuk, hogy Ilona nem csak, hogy nem halt meg férje előtt, hanem még 1146 és 1147 közt életben volt.” „Ilona halála tehát az 1146 utáni időre tehető.” (300-301 old.) Akkor most ki itatta a királyt, és mivel? Feltételezhető, hogy itt szándékosság búvik. Grandpierre írja, hogy olyan dolgok történhettek a palotában, amit még a vak király elől is palástolni kellett.

Erről a Képes Krónika így ír: „Béla király borivásnak adta magát. Az udvarbeliek megszokták, hogy mindent megkapnak, amit csak részegségében kértek tőle és amit a király, ha kijózanodott már vissza nem vehetett.” Az ivászat csak ál-ok keresés a történetek elhallgatására, a háttérben lapuló erők bujtatására.

A MTA történelemkutatóinak azt hiszem, lenne bőven mit kutakodni történelmünk valós ismeretének feltárásában.

II. Géza (1141-1162)

II. Géza 31 éves korában hunyt el. Halála után nyolc gyermeket hagyott maga után. A legidősebb, III. István, aki apját követte a trónon, 15 éves. Nem maradt semmi támpont a miérték felől. Bizonyosra vehető, hogy nem természetes halállal távozott.

Krónikánk csak ennyit, semmi többet nem mond: „Elköltözött pedig az Úrhoz az Úrnak 1161-ik esztendejében, május 21-én, szerdai napon.”

A huszonkettő Árpádházi királyunk közül tizenkettő halt meg harmincadik életéve körül. Orseolo Pétert nem soroljuk az Árpádházi királyok közé. Grandpierre elemzi a harmincas években elhunyt uralkodóinknak életkörülményeit.

Magnus Géza (I. Géza) hat fiatal gyermeket hagyott maga után, Kálmánt, a későbbi Könyves Kálmán királyt, Álmos herceget és még négy gyermeket, akiknek a neveit sem ismerjük. II. (Vak) Béla ugyancsak hat gyermek apja. II. Gézának nyolc gyermeke volt és III. Istvánnak egy. A harminc éves apa gyermekei még kiskorúak. Ha ebben a korban hal el az apa, az nagy gondot, nehézséget jelent az egyszerű család életében is. Hogyan, ki és miként nevelik fel a gyermekeket? A korai király-elhalálozás viszont nemcsak a család megrendülését idézi elő, hanem az egész országot. A király korai halálával megszakad a nemzedékek szellemi – tapasztalati folytonossága, az a láncszem, ami ha általánosságban megszűnne, az emberiség néhány nemzedék alatt mérhetetlen tudatlanságba, műveletlenségbe zuhanna vissza, mivel az egymásra következő nemzedékek nem tudnák átadni egymásnak a saját életük folyamán felgyűlt tapasztalatokat.

Ugyanez a tapasztalati átadás sokszorosan szükséges az ország sorsát irányító uralkodóra. A kormányzati tudás egyik legfontosabb összetevője a titkos erők ismerete. Nemzetek életében, küzdelmében óriási a szerepe a titkos erők felismerésének. A régi időkben az uralkodóknak ez volt a legfontosabb tudnivalója.

A király harminc év körül bekövetkező halála megfosztja utódait a szerzett tudás és tapasztalati anyag átadásától, ami ilyen esetben az állam vezetését ellehetetleníti. II. Géza tizenegy éves korában kerül a trónra. Anyai nagybátyja a szerb származású Belus bánnal kormányozzák az országot.

Két testvéröccse László és István a viszályok következtében Bizáncba futnak Komnenos Manuel császárhoz, akinek -- saját történetírójának, Joannes Kinanos-nak a megvallása szerint -- legfőbb életcélja volt a Magyarország feletti uralom megszerzése. Manuel örömmel fogadja a két herceget, jó alkalom saját titkos céljainak megvalósítására.

Géza, hogy lehűtse a császár hatalmi vágyait támadást vezet Bizánc ellen. Az arab Abu Hamid írása szerint, Magyarország területe ekkor még többszöröse a Bizánci Birodalomnak.

Hogy a kereszténységre térítés után másfél évszázaddal a magyar nép milyen védtelenné vált, mutatja, hogy Közel-Keleten mindenütt olcsó pénzért rabszolgaként árulják a magyar nőket. „Egy szép rabszolga nő ára tíz dénár, de hadjáratok idején már háromért is kapható,” írja Abu Hamid al Garnati. „Jó magam is vásároltam magamnak egyet tíz dénárért. Tizenöt éves, szebb a teliholdnál. Korom fekete hajú, fekete szemű, bőre pedig fehér, mint a hó. Amellett jártas a főzésben, varrásban és számolásban.”

Világpolitikailag (invesztitúra) püspöki méltóság beiktatásának jogáért való harc éleződik a világi és egyházi világhatalomért. Mánuel, Barbarossa, Frigyes német-római császár, III. Sándor Pápa, VII. Gergely Pápa eszméjét követik. Borisz az orosz nagyhatalommal szervezkedik. A Képes Krónika tudósít: „A német császár ugyan, személyesen nem jött a király ellen, de Németországnak majdnem minden erejét Magyarország elpusztítására indította.” Keresztes hadak vonulnak át Magyarországon, s „Krisztus zárandokai” zsarolnak és rablói dühösséggel pusztítják az országot. Borisz hol szláv, hol bizánci, hol német seregekkel tör az országra. Belülről az árulók biztatják: A király fölötti hatalomra törő Lukács esztergomi érsek akarja pórázon vezetni az ifjú királyt.

Még sok egyebet sorolhatnánk, de mindezek után a valóság az, hogy az életerős uralkodó harminckettő évesen 1162-ben hirtelen meghalt, a király gyermekei

neveletlenül árván maradtak. István fia gyermekként került a trónra, akár csak nemrég ő maga. Béla fiát később Bizáncba vitték.

„A derék ifjú királynak, ki a nemzet függetlenségét két hatalmas császár ellenében is megvédte, korai halála hosszú, káros zavart okozott – írja Horváth Mihály – a fondorlatos, cseles Mánuel megérkezettnek látta az időt, életbe léptetni régi tervét, mely szerint fennhatóságát kiterjesztené Magyarországra.” (Magyarország története, I. fejr. 417 old.)

III. István, II. László és IV. István

III. István, II. László és IV. István összesen 12 évig uralkodott. Ez időben kapott erőre Bizánc Komnenos Mánuel császár uralkodása alatt. Ugyanakkor emelkedik a Német-Római Birodalom. A központi királyi hatalom meggyengül, uralomra kerül a torzsalkodás és félelmetes erő összpontosul a főpapság, a Római-katolikus Egyház kezében, amely külön államot akar alapítani az állam testében, amely csak a pápa szavára engedelmeskedik. Arra hivatkoznak, hogy ők Isten szolgálói, ezért a király feljebbvalói. Az egyházi hatalom nyíltan szembeszáll a királlyal és az ország érdekeivel.

A három rövid életű uralkodó elhalálozási sorrendje nem az uralkodási sorrendnek megfelelően következett be. III. Istvánt két nagybátyja megelőzte. Ezért, a Grandpierre K. Endre által megjelölt sorrend alapján haladunk.

II. László (1162. VII. 15 – 1163. I. 14)

II. László bizánci bonyodalom áldozata lett. Bizánc betör az országba, hogy megdöntse III. István uralmát, hogy a Bizáncot majd vakon szolgáló István herceget, a későbbi IV. Istvánt, akinek bizánci felesége van, tegyék királlyá. A nemzeti párt, a közgyűlésben álló idősebb István ellenében, öccsét II. Lászlót királlyá kiáltja ki. A fiatal, de lelkes királyjelölt, akaratlanul bonyodalomba kerül a Rom. Kat. Egyház helyi vezérével, Lukács esztergomi érsekkel. László felszólítja az érseket, hogy koronázza meg. Lukács III. Istvánra való hivatkozással, aki ez időben külföldre menekül a kérést megtagadja és Lászlót jogtalan követelőnek jelenti ki, amiért a kiskorú István koronáját akarja megszerezni. Lászlót ezután a kalocsai érsek megkoronázza. Erre fel, Lukács egyházi átokkal kiközösíti. II. László elfogatta Lukács érseket, az Egyházat pedig kényszerítette, hogy az Interdictumot ne vegyék figyelembe. László III. Sándor Pápa közbenjárására szabaddá teszi az érseket. Karácsony napján, amikor a király a Szent Misén vesz részt, Lukács érsek ott megjelenve lerántja az oltárterítőt minden rajta levővel, az Interdictum (kiközösítés) hatálya miatt, s a királyhoz fordulva mondja: „Uram Jézus, ki ma születél, fordítsd meg e király szívét, ha még méltónak tartod arra, hogy meglátogasd, ha pedig nem, verd meg negyven nap alatt erős kardoddal, mely Pháraót lesújtja, hadd érezze ki ellen vétkezett.” Ezután távozni akart, de elfogták és még szigorúbb fogságba vitték, ahol imádkozott és dicséré az Istent.” II. László király, mielőtt a negyven nap elmúlt, 1163. január 14-én bűnbánat nélkül meghalálozott. (Pauler Gyula: Magyar Nemzet

története I. fej. 297 old.) Lukács szavai azt jelentették, hogy király Te negyven nap alatt meghalsz. Ezek szerint Lukács a király elhalálozás idejét előre bejelentette.

Ez eseménnyel különböző véleményezések születtek. Bármilyen lappang a homályban, az biztos, írja Grandpierre, hogy a király csak harmincegy éves volt, makk egészséges, a halál váratlanul jött, ugyanúgy mint számos Árpád-házi király elődeié. Itt, ha figyelmen kívül hagyjuk a titokzatosságot és az ok és okozat láncolatát követjük, akkor az összefüggés jelzi a történetek okozatait.

IV. István (1163)

Rövid uralkodása mindjárt nagy belső ellenvetések közepette indul. Bizánc sugallatára résztvesz bátyja, II. Géza ellenes összeesküvésben. Ezért menekülnie kellett, trónigényének megszerzéséért bizánci hadakkal tört hazája ellen. Végig pusztította délkelet Magyarországot az Al-Dunáig húzódó színmagyar területeket, Száva, Szerémség területeit. Nagy véráldozattal, de minden esetben sikerült kiszorítani őt az országból.

Az ezután következő bonyodalmakat – a megérthetőség érdekében – a bizánci történész, Theodoros Skutariotes elmondásában adom közzé: „Gézának (II. Géza), a hunok fejedelmének, két édes testvére volt: István és László, valamint két fia: István és Béla. E testvérek közül IV. István kikerülve a meggyilkolására készülő testvéri kezeket, Konstantinos városába érkezett. A császár fogadta őt, s egyben megtiszteltetések mellett, melyekben részesült, feleségül vette a császár unokahúgát, Máriát, Isaakios Sebastokrator leányát.”

„Kevéssel később, II. László is testvéréhez Istvánhoz hasonlóan cselekedett, nem annyira azért, mintha Géza nem szeretne volna, hanem inkább István szerencséje ösztönözte, és ő sem csalódott reményeiben, hiszen fényes fogadtatásban részesült és feleséget is vehetett volna, ha nem gyanította volna, hogy az asszony akadályozza hazájába való visszatérését.” S ezután mi történt?

„Géza király meghal és az uralom fiára III. Istvánra száll át. A császár ezt igen kedvező fordulatnak vélte és az a gondolata támadt, hogy a hunok feletti uralom arra az Istvánra száll, aki az unokahúga révén sógora, így maga is öregbiti dicsőségét és a római császárság is hozzá jut vagy az onnan való adó részhez, vagy Phrangochorion (három vára) és Ziugminon (Zimony) birtoklásához.”

A bizánci elgondolás az volt, hogy a gyermekkorú III. Istvánt könnyű lesz elmozdítani az uralomból és azt átadni Bizánc által lekötöztetett IV. Istvánnak. „Ezért siet a császár a kitűzött célokat megvalósítani. Tüstént követeket küld sógorához, Istvánhoz, hogy azok előkészítsék a hatalmat jelentő korona átvételét, s nem sokkal később maga is Sardikébe ment. A hunok azonban hallani sem akartak István felettük való uralmának elfogadásáról, mint mondták, egyebek miatt sem, főleg azonban azért nem, mert a rómaiaknál kötött házasságot. Már pedig nekik semmiképp sem előnyös, hogy olyan férfi legyen fejedelmük, aki házassága révén rokoni kapcsolatban van a császárral. Ezért a követség eredménytelen maradt és a hunok az odaérkező Istvánhoz egyáltalán nem csatlakoztak. Ebből a császár megtudta, hogy nagyobb erővel kell Istvánnak segítséget nyújtania. Eltávozva Sardikéből a Duna mellékére,

tudniillik Bronitzovába (Barancsvára) és Belgrádba érkezik és egy csapat élén az unokaöccsét, Alexios Kontostephanost küldi el Istvánval.”

„Ezek el is jutottak Chamosba (Haram), ajándékokkal vesztegették a hunok főembereit és hízélgéssel és ígéretéssel igyekeztek az uralommal kapcsolatos kérdéseket elintézni, de nem végeztek semmit, csak annyit, hogy Lászlót, István testvérét a hunok elfogadták fejedelmül.”

„Mivel azonban hatalomra jutása után ő is csak rövid ideig élt, a hunok Géza fiát III. Istvánt választottak fejedelmükké. Azonban a császár sem vette a történeteket szívesen és Géza testvére, IV. István is mindent elkövetett a császár segítségével, hogy valami módon megszerezze az uralmat.”

Tudjuk II. László pár hónapi uralkodása után (váratlan halál) elhárította az akadályt IV. István uralomra jutása előtt. De a nép nem fogadta őt el, s az Ausztriából visszatérő III. István körül tömörül, ezért IV. István is menekülni kényszerül Bizáncba. De a Bizánc ellenes érzület következtében a császár belátja a reménytelen helyzetet és ezért István kegyvesztetté válik. A császár átpártol a Bizáncban tartózkodó István öccséhez III. Bélához. IV. István utolsó erőfeszítésében elfoglalja Simony várát. A magyar hadak a várat körbe fogják. Idegei nem bírják a feszültséget. Rábeszéli az érvágásra. Itt megint átadom a szót a bizánci krónikásnak: „ . . . Sok háború fojt és a császár Géza fiát, Bélát leánya Mária révén vejévé szemelte ki, hunok közül azok, akik István ellen táborához tartoztak, elhatározták, hogy méregpoharat keverve neki, eltüntetik őt az élők sorából. Találtak valakit, aki ezt végre hajtja, István emberei közt egy Tamás nevezetűt, aki nagyon ügyes volt az emberi élet kioltásában és a testnek lélektől való elválasztásában és magától talált egy módszert. Amikor ugyan is eret vágtak Istvánon, a vágás kötését méreggel kente be, s ez a sebre helyezve igen keserves halált okozott. István holtteste minden tiszteletadás nélkül temetetlenül feküdt Zeugminont pedig elfoglalták a hunok (IV. István embereitől. G.K.E.) . Amint a császár erről értesült, megüzente a hunok ellen a háborút.” (Theodoros Skutariotes, 1282) (Moravcsik Gyula: *Az Árpád-házi magyar történet bizánci forrásai*, 304-306)

A bizánci krónikás István megöletését a király egyik emberére Tamásra akarja hárítani. Ennek ellentmond, hogy az ellenkirályt a magyarok élve szerették volna elfogni. A császárnak újabb, ígéretesebb jelöltje lett a magyar trón megszerzése érdekében Géza fiában, Béla hercegenben, III. Bélában, akit a császár vejévé nevelt ki. Ez azt jelentette, hogy IV. István személye a császár tervének útjába került. Magyar részről a méregkeverés nem volt szokásban. Ez az olasz és egyházi hatalmak aljas fegyvere volt.

III. István (1162-1172)

Az állandóan ismétlődő háborúk, betörések, belső viszály felemésztette a király anyagi biztonságát. Szorult helyzetében, ugyanúgy, mint II. László az egyházi vagyontól vonta el az eddig élvezett és nagyban dúskált javakat. A pápai szent székkal karöltve, Lukács érsek legerélyesebben szembeszállt ez intézkedéssel, rákényszerítették a királyt, hogy engedékenyebb legyen az egyházzal szemben. Lukács ezért megbocsájtotta a király „túlkapásait”, és nagy pompával és a

kiközösítésből feloldva misét szolgáltatott a „megtért királynak”. A Szent Mise közepette az érsek arca elkomorodott, mire István kérde őt, miért e hirtelen szomorúvá változás. A kérdésre Lukács így válaszolt. „Nem tudok örülni, mert éppen mához egy évre mindnyájunk megzavarodása és haragja mellett itt Esztergomban meg fogsz halni.” E jóslat is bekövetkezett, egy évre rá, ahogy Lukács megjövendölte.

Lukács érsek, a hatalom megszerzéséért minden erőszakra kész, törtető. Király akar lenni a király fölött. A királyt jogfosztottá alacsonyítja. A megtorlás pedig abban nyilvánul meg, hogy tudja a pontos elhalálozás idejét, II. László és III. István esetében is. Lehetséges lenne az, hogy Isteni sugallatra tenné ezt? Isten, a Kegyelmes, ki bűnbánat után megbocsátja az elkövetett bűnt, mégis büntetne és ilyen keményen? Már pedig III. István megtért, mert hisz azért volt a nagy hűhó és a bűneitől való feloldozás; és bűnnek nevezhetjük azt a királyi intézkedést, hogy a haza védelmére a szükséges pénzt, anyagiakat a nagyon gazdag főpapságtól vonja meg?

III. Béla (1172-1196)

A fiatalon elhunyt III. István halála megrázta az egész országot. Őt követte a trónon Béla, aki kilenc évet töltött bizánci udvarban. Mindennek dacára hű maradt népéhez. Az ott tanult tudást jól alkalmazta itthon. Megerősítette a magyar központi hatalmat, az ország területi egységét, minden támadástól mentesítette az országot és megerősítette a határokat. Rend lett és a közjólét megvalósult. Megszüntette a belviszályt, kolostorokat és főiskolákat alapított és a kincstárt ismét megtöltötte.

Ő is, mint Szent László, keresztes hadat akart vezetni a Szent Földre. Fiát, Imrét jelölte utódjául. 1190-ben, amikor betegségbe esett, hogy megóvja az országot az esetleges testvérharctól, fiatalabb fia Endre részére hatalmas vagyont hagyott, azzal a célzattal, hogy szervezzon keresztes hadat a Szent Földre. 1196, április 20-án váratlanul meghalt. Albericus Cisztercita szerzetes Világ Krónikájában így ír: „Magyarország királya, Béla meghalt áldozáskor, akinek megmérgeztetéséről gyanú támadt Calanus pécsi püspök ellen.”

Calanus méregkeverő hírben állt és állítólag a Szent Ostyába tett méreggel ölte meg a királyt.

A gyanúsítás feljutott a Pápához, aki elrendelte a vizsgálatot, de valami oknál fogva ez a vizsgálat megszakadt és még 15 év múltán, 1210-ben is a Pápának sürgetnie kellett, hogy jelentést kapjon. Ez magában nagyon gyanús körülmény. III. Béla egy szilárd országot hagyott maga után. De halála után, megint életre kapott a viszály. A bajok indítéka saját végrendelete lehetett, amikor meghagyta Endre fiának a keresztes had megszervezését. Endre figyelmen kívül hagyta apja végrendeletét és a ráhagyott kincsből hadat szervezett, de nem a Szent Földre, hanem bátyja Imre, a törvényes király ellen. Imre rövid uralkodás után fiával együtt meghalt, s Endre lett az új király.

Imre király (1196-1204)

Imre, Szent Imréhez hasonlóan, nagy tehetséggel, jósággal megáldott eszményi királynak ígérkezik. De rövid uralkodási éveit öccsével vívott harcok töltik ki.

III. Béla végrendelete, amikor Endrét felesketi a Szent Földi hadjáratra, a célzatot, hogy miért tette ezt nem nehéz kitalálni. Így akarta Endrét elvonni a trónköveteléstől. Megkérdendő itt, hogy valóban ilyen hatalmi vágy ösztönözte, uralta a későbbi II. Endre királyt?

Mert Endre viselt dolgai épp az ellenkezőjét látszanak bizonyítani. Gyöngé akarátú, jámbor, úgy is mondhatnánk, hogy tunya, tehetetlen királykép maradt utána.

Itt a feleség, Gertrudis az, aki irányít. Ő volt az, akinek tetteit a Magyarország feletti német hatalomért való megszerzés irányította. Endre csak azt cselekszi, amit a felesége óhajt. A két testvérben a két különböző erő, a tényleges királyi hatalom és a jól álcázott titkos érdekeket szolgáló árnyékhatalom küzd egymással.

1199-ben Imre megveri a támadó Endre hadait. Endre és Gertrudis Ausztriába menekül. Imre a később visszatérő Gertrudist, mint minden baj okozóját száműzi az országból. Az egyházi főméltóságok, mint mindig, túlnyomó részt a törvényes király ellen(,) Endrét támogatja, szervezve az összeesküvést: „A pártoskodó összeesküvést szervező és pénzelő egyházi méltóságok uralkodni akarnak a király fölött. Elűni váradi püspök kiközösíti azt a főurat, akit Imre nádorrá jelölt ki.” (Grandpierre Endre)

Saul kalocsai érsek pápai megbízásból elítélte a királyt. Erről így ír Marczalio: „Szent István ideje óta szinte állandó institúciója volt az országnak a testvérek közti megoszlás és családi villongás. Nem szenved kétséget, hogy ezek a pártoskodók nagyon hozzájárultak a királyság erkölcsi és gazdasági tökéjének fogyasztásához.”

Az egyházi és világi főhatalmasságok többsége Gertrudis merániaival együtt az összeesküvőkkel tart.

1203 őszén egy évvel a király halála előtt, Imre jellemét és vezéregyéniségét jól fémjelzi, amikor véres összecsapásra van kilátás. Endre hadai összemérhetetlenül nagyobb erőt képviseltek. Imre harcosai, pártfogói az aránytalan, így teljesen reménytelennek látszó kimenetelű csata láttán átpártoltak Endre oldalára és ekkor az úttalan helyzetből, Imre személyesen menti meg a helyzetet. Királyi pálcával kezében egyedül átment Endre táborába e kiáltással szólott: „Meglátom, ki szegezi fegyverét ellenem, ki fogja ontani a király véré.” Kézen fogta a trónkövetelő öccsét s erről Virág Benedek így ír: „Andrást sátorból kivezeti, keresztül a táboron és Keve várába Varasd mellé küldi. Ekkor mindnyájan térdre esvén, kegyelmet kérenek és nyerének a királytól. Ilyen megsemmisítő kudarcot semmiféle vereség nem okozhatott volna lázadók között.” Ez a tény meggyőzte Endrét és bűjtatóját Gertrudist, hogy mind addig, amíg Imre él tervük nem valósulhat meg. Az összeesküvőknek más utat kell találniuk. A fiatal és egészséges Imre, ezután rövidesen megbetegszik. Korábbi egészségét az a tény is bizonyítja, hogy keresztes hadat toboroz és a Szent Földre készül, akár Szent László. A király betegsége miatt rosszat sejt, mert 1204, augusztus 26-án megkoronáztatja öt esztendő fiát. Rábeszéli, hogy engedje szabadon és bocsásson meg lázadó öccsének. Az ellentábornak fia László megkoronáztatása megbocsájthatatlan vétek, mert ezzel Gertrudis királynéi elképzelése elé egy újabb akadály gördült. Imre állapota romlik. A betegség okáról nincs értesülésünk, csupán

annyit tudunk, hogy pár hét alatt már halott. Halála előtt Imre király rááll és szabadon engedi Endrét. A király érezve betegségének súlyát, az ötéves királyfi(a) gyámolává az áruló öccsét és Gertrudist nevezi ki és Endrét a gyerek király felnőttéig az ország kormányzójává teszi. Ezzel a hunokra és ránk, magyarokra nagyon jellemző naivsággal érdekelté teszi ellenségeit az ő és fia mielőbbi elpusztítására.

Imre jól tudta már apjától, III. Bélától, hogy Endre szavára, esküjére nem számíthat. Akkor miért, mi okból döntött ily végzetesen? Gertrudis gátlástalanságával, magyar gyűlöletével tisztában volt, hisz épp ezért toloncoltatta vissza Merániába. S azzal is tisztában kellett lennie, írja Grandpierre: „Ezzel a döntéssel nem csak fia életét, de az országot is Gertrudis és a németek kezébe adja.”

Nem tudjuk elképzelni mi készítette a királyt erre a döntésre. Talán betegsége, végelgyengülése, vagy a beépített összeesküvők agymosása? Akárhogy is volt, a fiatal király meghal, fia, László, öt és fél éves korában félévi uralkodás, királyság után követi apját. Fél éven belül két király halt meg egymás után, akik a német Gertrudisnak és Endrének kerültek az útjába. Grandpierre írja: „Az eseményvonal nyilegyenes. A kommentár fölösleges.”

III. László (1204. IX. – 1205. V.)

Konstancia, az özvegy királyné felismerve a veszélyes helyzetet, a temetés után fiával és a koronával Bécsbe menekül VI. Lipót herceghez. Endre haragjában Lipótot fenyegeti, ha nem kapja vissza gyámfiát és a koronát, akkor hadba lép. Ennek bizonyítására hadával az osztrák határszélre megy. Lipót megijed, de nem tehet semmit, mert rokonát nem adhatja kézre, mivel Konstancia menedéket kért nála, fiával együtt és erre fogadalmat tett. Ez a helyzet, írja Grandpierre, amelyből nincs kiút. Vagy háború, vagy lemoshatatlan bectelenség. Ezért kellett keresni egy harmadik lehetőséget, amivel kikerüli a kelepécét. A háborús okot kell megszüntetni, ami nem más volt mint a gyermek király. Valamit tenni kell és csodák-csodája véletlenül valami történik, ami megoldja a háborús feszültséget. Meghal a gyermek király. A „szerencse megoldás” tökéletes. Akkor hal meg, amikor kell, a háború megkezdése előtt. A mama nem halt meg, csak gyermeke, a király. A gyalázatra nem maradt semmi bizonyíték, egyedül, ami a legfontosabb, az ok és okozat, amit nem lehet letagadni, mert a történelmi összefüggések félreérthetetlenül bizonyítják a valót. Gyilkosság, gyermekgyilkosság történt. A gyáshírt osztrák gyorsfutár vitte a magyar táborba. Virág Benedek írja: „A fegyverek már mindenfelé zörgének, az öldöklésre.” „A feszültség feloldódott, a háború elmaradt, Gyermek László király pedig átköltözött az ártatlanak országába.”

II. Endre (1205-1235)

Élete hosszabb folyamatában állandó rettegésben élt, mivel az időben nagy erőre és elterjedt gyakorlatba jött a közelkeleti bérgyilkosok tevékenysége. E szervezetnek a fejét Hegy Őregének nevezték. (G.K.E.) II. Endre gazdag adománnyal kedveskedett kegyeiért. E rövid ismertetés után, megtekintjük II. Endre elhalálozásának előzményeit. „1235. nyár elején az osztrák herceg, Frigyes betört Magyarországra. Rabol, gyilkol férfit, nőt egyaránt.” – írja Pauler Gyula. „II. Endre, amint hírt vőn, lóra kapott és nagy sereg élén, Béla, Kálmán fiával még júliusban visszaadta a kölcsönt. Az osztrák herceg – mondták – valami 30.000 fegyverest gyűjtött össze, de mikor a sereg a magyarokkal szemben állott – kiknek a számát a megriadt osztrák phantasia 200.000 emberre tette – harc nélkül alig 300 magyar elől szétfutott. II. Endre akadálytalanul Bécsig jutott és lakomával pecsételték meg a békekötést. Honn pedig II. Endrét családi öröm várta. Az ifjú királyné jó reménységben volt. De gyermekét II. Endre már nem láthatta. . . 1235. szeptember 21-én hirtelen meghalt.”

IV. Béla (1235-1270)

Amikor a felbőszült főurak a pilisi hegyekben anyját Gertrudist megölték, mégcsak hét éves volt. (1213) Őt pedig hűséges emberei kimentik a biztos halálból. Három-négy évenként kísérik őt is eltenni láb alól, de minden kísérlet kudarcot vallott. Az összeesküvők Bécsben egy magyarelles összeesküvő központot alakítanak.

Uralkodásának a legvégzetesebb időszaka az 1241-1242 évi tatárjárás. Számptalan esetben van kilátás nélküli életveszélyben de mindig megmenekül.

A tatár támadás alkalmával Bábenbergi Frigyes herceg Pesten fellázítja a német lakosságot, ezek felkoncolják Köten kun királyt és családját. Megostromolják a királyi palotát és a király életét csak a hű emberei mentik meg.

A sajói haditáborban Csák Ugrin, esztergomi érsek az összeesküvők vezére lázadást idéz elő a katonák között. Itt ugyancsak hű embereinek köszönheti életét. Amikor a tatárok utat törnek a magyar védőgyűrűn, Batu Kán parancsára minden tatár harcos figyelme Bélára irányul. A parancs élve, vagy halva elfogni őt. Hű szolgálának segítségével és talán csodálatos módon kimenekül az égő szekérvárból. Minden magyar menekülő egységet a tatárok üldözőbe vesznek, s a legtöbbjét lemészárolják. Szinte nem maradt élőlény, mindenhol hullák szétszórt százai borítják a mezőt. Béla megmenekül. Babenberg Frigyes XE "Frigyes Babenberg" , Ausztria hercege, rábeszélte, hogy menjen vele „egy biztonságosabb útvonalon” Hainburg és Bécsújhelyre. Rábeszélése jószándékúnak tűnhetett, hiszen nem sokkal korábban az osztrák (Harcias) Frigyes kíséretével a magyar királyi udvarnál vendégeskedett. Egykori hírforrások szerint Batu kánnak a magyar királyhoz irányított követeit Kassa körzetében Csák Ugrin érsek legyilkoltatta, s ez az orgyilkosság volt a legközvetlenebb oka a kegyetlen mongol megtorlásnak.

Amint azonban Béla király osztrák területre érkezett, Frigyes herceg elkoboztatta minden kincsét és megfenyegette, hogyha nem fizeti vissza a hadisarcot, melyet II. Endre XE "II. Endre" királyunknak fizetett 1235-ben és ha nem adja neki a három

magyar nyugati vármegyét, név szerint Moson, Sopron és Vas megyéket, akkor kiszolgáltatja őt a tatároknak. IV. Béla 2000 ezüst márka lefizetésére és a három magyar vármegye átadására kötelezte magát. Ez az a terület, amelyet Trianonban Burgenlandként csatoltak el tőlünk. Frigyes herceg ezután betört hazánkba, és elfoglalta a győri várat, ugyanolyan kegyetlenül pusztítva a lakosságot, mint azt a tatár tette keleten. Ezzel rákényszerítette a királyt a megyék átadására. Röviddel ezután Győr lakossága visszafoglalta Bábenbergtől a várat. De a három vármegye várait, melyet Babenberg zsarolásként szerzett meg, megerősítette, hogy a magyarok ne tudják visszafoglalni. A német történészek ezt a műveletet, a várak megerősítését úgy mutatják be, mint a Nyugat tatár-elleni védelmező haditervét. Évekkel később IV. Bélának sikerült visszafoglalnia Frigyesztől az elzsarolt vármegyéket. Frigyes e háború során életét veszítette. 1270-ben IV. Béla rendhagyóan természetes halállal halt, talán ezért élt ily hosszú életet.

V. István (1239 ? 1270 -1272)

Viszontagságos gyermekévek után apja ellenében, a hatalomért való harc teljesítette ki egész életét. Az apja ellen tömörülő összeesküvő főuri nemesség volt az, amely buzdította, támogatta az apja elleni torzsalkodást. A külső és belső összeesküvők folyamatos támadásai kikezdték életerejét és a király 33 éves korában, fiatalon elhunyt.

Amikor István az egykori Rácországba (Szerbiába) vonult, az ottani viszályok lecsendesítésére, Hapsburg Rudolfnak sikerült a király feleségét és számos világi főurat megvesztegetni a vele való szövetkezésre. A horvát bánt Pectári Jóákim-t rábeszélte arra, hogy rabolja el a király kisebbik fiát a 10-éves Endre herceget. István a hirre azonnal üldözőbe vette a merénylőket és ez üldözés közepette hirtelen meghalt. Itt megint, mint már többször kérdeztük, mi lehetett az ok a hirtelen halálra? Krónikáinkból erre nem kapunk választ.

Ezért, az ok és okozati történelemírást kell faggatóra fognunk. A történet ténye az, hogy az elrabolt tízéves herceget összeházásítják Rudolf leányával. A cél megvilágosodik. A Habsburg Ház a Magyarország feletti hatalom megszerzését szolgálta és ha István király utoléri fiának elrablóját, akkor nem lett volna közel 400 éves Habsburg szolgaság. Mivel Endre herceg már a kezük között volt, ezért apjának, az üldözőnek meg kellett halnia, a Habsburgok Magyarország feletti hatalmának megszerzése érdekében.

Kun László (1272-1290)

Kun László király meggyilkolásának háttere, a Képes Krónika tudósítása szerint: „Ezen fölül pedig, minthogy kumán módra és nem katolikusként élt, az Apostoli Szentszék követeként ide jött ellene Firmuni Fülöp és elrendelte, hogy hagyának fel (a

nép) a szakál leborotválásával, a hajnak magyar szokás ellenére való lenyírásával és ne viseljenek kumán süveget, amelynek használata már szinte szokássá lett Hungáriában, hogy gyűlölje meg a pogányokat, kedvelje meg a keresztények szokásait és éljen feleségével. De miután semmit sem ért el a királynál, hazament.”

Láthatjuk, ez nem kérelem volt a megnevezett szokás feladására, hanem mint ország fölötti hatalom, elrendeli, hogy a nép miként öltözködjék. Lászlót ugyanakkor átokkal sújtja, ami törvényen kívülivé teszi, s lealacsonyítást jelent. Ugyanakkor érkezett Magyarországra a későbbi III. Endre, a jövőbeni király, aki tulajdonképpen már ekkor ellenkirály. A Képes Krónika a következő bejegyzést teszi: „László királyt megölik.”

Az ok és okozat itt megint tagadhatatlan. A Krónika ez eseményről így ír: „Röviddel ezután az Úr ezerkétszázkilencvenedik évében, a Szűz Szent Margit vértanú ünnepét közvetlenül megelőző hétfői napon, Kereszeg várának közelében a királyt éppen azok a kumánok ölték meg, akikhöz úgy ragaszkodott.”

A Krónika, „röviddel ezután”-i bekezdése után, mindenképpen ok-okozati összefüggést kell észlelnünk.

Grandpierre írja: „Mesterfogásnak tekinthető, hogy éppen László király szeretett kunjai hajtják végre a vérgyilkosságot, részint mert így módon a rémtett ódiomát a klérus által gyűlölt és 'pogánynak' bélyegzett kunokra lehet visszafordítani és rájuk zúdítani az ország haragját a király meggyilkolása miatt.”

Ennek szervezője és további gyűlölet keltője a többszörös hitcserélő, Myse nádor volt. A Chronica Hungarorum így tudósít: „Halála miatt, Myse nádor, aki egykor mohammedán volt, ekkor azonban már elnyerte a kereszténység malasztját (ekkor tért át), urának, az említett László királynak halálát hallván, férfiasan ez óriási gonosztett megbosszúlására szánta el magát. A király halála után néhány nap elteltével, testvérével, Lysével és az említett Édua ágyas édes testvérével, Miklóssal együtt egy napon az említett Arbuzt és Törtelt elfogta, Arbuzt kétfelé vágatta, Törtelt pedig darabokra szagatta, **más kunokat pedig ugyanezeknek a nemzetségéből és összes hozzátartozóikat, mitöbb még a karon ülő vagy bölcsőben fekvő csecsemőket is, akiket csak el tudott fogni lefejeztette.**”

Itt tisztán látható, érzékelhető a megtérített. . . lovag, férfias, keresztény érzülete. Ez nem felebaráti szeretet, hanem a fogat fogért, szemet szemért bosszúállás lelkivilágának megnyilvánulása. Az idegen hatalmak utjából egy újabb Árpád-házi király kiesett. A nép haragja, felháborodása a kunokra szakadt: „Ártatlanok vérével torolva meg ártatlanonvérét.” (Grandpierre. 98 old.) Ez a gyilkosság, mélyen kihatott egész magyarságunkra, mert Kun Lászlóval férfi ágon kihalt az Árpádház. Ez megint csak a meghasonlást idézte elő. Történetírásunk és a valót takargató érdekeltek úgy tudósítanak, hogy a királyt, az önfeledt kunjai szeretetben halálra ölelgették. Ne is kutassuk a hátteret, mert ez véletlen játéka volt.

Grandpierre még megemlíti egy régi magyar temetkezési szokást, ami abban nyilvánult meg, hogy a halottat nyitott koporsóban helyezték el, hogy mindenki még egyszer láthassa és így látva búcsúzhassanak tőle. Valami ismeretlen okból, ezt a régi magyar szokást az Árpád-házi királyokkal nem tartották be. Tetemüket, arcukat letakarva helyezték el, hogy senki sem láthatta arcukat és nem lehetett a koporsóban kilétüket megállapítani. Ez eseményről a Chronica Hungarorum így tudósít: „A szent oktatás és az ünnepélyes misék befejezése után nem egy némely más, régen elhalt királyok módjára, akiket már írásos művek tiszteletre méltó tekintélye boldog

emlékezetűeknek mond, az az nem letakart arccal és néhány napig titokban őrzött testtel – mert egyes esetekben egy némely király halálakor állitilag ez a helytelen szokás kapott lábra – hanem nyiltan, mindenki jelen létében és nyilvánosan, mindenki szeme látára szállították a mondott testet Fehérvárra, hogy ott eltemessék.”

III. Endre (1290-1301)

Újházi György: *Európai Magyarság* című munkájában érdekesen ír utolsó Árpád-házi királyunk szerencsétlenségéről: „1301. január 14-én, a budai várban váratlan hirtelen örökre lehunyta szemét III. András királyunk. Ez a halál a maga feltörhetetlen fekete pecsétjével lezárta az Árpádok nagy nemzetségének sorát. Nem maradt örököse szent koronánknak. A magyarság ősi, dinasztíája kihalt. Megrendülten vette a nép a kegyetlen sorsára oly végzetes gyász hírét. Az ország főpapjai, bírái, nemesei és minden rendű lakosa – írja Ákos István országbíró -- , Ráchelként elsiratván Szt. István magyar király nemzetségének, vérének, törzsökének atyai (=anyai) ágon kisarjadt utolsó arany ágacskáját, sokat tépelődve gondolkodának, Isten kegyelméből hol s miképpen találnának maguknak a Szent királyok véréből sarjadt királyt. Különös gyászjelentés.”

Mi is történt itt? Több mint négy évszázados, szentséges királyi ház uralkodása szakadt meg 1301-ben. Vészteljes idők ismétlődnek, egy hajdani büszke nemzet vergődik a belviszályok, hatalmaskodók ádáz, hatalomért való harcában, amelynek egyetlen célja a központi hatalom megsemmisítése volt. Különböző érdekcsoportok a külföld segítségét kérik, aljas, önző céljaik megsegítésére. E szégyenletes, országromboló tevékenységben – írja Grandpierre – „a néptől elidegenedett bárókkal az élen járnak a Római Katolikus Egyház hazai főméltóságai.” A *Chronica Hungarorum* ez esetet így tárja elénk: „. . . János és Henrik bán, Henrik fiai és mások is igen sokan András király sérelmére, mint mondják VIII. Bonifác pápától királyt kérnek.”

Ez összeesküvés már a törvényes király életében történt. A Pápa nem sújtja átokkal, nem közösi ki a saját királyuk elleni összeesküvőket. Ez eseményt Virág Benedek így ismerteti: „De hát azon háborgókat, kik még András király életében királyt kértek tőle, miért nem intette meg, hogy törvényes urukat tiszteltek volna?” (*Magyar századok*, III. 4.) A Pápa helyet adva kérésüknek – tudósít a *Chronica Hungarorum* – egy tizenegy éves gyermeket, névszerint Károlyt Magyarországra küldött az Úrnak 1299 esztendejében, még András király életében.”

Megismétlődött a cselekmény, az orgyilkosság, ami Kun László meggyilkolásához is vezetett. Akkor ugyanúgy, pápai beavatkozás indította el a király, s Magyarország ellenes összeesküvést. III. Endre pápai jelöltként érkezett Magyarországra, már Kun László királysága alatt. Ekkor minden intézkedés III. Endre érdekében történt, aki a vatikáni sugallat és állandó nyomás ellenére sem tört meg. Nem fogadta el a Szent Szék tanácsait. Nemzetét nem tette Róma kiszolgálójává. Így kegyvesztett lett a Szent Szék előtt: Épp azon hatalom előtt, amely trónra emelte.

III. Endrének a Pápa részéről nincs megbocsájtás, vesznie kell: Róbert Károlyt – törvénytellenesen Magyarországra hozzák, 1300 augusztusában; Zágráb városában

Gergely esztergomi érsek törvénysértő módon a gyermek) Károlyt, a Pápa kegyeltjét megkoronázza.

Szalay László írja: „Endrét 1301. január 14-én megölte a bánat.”

A burkolt krónika körülírása szerint, ezek a tények világosodnak meg:

1. Bonifác Pápa legbizalmasabb emberei irányítják a király hatalmának megdöntését
2. A pápai küldöttek, felhatalmazottak, nem a királyhoz lettek irányítva, hanem az összeesküvőkhöz.
3. A szövegből megtudható, hogy ilyen pápai megbízottak, több esetben is mentek irányítani a III. Endre elleni eltávolítási intézkedéseket.
4. Mi több, be is hozták az országba az új ellenkirályt, az akkor még egészséges és csak harmincnégy éves király ellenében. Tehát biztosak lehettek abban, hogy a király meg fog halni.

Virág Benedek a nemzeti lélek múlt század elei ébresztője így tájékoztat: „Az esztergomi szék üres vala. Tudniillik a hazafiak nem tartották érseknek Gergelyt, ki a nemzeti szabadság ellen dolgozott, ki tavaly Zágrábban, midőn még élt a törvényes király, III. András, megkoronázta Károlyt.”

Timon Sámuel egyértelműen megírta, az 1700 század években, hogy a királyt megmérgezték, (*Epitome Chronot.* 42.) s az olasz származású komornyikokat vádolja a gyilkosságért. A király, hogy elkerülje megmérgeztetésének végzetét elrendelte, hogy minden elébe tett ételt, pohárnoka előtte kóstoljon meg. A méregkeverő pohárnok úgy fogott ki rajta, hogy a késnek csak egyik felét kente be méreggel, és a hálnak azt a felét kóstolta meg, amelyet a mérgezett késoldal nem ért.

A bűnös beavatkozást az is igazolja, hogy a méregkeverőnek itt sem esett bántódása – írja Grandpierre – mint Hunyadi Mátyás halálakor, a mérgezett fűgét felszolgáló Péter kulcsárnak.

Ha végig gondoljuk Árpád-házi királyaink gyászos élettörténetét és ehhez hozzáadjuk szabadságharcaink, a paraszt lázadások és mindazon népi követeléseink sikertelenségének hátterét, akkor nagyon megrázó, mondhatnám kiábrándító, magyarellenes, évszázadokon át idegen hatalmakat szolgáló, Római Katolikus főpapság gyalázatos magatartását kell észlelnünk. Most nem a vallást támadjuk. A vallás és az Egyház intézkedései, két különböző dolog. A Szent Szék évezredek magyarellenes intézkedései ellen nem volt hatalmunk tenni semmit, mert a nép tudatában a Szent Szék intézkedései úgy rögzítődtek, hogy tévedhetetlenek. Ha a ráeszmélés időnként fel is vetődött, de a Szent Széket nem lehetett vádolni, kérdőre vonni, mert az Isten szolgáinak a szervezete, amely minden más földi hatalom felett áll, mint ilyent nem is lehetett bírálni, csak a vak engedelmesség illette meg őt.

De ha mégis előfordult, hogy király, vagy egy-egy történelmi személyiség felemelte figyelmeztető szavát túlkapásaikra, azt kiközösítették, átokkal sújtották, valahogy megtalálták a módját az elhallgattatásra, méreg, karóba húzás, izzó trónszéken való elégtetés, kerékbetörés, lefejeztetés stb. eszközeivel. Mindezt tehették, mert az egyszerű vallásos néppel elhitették, hogy az Egyház, a Szent Szék minden fölött áll, vagyis ha ezen intézkedéseiket kétségbe vonod, magát a vallást támadod, hited ellen emeled szavad, ami egymagában szentségtörés. Így uraltak

bennünket, szolgálták a saját és a Vatikán meggazdagodásait, a külföldi hatalmi érdekek összeesküvéseit Nemzetünk ellen.

Ennyi ellenünk elkövetett bűn tudatában van valami megoldás, ami kiemelné a kátyúból a nemzet kocsi kerekét?

Sokak előtt felvetődött az új, azaz a régi kereszténység előtti ősvallásunk visszahelyezése, amelyet talán már képtelenek vagyunk megtenni, mert a keresztény vallásos hittétel annyira beitatódott a lelkekbe, hogy azt onnan eltéríteni már lehetetlen. Lehetetlen, annak dacára, hogy számtalan új, vagy régi vallást létesítettek, vagy létesítenek mindenfelé, de ezen esetekben a kezdeményezők a nép vallási élet vezetőitől indítottak. Nálunk ilyen el sem képzelhető. Egy ilyen komoly vallás alapítási kísérlet olyan támadásokat szülne, amelyek talán évtizedek múlva sem csendesednének el. Mert nekünk ilyent a főpapságunk sohasem támogatna. Ezek szerint nyugodjunk bele, mint Isten rendeletébe? Ugyanakkor azt nagyon jól tudjuk, hogy Isten szabad akaratot adott, mind az egyénnek, mind a nemzet hivatott megbízottainak. Akkor mi a teendőnk?

A javulás! Ősiségünket bizonyító adatok szinte naponta látnak napvilágot. Újabb és újabb tanulmányok jelennek meg, a föld különböző területeiről, különböző időkből, külföldi és magyar kutatók munkái nyomán, amit a MTA szeretne elhallgattatni, minden eredmény nélkül. Mindezek felsorolása, ismertetése egy vaskos kötetet tenne ki. Ettől elállunk.

Ősvallásunk egyik alaphiedelme és gyakorlata volt: „Isten szava a magyar nép szava.” Középkori krónikáink lépten nyomon utalnak arra, hogy a régi magyar nép az ősvallás virágzásának korában, de még a kezdeti elnyomott állapotában, a júdai-kereszténységre kényszerítés első évtizedeiben is, a legszorosabb kapcsolatban állt Istennel. Mi több, a régi magyarság, mintegy Isten népeként lép eléink középkori krónikánk lapjairól, s már-már azonosulni látszik Istennével. Ezt fejezi ki a több helyütt jó szerint már szólásmódként ismétlődő állításában, miszerint a magyar nép szava Isten szava. A magyar nép szavában ezek szerint tehát magának az Istennek az igéje, igazsága, akarata nyilatkozik meg. „Pillanatig se lehet vitás, hogy itt nem a júdai-kereszténység Isténére, nem Jehovára utalnak kútforrásaink, hanem az ősvallás Isténére, arra az Istenre, akinek tisztelete még az aranykori mágikus időkre nyúlik vissza.” (G.K.E.)

„Akár hogyan is van, be kell látnunk, páratlan vakmerőség kell ahhoz, hogy egy nép Isten népének vallja magát és az legyen legbensőbb meggyőződése, hogy amit elhatároz, amit akar, mit kimond az Isten szava, Isten döntése és azonos az Isten akaratával.”

„Ha félre vetjük a magyarságtól merőben idegen nemzeti fellengzőség eshetőségét, számolnunk kell azzal, hogy történeti okozatra, történeti előzményekre kell épülnie ennek a sajátos közhitnek.”

„A legkülönösebb pedig az egészben az, hogy nem a magyar ősvallás papjai, ige hirdetői állítják ezt, a magyar ősvallás virágzása korának képviselői, hanem az új hit tudós képviselői, a középkori krónikások, jobbra a királyi kancellária jegyzői vezetői, akik nem csupán papi mivoltuk által, de előkelő állásuk révén is kötelezettek a magyar ősvallás, a régi magyar élet és a régi magyarság elítélésére.”

Közhit volt: Isten szól a magyar nép, a magyar nemzet által. Mai szemmel nézve, bízvást mondhatjuk ezt szédületesnek, elképzelhetetlennek. „Tévedés ne essék” – írja Grandpierre – „Isten ments attól, hogy a magyart Isten választott népének nevezzük.

Nem, erről szó sem volt soha! Régi szerzőink tanúsága szerint, a magyar csupán egyszerűen és közönségesen Isten népe volt.”

Mégis, hogy azonosíthatták Isten szavát a magyar nép szavával? Világosan kell látnunk, vagy el kell hárítanunk magunktól, mint alaptalant, ezt a hiedelmet, vagy ha lehetséges ez, valós tények alapján valamiképpen alá kell támasztanunk, meg kell indokolnunk. Ősidők nyomvonalait kutatva, a magyar hagyományokban némiképpen hasonló és evvel összefüggő őshiedelmekbe ütközünk.

Réges-régi időkben, miként erről Herodotos és más kútforrások beszámolnak, a szkíta őskirályok az égből nyerték a földművelés megkezdéséhez szükséges hatalmi eszközöket. A herodotoszi és hazai őshagyományok szerint tehát, már ekkor szoros kapcsolatban álltak a természetfölötti, égi erőkkel. A szkíta királyok az ősidőben általános napisten hit értelmében a Napisten földi képmásai voltak és a Napisten nevében uralkodtak. Miként az égen a Nap (Napisten), úgy a földön képmása, a szkíta napkirály. Miként az égen úgy a földön. Miként az Ég egyeduralkodója a Nap, úgy a földön a négy Égtáj ura a szkíta király. A Négy Égtáj Urának ez az őshiedelme egészen a hun világbirodalom bukásáig Atilla Nagy Király haláláig fennmaradt.

Ezeknek az őshiedelmeknek az alapjára épült az „Isten népe” hite a régi magyarságban, innen ered bensőségesen meghitt kapcsolata Istennel, s a Nap (Napisten) áldó, jótevő „füvet zöldítő, mezőt virágoztató” mivoltából fakadt az a népi közhit, amely a bosszúálló népeket sújtó, új istenséggel szemben nemcsak a jótevő Isten képzetét teremtette meg, aki népének, a magyarnak szerető segítője, védelmezője, jóságos atyja, őshazájának visszafoglalására induló, tehát történelmileg igazolt és igazságos célokat szolgáló hadainak vezérlője és oltalmazója, népének minden módon való segítője és gyámolítója, miként ezt Isten fogalmaink (Atyaisten, Jóisten, Öregisten stb.) következtetni engedi. Mindehhez döntően hozzájárult még a magyar közszabadság, a magyar népfelségjog csorbítatlan érvényesülése, az ősi magyar társadalmi szervezet, amely a magyarság egészét egyetlen egységbe fogta össze, s nem ismervén elnyomást, a hadi ügyek kényszerkörülményeitől eltekintve, megvalósította a teljes személyi szabadságot. És ez volt az ok, amiért a Nyugat hatalmasainak e hitet el kellett törölniük, még mielőtt ezen ismeret elterjedt volna Európa szerte. Az igazságosság és szabadság követelményeinek az isteni és emberi törvényeknek a megvalósulása emelhetne csak a magyarságot az „Isten Népe” és az „Isten Szava” erkölcsi magaslatára.

Az itteni Grandpierre Endre idézetre gondoltam az előbb, amikor azt írtam, hogy „javulás”. Ennek az egykori, csak egyetlen közhiedelemnek az elfogadását, közismeretbe hozását, a Róm. Kat. Egyház főpapjai nem támadhatnák, mert ez magában még nem vallás, csak egy erényesebb, megtisztított hitszemlélet, amely teljesen ráépült a „Szeresd felebarátodat” tanára. Ez nem kitalált, csinált hittétel lenne, hanem az ősi hit egy sarkalatos tétele. Ez nem ellenezhető, mert a Róm. Kat. Egyház tanaiban is tömegével vannak az ősi „pogány vallásokból” átvett katolizált szokások. Mindez úgy is értelmezhető és magyarázható, hogy a magyar nép, a Róm. Kat. Egyház tanainak elkötelezett hirdetője lett. Ennek elfogadása, gyakorlatba állítása rövid időn belül felmérhetetlen behatással lenne népünkre. Ennek gyakorlása folytán megvalósulhatna a különösképpen, mindenki által hirdetett és óhajtott egyesülésünk. Ismét egységesek lehetnénk, akkor pedig nincs az a hatalom, amely visszatartaná közös akaratunk megvalósítását. Ez ősi, egykor gyakorolt alkalmazott hit, hiedelem megszüntetné az egymás elleni bizalmatlanságot, hazugságot, becsapást, megkárosítást, vádaskodást, perlekedést. Egymás befektetése helyett ismét

szeretettel és bizalommal lennénk egymás iránt. Így megvalósulna Széchenyi álma, hogy „a magyar szeresse, a magyar keresse a magyart.” Ez magával hozná:

Tisztségviselőkkel Szembeni Elemi Követelmények

Amelyeket nyíltan most is követelhetnénk: **„Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniök, példát kell mutatniok szolgálatban és tisztességben: A Tisztség a Tisztességből Fakad és Tisztességet Követel. Olyan személyeknek kell lenniök, akik addigi életük során a közösség, a nép iránti odaadásukról és hűségük bizonyítottak, nyilván való ugyanis, hogy nem a közösség, nem a nép, nem a nemzetnek kell a vezetőket szolgálnia, hanem a vezetőknak a népet: aki ezt az elvet nem vallja, vagy megszegi ne lehessen vezető többé, ne kerülhessen és ne maradjon semmilyen tisztségben, tisztségére méltó vezetőnek mindenkor a közösség felé kell fordulnia s az ő érdekeit kell érvényre juttatnia, azt a vezetőt, aki a közösség megtevesztésére, kijátszására, véleményének elfojtására, törekszik, nem csupán leváltani kell, de pellengére állítani és felelőségre vonni.”**

* * * * *

Botos László

Idegen népek betelepítése

Ezért jutottunk ide. Mi az oka, hogy ellenségeink felülkerekedtek, és már a végveszély fenyeget? Az okok megválaszolása szétágazó tényfelsorolást kíván. Először is a magyar nép lelki alkata. A magyar ember önmagából indul ki. Feltételezi ember társától a hasonló megnyilatkozást. Mivel békés, emberbarát, segítőkész, elvárja a hasonló emberbarát cselekedeteket. Jó hiszemű, segítő szándékánál fogva engedékeny. Ez történt 1690. április 6-án, amikor Lipót császár kéréssel fordult Balkán népeihez, adjanak neki katonai segítséget, és ennek fejében adómentességet és vajdaválasztást ígért, abban az esetben, ha sikerül a török megfékezése. A szerb pátriárka, III. Arzén, 37-47 000 szerb családdal, az osztrákok által Temes bánságnak nevezett területre menekült. Ez a terület, amely a Duna, Tisza és a Maros között fekszik.¹⁰

1690. augusztus 21-én a császár leiratban biztosította a szerbek katonailag való megvédését, a görög katolikus vallásuk és ez szerinti naptár, a nyelvük szabad használatát, papi tized alól való felmentést és katonai szolgálat alóli mentességet. 1690. december 11-én

tudatta határozatát a magyar kormányval, mely kimondta, ha a szerb terület felszabadul a török megszállás alól, a Temes bánságban menedéket kapott szerbek visszamennek felszabadult földjükre. A fenti kedvezményekből láthatjuk, csak az Arzén pátriárkával ide menekült szerbekre vonatkozott, és csak ideiglenes letelepedésről volt szó. Az élet itt biztonságosabb volt, a félnomád

¹⁰ Csobánczi Elemér: Nagy Magyarország vagy nemzethalál, II. rész: Dél-Magyarország pusztulása és elrablása, Marrickville, Australia, 1966. 22. The New Universal Encyclopedia, szerkesztette Sir John Hammerton, the Educational Book Company, London, 9. könyv, 7451.

szerbek élvezték a magasabb kultúra előnyeit, ezért ittmaradtak földjük felszabadulása után is.

II. Rákóczi Ferenc szabadságharcának ideje alatt (1703-1711) ezek a szerb menekült telepések, mint partizán alakulatok, a Habsburgok oldalán pusztították Nagy-Alföld és Dunántúl népét, akadályozva a szabadságharc sikerét, amely pedig a Szent Korona alá tartozó minden nép szabadságáért küzdött. A császártól kapott engedmény a törvény fölé emelte őket.

Az ősi magyar vármegyék Bács, Bodrog, Csongrád, Csanád, Arad, Torontál, Krassó-Szörény, amelyet a Habsburgok Temesi bánságnak neveztek, a Passarovic-i Béke 1718 következtében felszabadultak a török megszállás alól. III. Károly figyelmen kívül hagyva a magyar Alkotmányt, ahelyett, hogy visszaadta volna e területeket magyar tulajdonosainak, szerb néppel töltötte fel. E területen osztrák típusú ügyintézés, statáriumot hoztak létre, katonai kerületekre osztva fel.

1737 és 1739 között IV. Arzén szerb pátriárka ismét népes csoporttal menekült e területre. Megérkezése után még nagyobb szerb betelepülés következett. 1790-ben a szerbek követeléssel álltak elő, hogy véglegesen adjanak nekik egy területet. II. Lipót császár (1790-1792) magáévá tette követelésüket. Ez volt az első nagyon komoly jel számunkra, hogy veszélyeztetni fogják a magyar létérdeket.

A magyar nép az 1790 évi országgyűlésen örök igazságként kinyilatkozta, hogy „valamely országba vagy tartományba bevándorló s itt székhelyet kereső, nem fegyverekkel szerző nép vagy kevesebb államjogokat, vagy annyit nyer, mennyivel a bennlakók bírnak, tehát az ilyen bevándorló nép sohasem fogadtatható be az országba, vagy tartományba, oly formán, hogy itt külön államot képezzen, mert ez nem volna befogadás, hanem új államnak, az ország területrészeinek elszakasztásával eszközölt alapítása, már pedig e világon azoknak egysége, melyek természetüknél fogva összekapcsoltnak, szilárdságot, azok felosztása ellenben, amelyeknek természetüknél fogva egységet kellene képezniök, végveszélyt eredményeznek.” (Csobánczi, 23)

Az 1791 évi 21 törvénycikk megszüntette a szerbek oklevelekkel biztosított különállóságát, amely sértette a magyar állam jogait, kimondva, hogy az ellentmondó törvények megszűntek, s a szerbek egyenjogúak a többi országlakókkal: tehát olyan polgárjogokat nyertek amelyek feljogosítják őket jószágszerzésre, birtoklásra és bármilyen hivatal viselésére.

„Ezzel a törvénycikkkel a magyarság, annak ellenére, hogy államjogi felfogása a nemzetállam szemléletben alakult ki, az életforma, a polgári jogok egyenlősége, tehát az államon belül az egyetlen polgári közösség létjogának elismerésével minden nemzetet megelőzött a földön.” (Csobánczi, 24)

A fontos dunai kereskedelmi úton a szerbek egészen Győrig telepedtek meg, réveket létesítettek a Dunán, legelőket adtak ki magas bérért. Ezen az ősi magyar földön a szlávok sokkal magasabb életszínvonalat értek el, mint a határon kívül élő testvéreik. A 146-éves török megszállás megpróbáltatásait a Habsburgok magyart elnyomó további politikája követte, amely 1686 után, azaz Budának a török megszállás alóli felszabadulása után csak fokozódott. E nehéz időszakban a nemzeti öntudat, a megmaradás, a túlélés reménységének és hitének hirdetői – közéleti és katonai szolgálatuk mellett – főként bátor költőink voltak. Mint például Tinódi Lantos Sebestyén (1505-1556), Balassa Bálint (1554-1594) és Zrinyi Miklós (1620-1664). Miért kell különleges hangsúllyal említenünk honmentő érdemeiket? Azért, mert megint csak nagy, népes, idegen csoportok jöttek, és telepedtek le. A hatalmon levők nem engedték meg népünk visszatelepődését eredeti lakóhelyükre. A Habsburgok

törvényeikben nyíltan kimutatták magyarellenességüket. Az idegenek idetelepítése nem volt egyéb, mint egy kitervelt, lassú népirtás.

A magyar nemesség – mely ez időben legnagyobb részében idegen volt –, teljesen elszakadt a magyarságtól. A magyar születésű nemesség is a német nyelvet beszélte, és Bécs befolyása alatt állt. Néhányuk szívesebben vallotta magát osztráknak, mint magyarnak.

Mária Terézia burkolt magyarellenessége 1774-ben került felszínre, amikor meghirdette kívánságát, hogy a magyar fiatalok tanulják meg a német nyelvet. Fia, II. József, 1787-ben e „kívánságot” törvénnyé tette, amikor a német nyelvet az ország hivatalos nyelvévé emelte. A magyar nép részéről e törvény erős ellenállásba ütközött. Ezért kénytelenek voltak e rendelet bevezetésétől elállni.

Mária Terézia önkényesen Horvátországhoz csatolta Szerém, Pozsega és Valkó vármegyéket. Ez volt az a terület, amely eredetileg az Árpád-kori Botond birtokát képezte.

II. Lipót császár (1790-1792) és magyar király, a szerbeket használta fel Ausztria-Magyarország erőviszonyának egyensúlyozására. Ezt állandó magyarellenes uszítással érte el. A módszert átvette a görög-katolikus papság is, kik orosz-pártiak voltak, mert bennük látták a török hatalom megdöntésének lehetőségét és később a szerb-szláv nép egyesítését egy egységes birodalomban.

Sem a felvilágosult magyar írók, sem az egyház nem vette figyelembe az egyre növekvő szerb veszélyt. Sőt, az ellenkezője történt. Magyar pénzen szerb iskolákat, papneveldeket létesítettek. 1797-ben Károlyvárosban, 1810-ben Újvidéken, és egy néhány évvel később Pesten és Bécsben egyetemen tanulhatott a szerb ifjúság. 1826-ban Pesten alakult egy szervezet, amely a szerb nyelvet és szokásokat tanulmányozta. Ekkor terjedt el a szerb hitrege, az ősiségben való hit, amely támaszul szolgált a nemzeti érzés felkeltésére, de rövidesen rájöttek, hogy ez irányú lelkesedésük hiábavaló, nem egyéb, mint álom. Safarzsik, az egyik mítosz készítő egy levélben írta a cseh történész Palackynak: „Nem veszett el minden. . . s ha mind ez csak egy álom, csak egy idea, mit tesz ez? Ha mi is meghalunk, mint atyáink, anélkül, hogy valamit tettünk volna, úgy ideáért halunk meg. . . de félelmünk alaptalan, a szláv népek felébrednek . . . az új nemzedékkel mindenütt új erők ébrednek minden mozgásba jő, ami halott volt. Vége az alvásnak, az életnek kell következnie, de hogy ez milyen lesz, ki láthatja előre? . . .” (Csobánczi, 25) A szerb népek egyesítésére egy tervet dolgoztak ki, és papjaik is mindent elkövettek ennek érdekében. Karadzsik Vuk (1787-1864) volt az első, aki meghirdette a szerb szellemi mozgalmat. Szerb nyelvtant írt, melyet németül is kiadott. Kopitár 1847-ben szerbül kiadta az *Új Testamentumot*. Karadzsik és Kopitár a hercegovinai tájszólást határozták meg irodalmi nyelvként.

Rajics, görög katolikus pátriárka megírta a különböző szerb népek történetét, de ezt a régi szláv nyelv alkalmazásával írta. Itt kijelenti, hogy mindaz a terület, ahol szerbek éltek Ipek pátriárka alatt, szerb terület. E munkája teljesen hamis történelmi és földrajzi dokumentum, amely később kútfője lett az utána következő történészeknek.

Egyszerre két helyről indult ki a szerb nemzeti eszme, Pestről és Budáról. Az egyik fenn akarta tartani a szerb magyar kapcsolatokat, a másik a magyarellenességet hangoztatta. Ez utóbbi kiáltványt küldött a lázadó horvát, szlavón, dalmát és tót népekhez, a magyarellenesség szítása érdekében. Amikor 1848-ban kitört az osztrákok elleni magyar szabadságharc, a szerbek 10-12 ezer fegyverest küldtek ellenünk. Több vezetőjüket osztrák tisztek adták. Ez a magyarellenes szláv

megmozdulás olyan erős volt, hogy csak 1849-ben sikerült levernünk. Mind ez ideig rabolták, rombolták azt a népet, amely befogadta és menedéket adott nekik.

Az első szerb szabadság-megmozdulás 1804-ben ment végbe, Kara György vezette e lázadást, melyet a törökök levertek, 38 vezetőt karóba húztak, 114-et felakasztottak. A második ilyen török elleni megmozdulás egynéhány évvel később következett be, egy Milos nevű sertéskereskedő volt a vezetőjük. A szultán e lázadást is leverte, és Milost, mint hűbérest tette meg vezetővé. 1817-ben Milos elrendelte Kara György kivégzését.

I. Ferenc József császár és Sándor orosz cár Reichstadtban szerződést kötöttek, mely szerint együttesen vigyáznak Szerbia függetlenségére. 1878. június 13-án, a Berliini Konferencián döntöttek Európa sorsa fölött. A török-orosz háborút és Törökország felosztását tárgyalták. E konferencián Szerbiának megszavazták a teljes függetlenségét.

Bizánc uralma alól I. Imre (1196-1204) királyunk szabadította fel a szerbeket, és Szerbia királyává koronáztatta magát. Ez a cím magyar királyi cím volt egészen a török magyarországi megszállásáig. A szerbek vazallus népként éltek a magyar királyok alatt.

Karagyorgyevics Péter (1903-1923) és a szerb szellemi vezetők vakon követték a titkos szervezetek programját, és így nagyban hozzájárultak Nagy-Szerbia eszméjének népük közötti elterjedéséhez. 1908-ban megalakult a Narodna Obrana mozgalom, amelynek egyik ága volt a „Fekete Kéz” szervezet, ennek jelmondata volt „Ujedinjenje ili Smrt” (Egyesülés vagy halál). Ez időben Szerbia orosz és francia befolyás alatt állt.

1914. június 29-én a Fekete Kéz elrendelte Ferenc Ferdinánd és felesége megölését. E döntésre az ok az volt, hogy ha Ferenc Ferdinánd öröklő a trónt, a kettős monarchiából hármass monarchiát alakít. A herceg tervei szerint Krajna, Horvátország, Szlavónia, Dalmácia, Bosznia, Hercegovina és Magyarország ugyanolyan hatalommal rendelkeztek volna, mint Ausztria. Ha ez megvalósul, akkor a szerbeknek fel kellett volna adniuk a nagy-szláv birodalom megalapításának tervét. A trónörökös gyűlölt bennünket, részese volt annak az összeesküvésnek, amely kivégeztette a magyarbarát Rudolfot, a soron következő valódi trónörökösöt. Ferdinánd a szerbekre építette volna fel a monarchia erejét, mindennek dacára, az ő kedves szerbjei gyilkolták meg, nem mi magyarok, pedig azt hiszem több okunk lett volna rá. (Csobánczi, 33-34)

A XIII. században egy lassú vlach betelepülés indult el hazánkba a Kárpátokon át, a Balkán térség felől. Mint pásztornépek érkeztek, és települtek a Havasok oldalaira. Itt a magyar adózási rendszer nem igen érte el őket, így gyarapodhattak évszázadokon át számban és javakban. Buda felszabadulása (1686) és a török megszállás után a Habsburgok nem engedték meg népünk visszatelepülését eredeti lakóhelyeikre. Helyettük Európa minden nemzetiségéből telepítettek be, legfőképpen rác¹¹, szláv és német csoportokat.

* * * * *

Trianon kezdete, megtörténte és folytatása

¹¹ A IX. században a szerbek felvették a kereszténységet, főzsupát választottak, aki Ráskában székel, melynek jelenlegi neve Novi Pazar, szerbiai terület. Ebből a „Ráska” névből alakítottuk ki a szerbek magyar nevét, így „rác”.

Botos László

Gyengítésünkre sovinszta, nacionalista híresztelés kezdődött az első világháború előtt a jugoszlávok, csehek és rumánok részéről. Ezt a magyarellenes propagandát kiszélesítették Nyugatra is. Mindebben az a legfelháborítóbb, hogy a rágalmozási hadjáratot a Habsburgok, s maga a „magyar” király is támogatta hamis térképekkel, azt a látszatot keltve, hogy a kisebbségek néprajzi határai még mélyebben belenyúlhatnak az „elnyomó” magyar területbe.

A francia forradalom, a pán-germán, pán-szláv mozgalmak biztatásával és anyagi támogatásával az idegen, de magyar királyok magyarellenes politikájának hatására, életre keltek a mind addig velünk békés, barátságban élő idegen származású, nálunk menedéket kapott népek nemzeti önállóságának vágya. Ennek egyik ilyen eredménye lett a Korfú-i Egyezmény.

1917. július 27-én, a Korfú-i Egyezmény alapján Jugoszlávia megkapta létjogosultságát, ugyanitt állítólag a dél-szláv kisebbségek kijelentették csatlakozási szándékukat Szerbiához. **„Szemenszedett hazugság és egyike a háború legnagyobb szédelgéseinek,”** írja Henri Pozzi.¹²

Pozzi a hivatalosok és a történészek figyelmébe hozza, hogy nem az állítólag elnyomott dél-szláv kisebbségek vezetői tárgyalták ezt a csatlakozási szándékot, hanem három magánember: Wickham Steed, a *Times* politikai rovat vezetője, Seton Watson, a londoni szláv propaganda végrehajtó bizottságának megbízottja, és Dr. Trumbics, Zara, dalmát város volt polgármestere. (Pozzi, 228)

Ezt az egyezményt Jugoszlávia részéről Trumbics, szerbek részéről pedig Pasics írta alá. 1932. július 4-én Pozzi Zágrábban beszélt Trumbics-csal, és megkérte mondja el korfú-i szerepét. A pánszlávisták tudomást szereztek erről a vallomásáról, letartóztatták, hamisan államellenességgel vádolták, Mitrovicán bebörtönözték a jugoszláv állam hetvenéves megalapítóját. Csak minden másnap adtak neki enni, talpaikat naponta bottal verték, nemi szervét megkínózták. (Pozzi, 228) Trumbics nem volt jól ismert személy, sem a horvátok, sem a szlovének körében. Ezért nem lehetett meghitt képviselője e népeknek. A három említett személyiség, a Korfú-i Egyezmény létrehozói, nem is képviselték a népet, amikor magukat kinevezték a népakarat szószólójának. Megsértették a népek szabad rendelkezési jogát. Ezzel a cselekedetükkel 5 millió osztrák-magyar, szlovén és horvát katolikust szolgasorsba kényszerítettek. 1999-ben láthattuk ennek eredményét, Milosevics koszovói népiirtását. Trianonban a Korfú-i Egyezmény alapján a Szövetséges Hatalmak elhitték, hogy az egy népakaratra támaszkodó döntés volt. Így elcsatolták e területet.¹³

Itt az igazság! Nem mi mondjuk, hanem idegenek állítják. Álljunk elő és ne az „egyesült európai” mézes madzag után rohanjunk, melyet sohasem tudunk elérni, mert csak felvásárló- és védőterületnek szánnak bennünket. Az igazságok kinyilvánításával, mivel Csehszlovákia, mint elképzelt államforma nem vált be, követelhetjük a másik lehetőséget, amelyet Tardieu megnevezett, amikor azt nyilatkozta, hogy választaniuk kellett Csehszlovákia és a nép akaraton való döntés között. Szó szerint ez már talán túl késő, de egy méltányos határkiigazítás elrendelhető! A horvátok 1917. július óta követelik a népszavazást, (amely végül is 1991. június 25-én sikerrel végződött.) (Pozzi, 233) Trumbics elmagyarázta korfú-i szerepét: „Szeretném, ha hazám megbocsájtaná nekem – mondotta Trumbics

¹² Pozzi, Henri: *Századunk Bűnösei*, 232 old.

¹³ U.o. 232. Poincaré: *Victoire et Armistice*, 365.

megrendülten – nem tudhattam, nem láthattam előre tévedésem következményeit. . .” (Pozzi, 233)

A Korfui Egyezményt azért hozták létre, hogy Olaszország ne kaphassa meg az adriai tengerpartot. Azt hirdették, hogy az egyezményt a kisebbségek érdekében és nem a kormány érdekében hozták. E bejelentést éppen a béketárgyalások korára időzítették. Ez időben Anglia, Franciaország nem vették figyelembe Olaszország követelését, ezért tudták a szlávok ezt a tervet véghez vinni. Seton-Watson és Wickham Steed meggyőzték az olasz képviselőt, fogadja el az egyezményt, mert ez Olaszország előnyére válik. A szláv propagandisták célja az volt, hogy megakadályozzák egy független Jugoszlávia létrejöttét. Ezért Benes megszervezte a Monarchia „elnyomott” nemzetiségeinek értekezletét. Itt aztán az égvilágon mindent felhasználtak propagandájuk elérésére. Hangoztatták az „elnyomott” szláv népek szabadságvágyát és népszavazásának beteljesülését, melyet kiépített kapcsolataikon keresztül, London, Párizs, Washington és Róma is segített. Szerbiának, Belgrádban, Lord Northcliffe jóvoltából bőven volt pénzük, ezért Jugoszláviával szemben elérhették céljukat: ismét bevetve a megvesztegetés eszközeit. Az értekezlet elfogadta a pánszlávista javaslatokat, írja Pozzi. (236-237)

Seton-Watson, 1923-ban tárgyalja a Korfui Egyezményt a *Review of Reviews* -ban: „Az *'elnyomott nemzetiségeket'* egynéhány tucat horvát, szlovén, illír és szerb emigráns képviselte. Ezekhez csatlakozott egy maroknyi – olasz fogságba esett – cseh katona. . .” „Kész komikum! De remekül sikerült! – mondotta e sorok írójának a francia Magat, a Korfui sajtóiroda főnöke – valóban kár lett volna, ha a 'kongresszus' résztvevői bármiféle tekintetben is feszélyeztetik magukat.” (Pozzi 237)

Hasonló módon ment végbe a tótok, a mostani Szlovákia elfogadásának megtörténte, az úgynevezett Clevelandi Egyezmény.

„1918. július 30-án ellenjegyeztem Pittsburghban azt az 'egyezményt', amelyet Amerika tót és cseh emigráns szövetségeinek kiküldöttjei kötöttek meg Clevelandban, 1915. május 17-én. Ez a szerződés egy kis szláv csoport igényeinek a kielégítésére szolgált. Ezek Isten tudja miféle gyerekeségekről ábrándoztak. Holmi Szlovákiáról: amelynek autonómiája, saját közigazgatása, önálló parlamentje és bíraskodása, saját iskolái, stb. legyen. . . Habozás nélkül hozzájárultam a cseh nemzet nevében ezekhez a tót követelésekhez.” (A római kongresszus másnapján Masarykot a londoni, párizsi, amsterdami és genfi cseh nemzeti bizottságok köztársasági elnökké választották meg. Ilyen minőségben írta alá a pittsburghi szerződést.)

„A 'szerződés' u. i. egyszerű magánegyezmény jellegével bírt, amelyet csupán néhány emigráns kötött. Ezek is – kettő kivételével – honosított amerikaiak voltak. Semmilyen akadálya nem volt, hogy ezt az értéktelen darab papirost aláírjam. Miután ugyanis a 'szerződést' ünnepnapon 'kötötték', ez – amerikai törvények szerint – amúgy is érvénytelen volt.”¹⁴

Masaryk szerint „értéktelen darab papirost” fogadtak el Trianonban, mint hivatalos népakaraton nyugvó döntést, Felvidék Csehszlovákiához való csatolása alapjául. Masaryk elhallgatta az igazságot, mert a tót amerikaiak Clevelandban és Pittsburghban független Szlovákiát követeltek Csehszlovákián belül. Az aláírás alkalmával ezt el is fogadták. Itt a bizonyíték: „Az amerikai-szlovák liga ma kiáltványt adott ki, melynek értelmében hajlandó együttműködni a csehekkel,

¹⁴ U.o. 248. Masaryk T. J.: *The Making of a State*, London, 1924, 229.

amennyiben: a cseheket, morvákat, sziléziaiakat és a szlovákokat magában foglaló cseh állam szövetségi alkotmánya biztosítja a tót autonómiát.”¹⁵

„Ezt az 'értéktelen' és minden 'gyakorlati jelentőséget nélkülöző papírrongyot' használta fel Masaryk arra, hogy megváltoztassa vele Európa térképét.” (Pozzi, 249) Megemlítendő, hogy a mindig nagyon fontoskodó, jogi kérdésekben szörszálhasogató Wilson, minden ellenőrzés nélkül elfogadta a szerződés hitelességét. A sors iróniája, vagy Isten ujja, hogy az elnököt ugyanazon a napon érte az agyvérzés, aminek következtében rövid időn belül elvesztette szellemi képességét. Hogy e testvéri egyesülés milyen jól bevált, erről itt a tót néppárt 1923 és 1934-ben írt és a művelt világ közvéleményéhez intézett kiáltványa tanúskodik. „Nincsen olyan becsületes ember Szlovákiában, aki ne ment volna keresztül a gazdasági elnyomás, a politikai üldöztetés, vagy a bebörtönöztetés kálváriáján. Szlovákiában a terror és a börtönök csendje uralkodik.” (Pozzi, 249-250 old.Lábjegy. 18.)

Hogyan fogadhatták el hivatalosan a Korfui és a Clevelandi „Egyezményt”? A Korfui Egyezmény létrehozói Wickham Steed, Seton Watson, Tardieu és Trumbics voltak. Clevelandban csak az Amerikába vándorolt tót emigráltak szavazhattak. Mi történt a magyar szavazati lehetőséggel? A magyarok felvidéki jelenléte 30%. Egy kivándorolt liga közössége hogyan szavazhat otthoni nép nevében?

Ugyanúgy a túrócszentmártoni Szlovák Nemzeti Tanács kizárta, a magyarok nem szavazhattak saját sorsuk felől.

Október 14-én Benes tudatta a Szövetségesekkel, hogy az ideiglenes csehszlovák kormány hivatalosan megalakult. Október 15-én a franciák elismerték az ideiglenes kormányt. Október 18-án Wilson visszautasította a Monarchia békejavaslatát, amely javasolta egy föderális cseh, szlovák, jugoszláv állam létesítését. Helyette elfogadta a csehszlovák műállam létrehozását. Október 28-án a Cseh Nemzeti Tanács és a négy párt vezetői kikiáltották a csehszlovák köztársaság megalakulását. Október 30-án a Szlovák Nemzeti Tanács túrócszentmártoni megbeszélésen 90 protestáns és 15 római-katolikus szlovák küldött kikiáltotta Felvidék (Slovensko) elcsatolását. Ezt a Függetlenségi Szlovák Nyilatkozatot 1920-ban elismerték, mint „népakarati döntést”. **Hogyan lehetett ezt népakarati döntésnek elfogadni, amikor csak a szlovákok szavazhattak, az ott élő magyarok nem? Ezért is szükséges egy új határkiigazítási tárgyalás.**

Az oláhoknak Erdély elfoglalásával az volt a céljuk, hogy az esetet kész tényként állíthassák be az Antantnak. Ez időben nagy véleménykülönbség volt az erdélyi rumánok és a királyságban élő rumánok között. Mi ezt a helyzetet akartuk kihasználni. A rumánok, hogy ezt megakadályozzák, igyekeztek, amilyen gyorsan csak lehet, elfoglalni Erdélyt.

1918. december 1-én Gyulafehérvárott, a Rumán Nemzetgyűlésen, az erdélyi rumánok vezérei kinyilvánították óhajukat, hogy egyesülni kívánnak a rumán királysággal. December 13-án e határozatot megismételte a kormányzótanács (Consiliul Dirigent). Nemzetközi jog szerint törvénytelen határozat volt, írja Raffay Ernő: „... hiszen a nemzetközi békekonferencia még össze sem ült, nemhogy döntött volna.”¹⁶ E Gyulafehérvári Gyűlésen hozzávetőlegesen 100 000 erdélyi oláh vett részt, a terület többi lakosai, ugyanakkor a szerbek, szászok és magyarok nem vehettek részt e gyűlésen. **Ezért a határozat törvénytelen.** Később közismertté vált, hogy a nemzetgyűlést a királyi rumán kormány szervezte, közösen az erdélyi oláh

¹⁵ U.o. 248–249. *Le Temps*, 1910. február 4, *La Guerre Sociale*, 1915, II. 3.

¹⁶ Raffai Ernő: *Magyar Tragédia Trianon 75 éve*, Budapest, 1996, 71.

vezetőkkel. Nyilvánvaló, hogy az oláhok így akartak hatni a Békeparancs javukra való döntésében. (Raffay, 71)

1920-ban Ausztria egészen Hegyeshalomig követelte magának a hozzácsatolandó terület határát, melyet most Burgenlandnak kereszteltek el, de eredeti neve „Örség”, majd „Lajta Bánság” volt. Ezzel a követeléssel az osztrákok (németek) egy 900 éves egyezményt szegtek meg. Amikor I. István feleségül vette a német-római császár fiatalabbik leányát, aki úgy szerepel az okmányokban, mint „Giesel”. Magyar történelmünk ezt a „Giesel” szót, amely hasonlít a Gizella leánynévre, írta át, és fogadta el a királykisasszony nevéként, mint Gizella. Az Árpád-kori okmányok áttanulmányozásából derült ki, hogy Géza, I. István apja, jószántából, önként odaadományozta a német-római császárnak a bécsi medencét, azzal a feltétellel, hogy a jövőben a németek soha semminemű területi követeléssel nem lépnek fel ellenünk. Az osztrákok ezt a 900 éves egyezményt szegték meg Trianonban, amikor saját szövetségesük ellen fordultak területköveteléssel. 261 618 magyar élt itt, Burgenland területén (4020 km²), akik azután osztrák állampolgárokká lettek. Trianonban a korábban említett térképekre hivatkozva a csehek és a szlovákok maguknak követelték az ősi magyar földet egészen a Dunáig, a rumánok Gyulafehérvárig, a jugoszlávok pedig Szegedig. Az osztrákok, mint már említettem, Hegyeshalomig.¹⁷

Kell beszélnünk a megvesztegetett sajtóról is. A sajtó formálja a közösség véleményét, és tényező a nemzet politikai nézetének kialakításában is. Kezdetben a francia hivatalosok féltek a nagy kockázat miatt, melyet az orosz cár vakmerő mesterkedése idézett elő. Az oroszoknak nagy szükségük volt a francia szövetségre, ezért elhatározták, hogy a francia népet saját oldalukra állítják, ha esetleg a francia kormány, amely a kezdetben bizonytalan volt a hováállásban nem fogadná el a szövetséges együttműködést, és esetleg megint megakadályoznák céljuk elérését, mint azt tették 1909, 1912 és 1913-ban. Izwolszky, a francia orosz nagykövet a sajtón keresztül befolyásolta a francia minisztereket. Pozzi szerint, Izwolszky öt éven át dolgozott ezen. Legyűrve sok nehézséget, sikerült neki. „Tardieu készséggel ajánlotta fel, hogy tollát szolgálatomba állítsa.”¹⁸

Az 1918-as bolsevik forradalom következtében megismertük a lefizetettek névsorát, akik árulókká váltak. Ezek: Gaston Calmette, *Le Figaro*; Auguste Gauvin, *Radical*; Henri Letellier, *Le Journal des Débats*; Charles Humbert, *Le Journal, La République Française, Le Matin, L’Echo de Paris, L’Éclair*; André Tardieu, *Le Temps*. (Pozzi, 135)

Poincaré tudatta Oroszország gazdasági minisztere képviselőjével, Davidovval, hogy egyes francia miniszterek segédkeztek Izwolszkynek szétesztani az orosz rubelt azok között, akik írásukkal jó szolgálatot tettek Oroszországnak.¹⁹

Pozzi így ír: „A legnagyobb újságok . . . merész álhíreket közöltek, és felhőborító hazugságokat terjesztettek. Ez azért volt baj, mert Franciaország legolvasottabb és legmértékadóbb körei éppen ezeket a kitűnően szerkesztett lapokat olvasták. Eszükbe sem jutott, hogy megbízhatóságukban kételkedjenek. Híryanagukat az összes vidéki lapok is átvették s így a lelkiismeretlenül terjesztett álhírek az egész ország közvéleményét átítták. Így váltak a hazugságok a jóhiszemű polgárok, nyugdíjasok, munkások és parasztok tömegeinek úgyszólván evangéliumává.” (Pozzi, 136) Ezért írta Izwolszky Sazonovnak, „Hála Istennek – írja – nem kell többé

¹⁷ Halmi Dezső: Trianon gyökere, Ősi Gyökér, Jan-Febr. 1978

¹⁸ Pozzi, Henri: *Századunk Bűnösei*, 134. Izwolszky írta Sazonovnak. 1912. május 10.

¹⁹ U.o. 136. Poincaré: *Európa fegyverben*. 98.

küzdenem a francia közvélemény azon meggyőződése ellen, hogy idegen érdekek sodorják a háborúba. . . ”²⁰

Az itt történeteket Raffalovic magyarázza meg a legérthetőbben. „Hála a párizsi sajtó utálatos megvesztegethetőségének – 1909-től a cárizmus bukásáig – az olvasóközönség bizalmát élvező lapokban egyetlen olyan politikai, gazdasági, pénzügyi vagy katonai cikk sem jelent meg, amely leleplezte vagy megghiúsította volna Oroszország terveit.” (Pozzi, 137) Ugyanakkor a megvesztegetett sajtó, állandóan az egekig dicsérte Oroszország és Szerbia érdekeit. Azért is volt olyan nagy sikerük, mert e neves lapok – állítólagosan – levelezést tartottak fenn Európa különböző városaival és a különböző európai városok cikkeit, tanulmányait úgy közölték, mintha azok valóban onnan is jöttek volna. Pedig legtöbb esetben e cikkek a pánszlávista hivatalokból, maffia központokból jöttek. „Többször láttam saját szememmel” – írja Pozzi – „hogyan André Tardieu, Eugene Lantier vagy Edgar Roels a két diplomata kimondott utasítása szerint szerkesztette az összes híreket.” (Pozzi, 137) A pénz elhallgattatott minden igazságot, és ez a befolyás még mindig tart.

1934-ben a párizsi sajtó támogatta azt a híresztelést, hogy németek, magyarok és olaszok a háború beindításának bűnösei. 1934 novemberében, a *Le Temps* idézte egy „budapesti levelező cikkét”, amelyről aztán bebizonyosodott, hogy hamisítvány, mert az újságnak nem volt levelezője Budapesten. Ennek ellenére cikkek jelentek meg a *Le Temps* hasábjain „Magyar Levelek” cím alatt. E hasábok kedvelt olvasmányokká lettek, pedig egyetlen cikk sem Magyarországról származott, hanem Prágából, George Marot-tól az *Europe Central* főszerkesztőjétől, mely újság Benes félhivatalos lapja volt. (Pozzi, 140)

Pontos ismeretünk van Szovjetunióból arról, hogy a pánszlávisták hogyan és mennyit fizettek a francia sajtó lefizetésére. 1904-ben a sajtó 935 785 *frankot*; 1905-ben 2 014 161 *frankot*, 1905 és 1911 között 7 894 360 *frankot*; 1912-ben 882 140 *frankot*; 1913-ben 1 102 500 *frankot*. A felsorolt összegekből 374 000 *frankot* Izvolszky személyesen adott át egy borítékban. 1914-ben 1 025 000 *frankot* kaptak. 1915-ben 931 000 *frankot*; 1916-ban 1 153 225 *frankot*; ebből 100 000-et kapott az *Agence des Balkans*. 1909 és 1912 között Szerbia 275 000 *frankot* adományozott a franciáknak abból a pénzből, amelyet Oroszországtól kaptak. Ebből a pénzből a *Le Journal des Débats* és *Le Temps* együttesen 150 000 *frankot* kaptak. 1913-ban megvesztegetésre is kaptak 700.000 *frankot*, ebből 237 000 *frankot* a *Le Temps* és *L’Agence des Balkans* kasszírozott be. 1914-ben a 760 000 megvesztegetési *frank*-ból 437 000 a *Le Temps* és *L’Agence des Balkans*-hoz vándorolt; 45 000 *frankot* kapott a *Le Figaro* és 15 000-et a *Le Radical*. Ugyanekkor 50 000 *frankot* a *Le Journal* igazgatója, Charles Humbert zsebelt be, míg 60 000 *frankot* kapott *Le Journal des Debats*. (Pozzi, 140-141 old: Stefanovics táblázat) A párizsi szerb ügynök nyilatkozata szerint a fent említett vesztegetési összegek a béketárgyalások ideje alatt megtízszereződtek. A szerbek, hogy megkaphassák Fiume kikötővárost, a *Le Temps*-nek fizettek 3 millió *frankot*. 1932. augusztusában, a jugoszláv párizsi sajtóközpont – 20, boulevard de Courcelles –, 6 millió *dinárt* kapott. A belgrádi kormánynak ekkor 25 millió *frank* (60 millió *dinár*) állt a kül- és belügyminisztérium rendelkezésére, szerb propaganda célokra. (Pozzi, 142) Csehszlovákia majdnem a kétszeresét használta erre a célra, mint amit Jugoszlávia. Itt nem számítjuk azt az alapvető összeget, amelyet a kisantant államok gyűjtöttek össze Genfben, 1934-ben, melyet

²⁰ U.o. 136-137. Izvolszky levele Sazonovhoz. 1912. dec. 5.

Benes intézett. „Húsz évvel ezelőtt az orosz „borítékokat” négy szemközt továbbították rendeltetési helyükre.”²¹

1934 óta csak annyi volt a változás, hogy a pénz most nem Oroszországból és Jugoszláviából jön, hanem a Szovjetunióból és a kisantant államokból. A pánszláv törekvés titokban fennmaradt az utód-államok sovinszta államintézéseiben, és ezért a magyar határt kiigazító törekvés eredménytelen maradt. Ma a pánszlávista mozgalom nem olyan nyíltan működik, mint a múltban, de azért felismerhető a orosz Milosevic-féle támogatásban.

A szlavofilek létrehozták az *Agence des Balkans* kiadóvállalatot, amely egyik ága volt a *Le Temps* napilapnak. A két szervezet összehangolva dolgozott. Ha javaslatukat el akarták fogadtatni a néppel és a cikk túl hosszúra sikerült, akkor elosztották a szöveget a két kiadó között. Megállapíthatjuk, hogy kik voltak az igazi háborús bűnösök. (Pozzi, 145) Ezek a tudósítók, pénzért tudatosan hamisítottak és szétrombolták Európa egyik legősebb nemzetét, Magyarországot, amely védte Európát egy évezreden át. Pozzi így ír: „Csak undort és megvetést érezhetünk, ha a világháború kitörésétől számított egy évre visszamenőleg átlapozzuk „*Le Temps*” – „*Le Journal*” – „*L’Éclair*” – „*Le Matin*” – „*Le Journal des Debats*” – „*L’Echo de Paris*” és a „*Figaro*” számait. (Pozzi, 146)

Trianonban sok alkalom adódott a meggazdagodásra, megvesztegetés által. A csábító alkalom Párizsba csalogatta a parazitákat, a becssteleneket és kalandorokat. Párizsban ekkor az értelem, becsület, emberiesség és igazság arculcsapása történt. Tudatlanság, büszkeség és kapzsiság uralt mindent. **Trianonban ezeréves határokat szakítottak szét és embermilliók sorsa fölött határoztak. Városok, egyetemek, ősi templomok, történelmi helyek, királyi temetkezési helyek, egy kikötőváros került idegen kézre. Számptalan vár, amely évszázadokon át magyar vérrel védte Nyugatot, mesterséges államok prédája lett. Ezek az államok a múltban sohasem léteztek, népeik, kik Magyarországon lettek menedéket, szabadon, adómentességgel éltek, most ezek lettek megjutalmazva, azért, mert Clemenceau nem ismerte a valóságot és gyors, meggondolatlan határozatot hozott.**²² Ez időben csak három dolog érdekelte Clemenceaut: 1792-es Elzász-Lotaringia-i határ visszaállítása, a katolikus, anti-demokratikus Osztrák-Magyar Monarchia megszüntetése, valamint a választások, melyeket munkatársa, Mandel készített elő.²³

Ámde volt több más külhatalmi érdek is, valamennyi érvényesülést követelt, s ez az erőszakos követelés (a fegyverekre támaszkodva) elegendő indokolást nyújtott a trianoni határozat szövegének kibővített megfogalmazásához. Angliát csak az olajkutak sorsa érdekelte. Az olaszok figyelmét lekötötte az adriai terület kérdése. Wilson szerencsétlensége az volt, hogy nem ismerte Európa történelmét és döntéseit House ezredes sugallatára hozta. Robert Lansing nem segíthetett, pedig ő lett volna az egyetlen, aki kellő ismerettel bírt. Orlando és Balfour szintén nagy tudású egyének voltak, de nem voltak befolyásos helyzetben. Clemenceau kinevezte Tardieu-t a Békeparancs javaslati bizottsága elnökévé szabad döntési joggal. Trianon úgy festett, mint egy ingyen piac. Lansinget mélyen bántotta a trianoni tárgyalás menete. „Itt mindenki csak titkolózva és suttogva beszél nagy jelentőségű kérdésekről. A nyilvános gyűléseken már elintézett döntéseket emelnek hivatalos szintre. Az egyezkedés és az alkudozás zárt ajtók mögött folyik.”²⁴ Lansing nem mondhatott el

²¹ U.o. 142. Izvolszky Sazonovhoz. 1912. Dec. 5. Fekete könyv.

²² Pozzi, I.m. 209. Poincaré: *Victoire et Armistice*, 68. „Hongrie” Delagrave édit. Paris, 1916.

²³ U.o. 209. Poincaré, I.m. 356., 358., 414., 425., 430., 452., 458. és 461.

²⁴ U.o. 210. Lansing: *Negotiations de Paix*, London, 1921.

mindent szabadon, mert esküje titoktartásra kötelezte. 1919. február 5-én, kiábrándultság következtében lemondott, tiszta lelkiismerete a részrehajló tárgyalásokat nem bírta elviselni, melyekről így nyilatkozott barátjának, Hunter Miller-nek. „Ki a szabad levegőre! Megismertem a mérgező gázok hatását!” E nyilatkozatot a kétórás Benes beszéd után tette, amely hazugságok láncolata volt. Lansing erélyes szavakat használt azok ellen, akik megölték a jövőbeni béke lehetőségét, és meggyalázták Franciaország nevét. A második világháború kitörése igazolta Lansing szavait: „A békeszerződések lesznek az új háború okai. Ez olyan biztos, mintahogy a nappal után az éjszaka következik!”²⁵

Wilson elnök House ezredes javaslatait követte. Wickham Steed emlékirataiban írja, House ezredes mindent vele beszélt meg, és ő minden információját Masaryk, Benes, Osusky és Kramar-tól vette. (Pozzi, 212)

Majdnem minden nemzet képviselője részt vett a titkos, zárt ajtók mögötti tárgyalásokon: oláhok, rácok, csehek, bankárok, és gazdasági mágánok, csak minket, magyarokat zártak ki onnan. A csehek együtt dolgoztak a rácokkal Sazonov és Izwolszky módszerét használva: lefizetve a sajtót. A magyar küldöttségnek ez időben, házi fogságban kellett kuksolnia, várva a demokratikus „szólásszabadságra”. A nép minderről nem tudott semmit.

Ez volt az az időszak, amelyet a történelem jog és igazság időszakának nevez, amire felépítették az új Európát. Valószínű, hogy a hangsúlyozottabb, hamis történelmi cikkek kapták a legnagyobb vesztegetési összeget. Pozzi írja: „A háború előtti senkire gazdag napok virradtak. Nagy urakká lettek. Sikereiket a hősi halottak vérének köszönhatték. . . A tiszta lelkiismeretű és egyenes gondolkodású Barrère követnek valóban igaza volt, amikor előre féltette a békét azoktól, akik a tárgyalásokat vezették.” . . . „A románok a fegyverszünet megkötése után azonnal Párizsba siettek. Gyötörte őket az aggodalom, bár Tardieu-ben és a *Temps* ígéretében megbízhattak, jól tudták, hogy Clemenceau nem barátjuk, és neheztel rájuk gyávaságuk és szőszegésük miatt.” (Pozzi, 213, 214) „Antonescu azt szeretné, ha szövetségesként néznék Romániát. Nem, nem, nem! Ami elmúlt, jóvátehetetlen.”²⁶ Ennek ellenére Rumániának sikerült elérni a célját.

Pozzi írja, hogy először az oláh nők jelentek meg Trianon és Versailles szalonjaiban. „Take Ionescu és Bratianu gyönyörű nők koszorúját vonultatta fel a konferencián az „igaz ügy” védelmére. A hölgyek legnagyobb része a bukaresti előkelő társaság tagja volt. Valamennyien Románia hatalmának növelését tűzték ki célul. Ezek az elragadó honleányok ostromolták a konferencia politikusait, diplomatáit és szakértőit a román haza érdekében.” (Pozzi, 215)

Cantacuseno herceg mosolyogva mondta Pozzi-nak, hogy „valóban csak Takenak támadhatott ilyen kitűnő ötlete. Szegény Antonescunak (Lahovány párizsi utódja) szinte elállt a lélegzete, amikor Clemenceau gratulált neki a szép hölgyekhez.” (Pozzi, 215)

A szerb diplomaták amerikai feleségei és barátnői szintén hozzájárultak a határozat-hozók megnyugtatóához. Egész Párizs csodálta a szerb követ, Veznics feleségét. Az estéken ez az elragadó szépség komoly, szenvedélyes barátokat szerzett, és kötelezett el a szerb ügynek. Szalonját állandóan látogatták államfők, diplomaták és gazdag egyének. (Pozzi, 215) Úgy néz ki, hogy a rumán Mária királynő is hozzájárult országa területének növeléséhez, mert Mabel Potter Daggett, a királynő udvarhölgye, könyvében így ír: **„Egy kézcsók és az államügy folyamatban van.**

²⁵ U.o. 211. Lansing: I.m.

²⁶ U.o. 214. Poincaré: *Victoire et Armistice*, 457.

Eljön egy nap, amikor az ügy teljesül. A szenátor, vagy miniszterelnök, király, királyi konzul, vagy talán egy egész férfi parlament abban a hiszemben van, hogy a saját elképzelését valósította meg. Ily módon, ebben a ragyogó, öntelt tudatban hagyja őket érezni, és ezért még gratulál is nekik. Neveiket beírták a kormányjelentésbe. Az ő nevét (a királynőét) a történelem fogja feljegyezni, habár Románia politikai színpadán a hölgy egyáltalán nem mutatkozott. Mégis rá kell figyelni! Néha (a kastély) szárnyából egy piros skót szoknya zizegése és egy asszony lágy nevetése visszhangzik.”²⁷

Ilyen emberi gyarlóság többet ártott az igazságnak, mint bármi más. Nagyon sajnálatra méltó volt az a körülmény is, hogy amikor Tardieu elkezdte a Monarchia szétdarabolását, az európai erőegyensúly kisiklását, akkor Clemenceau figyelmét az elnökválasztás bonyodalmi kötötték le.²⁸ Dutasta vagyonszerzésre összpontosított, Klotz pedig a kártyára és lóversenyre, Pichon megpróbált Clemenceau kedvében járni. Az olaszok Lloyd-George-ot, Balfour-t, és Wilson-t figyelték, hogy támogatják-e Clemenceau-t és Tardieu-t, akik meg akarták szegni ígéretüket, melyet Rómában tettek 1915. április 26-án. Veznics és Trumbics igyekezett a szerbek részéről megakadályozni egy független horvát, szlovén állam létrejöttét.²⁹ Meglátásuk szerint, egy független katolikus dél-szláv állam a pánszláv álmok megvalósításának halálát jelentené. Az oláhok attól tartottak, hogy a beigért területeket nem kapják meg, mert 1918-ban a német oldalra pártoltak. Benes és Masaryk állandóan látogatták Wilson-t, újabb és újabb követelést támasztva a csehek részére. Tardieu felelőssége volt a békeegyezmény elérése, ezért rajta keresztül Franciaország is felelős az igazságtalan döntésért. Ki kell jelentenünk, hogy egyetlen szakemberi jelentést sem tanulmányoztak át, amikor a határozatokat hozták, 1919. május 8-án. Pozzi jelenti: „Olyan nagy horderejű részletjelentés, mint amilyen például: a Bánát felosztásának – az önálló horvát-szlovén katolikus Jugoszláviának kérdése, vagy a szerb-olasz konfliktus volt, egyszerűen kimaradt a főjelentésből, amennyiben az ilyen részletjelentések Tardieu céljait akadályozták.” (Pozzi, 220)

A határozati bizottság jelentése olyan hosszú volt, hogy heteket vagy még hosszabb időt is igénybe vett volna áttanulmányozása, akkor, amikor a delegáció csak pár órát kapott az átolvasásra. Lansinget ez a körülmény nagyon felháborította.³⁰ Hogy lehetséges ez, amikor egy közönséges bűnügyi tárgyalás hónapokat vesz igénybe, ugyanakkor itt, amikor milliók sorsa, boldogulása, élete, egy ezeréves keresztény, jól szervezett, békés ország sorsa fölött döntenek, csak órákat adnak a benyújtott „bizonyítékok” tanulmányozására, majd döntésére? Hogyan lehet új műállamokat nem természetes határokkal, ilyen rövid időn belül létrehozni? Hogyan lehet az ilyen határok biztosítását ennyi idő alatt kitárgyalni? Hogyan lehet az e területek kevert lakosságát érintő emberi alapjogok kérdéseit elrendezni ennyi idő alatt? **Ez mindenképpen meggondolatlan és éppen ezért helytelen határozat volt. Magyarországot illeti a határok felülvizsgálása.**

A fő és albizottságokban ugyanazok a személyek szónokoltak újból és újból, előadva az előírt és betanult szöveget. A hatalom illetékesei kérdéseket tettek fel a látszat kedvéért, de végül is mindig elfogadták a Tardieu támogatását élvező előadók javaslatait. Csak egy komoly vita keletkezett, az oláhok és a rácok között, a Bánság hova ítéltése körül. Nem tudtak egyezsége jönni, ezért Clemenceau elrendelte itt a népszavazást. Másnap mind a hárman, Bratianu, Veznics és Trumbics megegyeztek,

²⁷ Potter, Daggett Mabel: *Marie of Roumania*, 290-291.

²⁸ Pozzi, I.m. 219. Poincaré, I.m. 356., 338., 414., 425., 461. oldalak.

²⁹ U.o. 219. Poincaré. I.m. 355.

³⁰ U.o. 220. Nicholson, Harold, angol megbízott: *Peacemaking, 1919.*

mert féltek a szavazás kimenetelétől. Tudták, hogy Bánát lakossága ekkor még kétharmad részben magyar vagy elnémetesedett magyar volt, ezért nem volt vitás a szavazás kimenetele. Azzal, hogy Clemenceau visszavonta rendeletét és végül mégsem adta meg a szabad választást, mélyen megsértette az igazságot és a magyar népet. (Pozzi, 220-221)

Lansing szerint a viták csak formaságok voltak. „Minden csak szemfényvesztés volt.”³¹ A tárgyalások jegyzőkönyvei nem mondanak semmit, mert a fontos dolgokat kihagyták belőle. A valóságot az egynéhány tárgyilagos képviselőtől tudhatjuk meg. **Egyszer majd eljön az idő, hogy az angol, belga, amerikai, olasz és japán gyorsírók jegyzeteit elolvassák, majd ezek feltárják a valóságot, és akkor a világ majd eltűnődik, hogyan volt lehetséges az igazságot ilyen mértékben figyelmen kívül hagyni. Akkor majd a világ népei megtudják, hogy azok, akik nyíltan meghirdették a békés vagy akár fegyveres határkiigazítást is, nem háborús bűnösök. Azok a háborús bűnösök, akik az első világháború után megalkották a Békeszerződést, mondja Pozzi. (222)**

Még volt egy másik lényeges hiányossága a nyugati politikusoknak Trianonban, az, hogy sokan közülük nem vettek részt rendszeresen a tárgyalásokon, mert csak az élvezetekért és saját erszényük megtöltése végett jöttek. (Pozzi, 222)

Így aztán „néhány (cseh) szakértő céltudatos együttműködése olyan dolgokat valósított meg a békekötéskor, amire a rosszul értesült államférfiak sohasem lettek volna képesek,” nyilatkozta Seton Watson. (Pozzi, 266)

„Trianonban téves adatok és hamis bizonyítékok alapján határoztak.” (Pozzi, 266) Ennek bizonyítására Pozzi két példával szolgál. „Benes indítványára a csehek 1919. február 5-én bejelentették igényüket a tiszta magyar lakosságú Kassára, azzal az indokolással, hogy az cseh város.

„Lord Balfour, akit magyar barátai idejekorán tájékoztattak a helyzetről, szót emelt a magyarok érdekében és meggyőző érveivel nagy hatást gyakorolt a meghatalmazottakra, sőt magára Clemenceau-ra is.

„Elhatározták, hogy semleges szakértő bizottságot küldenek Kassára Benes bizonyítékainak felülvizsgálására. Benes ügyes játékoshoz méltón azonnal csatlakozott e határozathoz. Kijelölték a szakértőket. House ezredes újabb cselfogása következtében két amerikai választottak: Kamev Róbertet és Karmezin Eduárdot. A cseh megszállás alatt álló Kassán Sekác megyefőnök fogadta őket. Kíséretüket Hanzalik cseh rendőr látta el.

„A két amerikai tulajdonképpen cseh volt. Egyik két évvel korábban, másik nyolc hónappal azelőtt szerezte meg az amerikai állampolgárságát! De természetesen erről senki sem beszélt Trianonban! Mindkét szakértő Benes gyerekkori barátja volt!

„Kassai küldetésük történetét maga Hanzalik adta elő a pozsonyi törvényszéken, 1929. októberében a Tuka-féle hazaárulási per tárgyalása alkalmával, amelyen terhelő tanúként szerepelt.”

„A hallgatóság hangos nevetése közben Hanzalik terjengősen részletezte, miként indultak tüntetően a 'szakértők' ellenőrző útjukra, hogy a legelső korcsmába betérve egy hétig mulassanak ott a konferencia költségére.

„A jegyzőkönyvet, amelyben igazolták Benes állításainak helyességét, Hanzalik közreműködésével szerkesztették a Schalk-szálloda egyik szobájában. E jegyzőkönyv alapján – amelyet komoly bizonyítékként őriznek a békekongresszus levéltárában, – több mint százezer magyar sorsa felett

³¹ U.o. 221. Lansing: *Negotiations de Paix*, London, 1921.

döntöttek és minden további vizsgálat mellőzésével Csehszlovákiához csatolták őket. A népszavazás elrendelésétől pedig elállottak.” (Pozzi, 266-267)

A tárgyalásokat az angolok és az olaszok vették legkomolyabban. Majdnem sikerült nekik a csehek, horvátok és a szerbek célját keresztetni. A kisantant államok vezetői isteni áldásnak vették, mikor Smuts tábornok, Lord Balfour, Sonnino és Nitti távol voltak a tárgyalásról. (Pozzi, 223) Azok a politikusok, akik az előadók követeléseit túl vakmerőnek tekintették, bővebb magyarázatokat kértek, de az értekezlet vezetői a magyarázatokat elnapolták, vagy felkérték a politikust, hogy kérdésért tegye meg az előadás befejezése után – mint ezt tették Benes beszédje után –, de az előadás befejeztével azonnal berekesztették az összejövetelt, és így a kérdés lehetősége elmaradt. Trianonban a hangsúly nem az igazság szolgálatában állt, hanem az egyéni érdekeket szolgálta. (Pozzi 223)

Két évvel később, amikor Magyarország népszavazást követelt a Felvidéken, mindez az állítás bebizonyosodott. A követelést egyszerűen visszautasították, mert Tardieu biztos volt a számára nem kívánatos eredményben. Tardieu emlékirataiban ezt jegyezte fel: „Választanunk kellett a népszavazás vagy Csehszlovákia megteremtése között.”³²

A Csehszlovák műállam megszűnt, mert hazugságra épült. Mivel a népszavazás elmaradását Tardieu írott bizonyítékával igazoljuk: Csehszlovákia létesítése érdekében halasztották el a népszavazást, amely biztos magyar sikert eredményezett volna, ezért most jogosan követelhetünk egy igazságos határkiigazítást, a Trianon előtti állapotokat véve alapul.

Az értekezlet végül is döntött Magyarország határkérdésében. 1919. december 2-án Benes nyilatkozott: „... semmiféle módosításnak nincs többé helye ezen állam javára.”³³ 1920. január 15-én a Szövetségesek papírra vetették a végleges békefeltételek szövegét, melyet kormányunknak minden változtatás nélkül kellett elfogadnia. Nem-elfogadás esetén, megfenyegettek a megmaradt ország megszállásával, a beteg- és sebesült-segély, valamint a gyermekeknek szánt élelem-segítés megvonásával.

* * * * *

Részlet Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme* c. könyvből 196-199 old.

Magyarország a Monarchia háborús veresége folytán nemcsak királyát veszítette el, hanem területének és lakosságának kétharmadát is, amelyben a nemzetközi szabadkőművesség gonoszságát kiegészítendő alapos munkát végzett és kivédhetetlen okot adott a Magyar Tanácsköztársaság létrejöttére. Ebben pedig a zsidóság szerepe úgyszólván kizárólagos volt. De erre még visszatérünk. A nemzetközi szabadkőművesség aknamunkája az első világháború kitörésében, majd az úgynevezett békeszerződések diktátumában

³² Pozzi, I.m. 224. Tardieu: *La Paix*, 1921.

³³ U.o. 225. *Le Temps*, 1919, dec. 2.

közismert volt. Még csak vitatni sem lehetett. Ennek lett a következménye, hogy a vesztes államok új kormányai – köztük a magyar is – betiltották működésüket. Úgy tűnik ez néhány évig nem is okozott zavart a kormányok működésében. Mivel a páholyok nem nyílt szervezetekként működtek, nem is igen lehetett tudni, hogy kik voltak a tagjai. A magyarországi zsidóság mintha mi sem történt volna, változatlanul beépült a kormányzati hivatalokba.

A háborús gazdaság szanálása előbb-utóbb igényelte a Korona pénzrendszer inflációjának megállítását, teljes felszámolását. Erre a magyar kormány kellő időben megtette a szükséges intézkedéseket. A korabeli közgazdasági ismeretek függvényében ez külföldi tőkehitelek felvétele nélkül nem volt megvalósítható. Ne felejtsük el, hogy a csonkaország gazdaságának újjászervezése és talpraállítása sokkal nagyobb feladat elé állította a magyar kormányzatot, mint a második világháború utáni állapotok. A hitel felvételében mint Bethlen István miniszterelnök, mint Horthy Miklós kormányzó egyetértettek. Tárgyalásokat kezdtek a svájci bankokkal. A tárgyalások a kölcsönös érdekek figyelembevételével normális mederben folytak, majd megegyezés előtti állapotba jutottak. Ekkor azonban nem kis meglepetés érte a magyar kormányzatot. A hitelező bankok utolsó, de lealkudhatatlan feltételként szabták a betiltott szabadkőműves páholyok működésének újbóli engedélyezését.

Horthy és Bethlen egy ideig ellenálltak. Erre hatalmas nemzetközi szabadkőműves offenzíva indult a magyar kormány vezetőinek megoldozására. Dr. Török Zoltán mérnök a titokban mégis működő magyarországi Symbolikus Nagypáholy egyik vezetője vállalkozott a közvetítő szerepre. 1923 végén az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit a genfi kongresszusán hozta össze Bethlen István gróffal a magyarországi páholyok felszabadítása ügyben. Majd Török László meghívására a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei utaztak Budapestre. Hosszú tárgyalások végén kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.

A kitartó erőlködés végül is eredménnyel járt. A kormányzó és a kormány engedményekre kényszerült. Mondhatnánk kompromisszum született. A magyar kormány ugyanis – most már megalkuvást nem tűrő módon – kikötötte: a szabadkőműves páholyok csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. Így történt, hogy különböző fedőnevek alatt folytatták titkos működésüket. Mint például: Ingyentej Egyesület, Ingenyenyer Egyesület, Nyomorék Gyermekek Otthona, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Rotáry Club, stb. E szervezetek kizárólag régi zsidó szabadkőművesekből állottak.

A magyar kormány tagjai előtt természetesen nem volt titok a zsidóság ebbéli szervezkedése, de jóindulatúan kezelte, mondhatnánk „eltűrte”.

Horthy és kormányai gyorsan elfelejtették a Tanácsköztársaság zsidó túlkapásait. Megtorlást pedig szinte nem is alkalmaztak. Egyenlőre nincs rá bizonyíték, de tartunk tőle, hogy a Horthy-t elfogadó hatalmak ezt a valóságban meg is tiltották számára. Mással ugyanis aligha magyarázható meg, hogy Horthy felszabadító ellenforradalma még azt is lehetővé tette, hogy a bukott népbiztosok külön luxusvonaton utazzanak el Ausztrián át Moszkvába, s magukkal vigyenek 200 millió arany korona értékű magyar vagyont. Horthy és kormánya soha nem is emelt igényt a szovjet kormánynál e hatalmas vagyontra. Mindez fényesen bizonyítja, hogy Kun Bélának feladatukat nem kizárólag Moszkva utasítására és érdekében végezték.

Az újjászerveződő csonkaország minden fontos gazdasági területe, objektuma, a kialakuló gyáripár, a pénzügy teljes irányítása a kormányok biztató hozzájárulásával szinte „gyors menetben” került a zsidóság kezébe. A Magyar Nemzeti Bank elnöke több ízben is zsidó személy volt. A zsidóság hátrányos megkülönböztetéséről beszélni sem lehet. Az ország kereskedelme a szatócstól a nagykereskedőig említésre sem méltó kivételekkel, amelyek csak átmenetiek lehettek, mind-mind zsidó kezekben működött, s ezt senkinek sem jutott soha eszébe kritikával illetni. A magyar lakosság is az életvitel természetes részének tekintette őket, különösen nagyra értékelte vásárlásaik egyszerű és könnyű meghitelezését, amellyel soha még a legszegényebb ember sem élt vissza. A két háború közötti Magyarországot a zsidóság joggal tekinthette a bibliai Kánaánnak. Nem lehet csodálni, hogy létszáma a csonkaországban rövidesen elérte a 600.000 főt.

A két háború közötti időszak politikusait, de különösen kormányait, sőt magát Horthy kormányzót is uralta az a felfogás, hogy a pénz az „piszkos”, ezért a magyar úrtól idegen, intézzék csak a zsidók. Példátlan naivitás, de úgy tűnik a korabeli gondolkodásban jól megfért. És valóban a zsidóság bámulatos ügyességgel szedte magához, forgatta a kezéhez ragadt pénzt.

* * * * *

Ennyi bűn, hazugság, gyarlóság, ami Trianonban összegyűlt, mint ezt Pozzi könyvében leírt, elképzelhető-e, hogy az emberi tisztesség, becsületesség örök érvényűnek fogadjon el, minden újra tárgyalás nélkül? Hisz Isten saját képére, saját lelkének egy szikráját ültette belénk. Azt mondjuk, és hiszük, a bűnt legyőzi az igazság, mert az igazság maga a Jézus. Hisz Ő mondta: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. A hosszú felsorolt bűnlajstrom, amelyet ellenünk, magyarok ellen alkalmaztak, mind ennek tudatában a magyar népnek ne lenne meg az a lehetősége, hogy keresse, kutassa az utat, amely felvértezné az ellenállásra? Újra építhetné, egyesíthetné erejét egy nem támadó nemzeti honszeretetben? Hisz az alábbiakban majd kifejtjük, földünk növelésére, háborút soha nem kezdeményeztünk, még csak nem is gyarmatosítottunk. Ez a magyarság, a fennmaradás létszüksége.

Nekünk, magyaroknak is volt egy rövid igyekezet, hogy hogyan, miként lehetne Hazánkat a mindenki által elfoglalni akarók karmaiból kivonni, de ezt Nyugat és Kelet egyaránt nem engedélyezi. E tervezetet nevezzük Hungarizmus. Ennek nemzetépítő programjában le van fektetve az út, hogyan erősödhetünk meg újból, mint egy földműves és ipargazdasági állam. De ezt a nagyhatalmak és szomszédjaink nem engedélyezik. Befeketítették a hungarizmus nevet, ellátva minden jelzővel, és ezért a hírszolgálat gépezete szolgálatával, a legkisebb, legparányibb egységesítés, nemzeti ébresztés halvány megnyilatkozásakor ez a hazug propaganda had elhallgattat minden igyekezetet.

A II. Világháború végeztével Sztálin meghozta a döntést, amelyben Rumániát feldicsőítette, és földünk, Erdély odaadásával jutalmazta. Ha az emberi gyarlóságot figyelembe vesszük, akkor még valahogy megérthetjük határozatát, mert valóban harcban voltunk a szovjettal, próbáltuk védeni magunkat, a rumánok pedig árulásukkal — az átállással — megkönnyítették a szovjet csapatok győzelmét. De hogy a Nyugat mindezt engedélyezte, és további csonkítással sújtott bennünket annak tudatában, hogy az Ő akaratuk következtében kellett Hitler oldalán harcolnunk —

mivel nem fogadták el a magyar kormány Kállay Miklós által nyújtott jobb kezünk — erre nincs erkölcsi magyarázat. Hazánkban talált menedéket 800,000 európai zsidó, és utána, mint utolsó csatló, zsidó deportálással vádolnak minket, elhallgatva amit tettünk értük az egész Európát megszállt hitleri időkben. Hogy ezt, az „Egek Urához” kiáltó gyalázatot Nyugat megtehetette, nincs szavunk az elítélésre. Mindenki ítéljen saját lelkiismeretének erkölcsi mércéje szerint. A zsidóság pedig a béke, s az örök megbékélés érdekében nem állt elő, és nem mentesített bennünket, magyarokat az igaztalan vádak alól. Talán a túlélés örömeiben megfeledkeztek rólunk?

* * * * *

Hernádi Tibor, a Kiknek állt érdekében a második világháború c. könyvében, idézi Kovách G. István kutatási eredményét, melyet egy londoni könyvtárban talált: Fasiszta Nemzet? Antiszemita Magyarság? című írásban (Hunnia, 1991). Ez a bizonyíték 1943. október 14-i dátummal C12035 szám-jelzéssel, és 1943. október 15, F.O. 371/34498 számmal van nyilvántartva.

Ebben a dokumentumban „**Namier professzor (zsidó képviselő) aggodalmát fejezi ki Magyarországnak a német szövetségből való idő előtti kiugrása miatt. Megállapítja, hogy Magyarországon a zsidók biztonságban élnek, de a háborúból való kilépés, vagy annak akár a kísérlete miatt Németország megszállná Magyarországot és ezzel a zsidók biztonsága veszélybe kerülne.**”³⁴

Az itt említett okmányból megtudhatjuk, a brit kormány elutasító válasznak magyarázatát A. W. S. Randall leírása szerint.

„**Namier professzor a zsidó képviselőtől (agency) tegnap közölte velem, hogy az ő emberei nagyon aggódnak, ha netán a magyar kormány idő előtt cserbenhagyná Németországot, ami Magyarország megszállását eredményezné, és veszélyeztetné az ott élő 800.000 zsidót, akik jelenleg viszonylagos biztonságban vannak. A zsidók itt – mondta ő – úgy vélik, hogy Németország nem engedi a magyarok háborúból való kilépését mindaddig, amíg a német hadsereg azt megtudja akadályozni, sőt nyomban megszállná Magyarországot, amely a legnagyobb számú Európában még meglévő zsidóság megsemmisítését eredményezné.**

„**Azt mondtam, hogy a lehetőség már elő lett terjesztve (lásd a Tablet legutóbbi cikkét) mint ok, amiért Magyarország ne kezdeményezzen korai átállást a Szövetségesek oldalára.**

„**Namier professzor azt mondta, hogy az egyetlen remény, ahogy a zsidóság látja, ha a magyarok nem mozdulnak, amíg gyakorlatilag biztosítva nem lesz, hogy a németek már nem tudnak visszavágni.**”

(Kézírás) „**E kérdést megkülönböztetett figyelemmel kísérik, és nem követeljük a magyaroktól, hogy nyíltan álljanak ki a németek ellen, amely a német megszállást eredményezné. Úgy véljük, hogy e kockázat jelenleg kicsi.**”

³⁴ Hernádi Tibor: Kiknek állt érdekében a második világháború, Baja, 1998, 252-253.

(A fenti angol külügyminiszteri jegyzék részben megjelent Juhász Gyula: Magyar Brit Titkos Tárgyalások, 1943 című könyvében, Kossuth Könyvkiadó, 1978)³⁵

Részlet Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme* c. könyvből 135-138 old.

A háború harmadik évében még felhőtlennek látszik a magyar ég. A pusztítások messze elkerülték eddig hazánkat. Az ország a Szent István napi ünnepségekre készülődik. A tradícióknak megfelelően a protestáns kormányzó is részt vesz a nemzet legmagasztosabb ünnepén. Kállay a kormányzó mögött lépked a Szent Jobbot vivő körmenetben. Az ünneplő százezrek a területviszasszerző Horthyt, Kállayt, a kormányt éljenzik. Határtalan az öröm, a lelkesedés. Tudják, míg ők állnak az ország élén, hazánk biztonsággal tekinthet a jövőbe. A nap további részéről így számol be Kállay naplója: „Váratlanul odajön hozzám Keresztes-Fischer Lajos, a kormányzó katonai irodájának főnöke és fülembe súgja: "Horthy Istvánt repülőbaleset érte. Meghalt." A kormányzóhelyettes, Horthy István elvesztése megrázza a nemzet minden tagját. Talán ekkor döbben rá először az ország, hogy a háború még iszonyatos megpróbáltatásokat tartogat. Olyan emberrel lettünk szegényebbek, akit mindenki szeretett. Szerette a magyar zsidóság is. Egyik legfőbb patrónusának tekintette. Ő tartotta fenn a kapcsolatot atyja és a zsidó vezetők között. Kívánságait, panaszait meghallgatva, késedelem nélkül juttatja el a legjobb helyre, ahol orvoslást találnak. Horthy István önként megy ki az orosz frontra. Döntésével atyja egyetért: Ott a helye, ahol a többi katonának. Bármennyire ellenzik is a ránk kényszerített háborút. Szent István napján a hajnali órákban éri a hősi halál. A lezuhant géppel szénné ég. Zsebében a leszerelési parancs. Azonnal hazamehetne, de nem kívánt változtatni a napokkal előbb tervbe vett felderítő hadműveleten. A Moszkvában működő Kossuth adó Gestapo-bűncselekménynek tudja be a jól képzett, harcedzett pilóta halálát. Horthy Istvánné visszaemlékezéseiben megerősíti a németek által elkövetett gyilkosság lehetőségét. „Férjem tragikus halála előtt néhány nappal Kijevben találkoztunk, ahol műtősnővéreként szolgáltam a tábori kórházban. Meglepetésünkre Kitzinger tábornoknak, Ukrajna német főparancsnokának kijeji villájában helyeztek el bennünket. A három napos együttlétünk alatt a legteljesebb nyíltsággal beszélünk mindenről. Apósom több mindent üzent fiának, a legrövidebb időn belül haza kell térnie. Férjem ugyancsak elmondott mindent, amit apjával tudatni akart és amellet beavatott titkos tervébe is. A fronton tapasztaltak alapján még jobban megerősödött benne az a meggyőződés, hogy a németek elvesztették a háborút és azt világosan látta, hogy ő sem a fronton, sem odahaza nem tud az ország helyzetén változtatni. Ezért úgy döntött, hogy hazatérte után el fog menni Angliába vagy az Egyesült Államokba és megpróbál ott tenni valamit hazája javára. Nekünk azonban, a családnak, nem szabad tudnunk erről. Ezért nem is fog a részletekbe beavatni bennünket, nehogy még jobban nehezítse apja helyzetét. Azt azonban nagyon

³⁵ Botos László: *Út a trianoni békeparancshoz*. Budapest. 2000. 275-278 old.

határozottan leszögezte, otthonról nem lehet már Magyarországon segíteni." A napló zárószavai: "Ma sem tudom megérteni, hogyan lehettünk olyan könnyelműek vagy inkább gyanútlanok, hogy nem számoltunk idegen „fülek” lehetőségére. Később tudtam meg egy tábornoktól, hogy a lakás rejtett mikrofonokkal volt felszerelve." A németeknek gyors cselekvésre volt szükségük. A bevetésre váró gép pilótája nem gyanakszik, nem tart a lehallgatástól, a „barátoktól" a Gestapotól...Nem tudni, hogyan alakul Magyarország sorsa, ha a kormányzóhelyettes tervét siker koronázza...

* * * * *

De ez az áldatlan állapot nem lehet egy egészséges nemzet politikájának az alapja. A háborút lezáró „zárlati, titkosítási” idő már elmúlt. Itt az ideje, hogy minden nemzet rendezze történelmét, és az emberiség megtalálja a békés együttélés útját.

Kállay egy rendkívüli tehetséggel megáldott politikus volt, aki elkövetett mindent, hogy visszaállítsa Magyarország hitelét, s jó hírnevét a nyugati világban. Az Európában üldözött zsidó népnek nagyfokú támogatást adott, valóságos mennyországot teremtett Magyarországon. Menedéket nyújtott a szövetséges hatalmak német területről szökött hadifoglyainak és üldözött ellenállóknak, akik Magyarországra juthattak. Engedélyezte a baloldali politikai pártok működését. A háború tovább zajlott, és menetében hirtelen tragikus fordulat következett be. A Sztálingrádért folyó óriási küzdelemben végül is a szovjet hadseregnek sikerült két fronton is áttörni a német és szövetségesei arcvonalát, s bekerítette a 6-ik német hadsereget, s azt felmorzsolta. 1943. januárban áttörte a 2-ik magyar hadseregnek a Don folyó mentén levő állásait. Nagy emberáldozattal járó elkeseredett küzdelem volt ez, de végül is kénytelenek voltunk megmaradt csapatainkat kivonni a harcérintkezésből és visszavonulni, hátrahagyva hadifelszerelésünk legjavát. A pusztulás emberéletben szinte teljesnek mondható, totális volt.

Kállay Miklós miniszterelnök titkos tárgyalásokba kezdett a nyugati hatalmak titkos török és svéd küldöttei által. Ennek eredménye lett az 1943-ban készült titkos egyezmény, amely feltétel nélküli megadást jelentett akkor, amikor a szövetséges hatalmak hadseregei elérik Magyarországot. Röviddel ezután — a teheráni értekezleten — Magyarországot Roosevelt, Sztálin és Churchill 1943. decemberében a szovjet hatalom érdekkörébe utalta, és a magyar béketárgyalásokat a szovjetekhez irányították. Nem lehetett olyan magyar kormány, amely ezt elfogadhatta volna. 1944. március 17-én Hitler magához rendelte Horthyt Berchtesgardenbe egy ultimátummal: Magyarországnak teljes erővel kell támogatnia a háborút, szoros német felügyelet alatt, máskülönben megszállják az országot. Horthy nem tudta ezt az ultimátumot elfogadni, és azonnal útra kelt hazafelé. De a határon feltartóztatták, és ez idő alatt a Wehrmacht elfoglalta az országot (1944. március 19.). A német megszállás következménye a német Gestapó (Geheime Staatspolizei = titkos államrendőrség) alakulatának felfokozott tevékenysége hazánkban. Ezek elfogtak minden nyugattal barátságot ápoló magyar vezetőt — Kállay a török követség által menekült meg. Zavaros napok következtek. Végül is Horthy a két rossz közül a kevésbé rosszat engedélyezte. Megalakult a németekkel együtt működő Sztójay Döme (1883-1946) kormánya (1944). Ez azt jelentette, hogy teljes Gestapó felügyelet alá került minden magyar ügy. 1944. júniusában elrendelték a vidéki zsidók összeterelését és elszállítását, de Horthy még mindig elég erős volt ahhoz, hogy azonnal parancsot adjon a Németországba indítandó magyarországi zsidó különítmények leállítására. A kormányzó az esztergomi páncélos alakulat felvonultatásával védte meg a budapesti

gettó lakóit, ezáltal lényeges zsidó közösségek menekültek meg Budapesten és a többi városban egyaránt: kb. 70,000 (a legtöbb a németek által megszállt Európában).

A világháború a mi részünkről további vészhelyzetet idézett elő. 1944. augusztus 23-án Rumánia megint elkövette időről-időre megszokott árulását, s átállt a szovjet oldalra, hogy a szovjetek szabadon betörhessenek Magyarországra. A magyar hadakat átcsoportosították Dél-Erdélybe, a védelem felállítására. Horthy Miklós kormányzó egy utolsó kétségbeesett kinevezéssel Lakatos Géza hadtestparancsnokot bízta meg kormányalakítással, és mint miniszterelnököt, teljes kabinetjével felhatalmazta arra, hogy katonai segítséget kérjen a Nyugattól Magyarország felszabadításához. Mindez nem segített. A nyugati szövetséges hatalmak ragaszkodtak ahhoz, hogy Magyarország a szovjet hadsereg előtt minden feltétel nélkül tegye le a fegyvert. Végül is, amikor a szovjet hadak a Tiszát elérték, Horthy küldöttséget menesztett Moszkvába, de kihangsúlyozta, hogy a német felső parancsnokságot értesíteni kell a megadásról, mert ezt kívánja a becsület. (Nem úgy a rumánok, akik már harmadszor árulták el szövetségesüket.) A fegyverletételt azonban nem lehetett végrehajtani. Végül, október 15-én Horthy elrendelte az egyoldalú fegyverletételt, minden alakulat tüzet szüntessen. A németek az ország minden őrállomását elfoglalták, Horthyt és családját elfogták.

* * * * *

1957-ben jelent meg C. A. MACARTNEY az Edinburgh-i Egyetem professzorának angol nyelvű könyve *October Fifteenth, A History of Modern Hungary* az Edinburghi Egyetemi Nyomda Kiadásában. Macartney a könyvét, Hindy Iván tábornoknak, Budapest védője emlékének ajánlotta. Az író a háború alatt Magyarországon közismert lett a London-i rádió híradásain keresztül, mint a Brit Kormány hivatalos tudósítója.

A könyv fedőlapján a munka ismertetésében ez áll:

„A kezdőpont megválasztása nehéz volt. Az 1914-1918 és 1939-1941 nem két háború volt, hanem egy, két nyílt harci fejezet elválasztva egy korszakkal mely inkább fokában, mint természetében különbözött. De mivel a Trianon-i Békediktátum egy olyan fix pontot alkotott, amellyel minden rákövetkező magyar nemzetközi politikai cselekedet egyenes összefüggésben volt, ez lett választva a tanulmány kezdetének.”

„Így mindenesetre szükséges visszaemlékezni, kritika vagy megokolás nélkül, de egyszerű tény formában, hogy mit tett a Trianoni Békediktátum Magyarországgal. Véget vetett egy történelmi Nemzetnek, mely azóta létezett, mióta Árpád átvezette harcosait a Kárpátokon a kilencedik század végén.”

McCartney rávilágít arra, hogy miközben az I. világháború kirobbantásának végcélját, Európa nagyhatalmi átrendezését szentesítő trianoni békediktátum – amelyet békeszerződésnek tartanak – előkészítőiben megvolt a szándék olyan alapelvek figyelembevételére, mint a történelmi viszonyok megismerése, etnikai határok feltérképezése, népek önrendelkezési jogának elismerése, természetes határok kialakítása a gazdasági megfontolások alapján, ezek Magyarország javára a gyakorlatban nem érvényesültek. Magyarország történelmi határain belül egy páratlan, tökéletes földrajzi egységet alkotott Európa közepén, amely teljesen önellátó volt a honi ipar, és a mezőgazdaság szempontjából. Ez közismert tény volt a 19. század gazdasági folyamatait kísérők előtt. A trianoni diktátum ezt a kárpát-medencei egységet bontotta meg elvágván az ipari létesítményeket a nyersanyagellátástól, az ércbányákat a kohóktól. Budapest központú vasútvonalakat vágtak ketté az új határok

és tették lehetetlenné - egy időre - az ország gazdasági fejlődését. A maradék Magyarország - ellenséges környezetben - minden irányban hasznavehetetlen, amputált csonkokkal maradt Európa térképén.

Amint a fenti idézetekből világosan látható, Macartney a Trianon előzményei fejezetben jól jellemezte, mi történt Magyarországgal. Mi voltunk az áldozatok. Akik Trianonban feldarabolták Magyarországot, elvetették a második világháború magvát is, és Ők a felelősek azért, ami utána bekövetkezett. Nem Magyarország volt háborús bűnös, hanem azok, akik feldarabolták. Macartney így folytatja a két kötetes, több mint ezer oldalas munkáját: "A Magyar revizionizmus dominálni fogja az egész történetünket és itt jó lesz kiemelni, hogy az óhaj és az elhatározás a Trianoni Békediktátum revíziójára Magyarországon ország szerte megvolt az egész korszakban."

1920-tól 1944. október 15-ig egy hosszú utat tettünk meg. Nagy irodalma van ennek a kornak. Egy jelentős része a kommunista rendszer bértollnokai magyarellenes gyalázkodásaiból áll, ritka a tárgyilagos hozzáállás. A másik a Nemzeti Emigráció jobboldali írógárdája és a hazai nemzeti érzésű történészek művei. Macartney egyikhez sem tartozik. Nézzük meg hogyan látta Ő 1944. október tizenötödikét, a Hungarizmust, Szálasi Ferencet és az eseményeket.

Szálasi Ferenc, hungarizmus és a nyilaskeresztes párt

(összeállította Molnár Lajos, C.A. Macartney: *October Fifteenth, A History of Modern Hungary* c. munkája felhasználásával)

„Szálasi az egyik legkülönösebb és legérdekesebb jellem a jelenkori magyar történelemben. Amikor 1946-ban elítélték, és elvezették egy becstelen halálra, a magyar sajtó nem talált megfelelő rossz szavakat számára, és a népbíró sem, aki elítélte.” (Macartney: Vol.I. p. 160)

„Azokat, akik hűek maradtak hozzá, a rajongásig lelkesítette, amire más magyar képtelen volt az Ő korában, és halála után követői egy kultuszt tartottak életben tiszteletére, kézről kézre adva szavait, és úgy beszéltek róla, mint az első keresztények a messiásról.” (Macartney: Vol. I. p. 160)

„Szálasi maga egy mereven elvhez ragaszkodó ember volt, zavaró monotonizmussal és merevséggel, aki elutasította a legcsekélyebb kompromisszumot. Kétségtelen, hogy lángoló magyar hazafi volt, ahogy Ő ezt értelmezte, és feltétlenül őszintén óhajtotta az egyszerű ember jólétét Magyarországon. Nem volt kegyetlen, nem volt megvesztegethető és a személyi élete ellen még a népbíró is tudott semmit felhozni. Neki valóban határtalan ambíciója volt, amely misztikus hitén alapult, hogy neki küldetése van Magyarország megmentésére és azáltal a Világra. Az én meggyőződésem, mondta egyszer, hogy az egész európai rendre csak azok a kis emberek lehetnek hatással, akik megvetik a németeket, mint a magyar nép, az alapvető Hungarista elvekkel, amelyek rajtam keresztül fejlődtek ki. Az, aki nem azonosítja magát az én tanításommal, aki nem ismer el engem fenntartás nélkül, mint vezért, és nem ért egyet, hogy engem egy magasabb isteni hatalom választott, hogy megváltsam a magyar népet, aki nem ért meg engem, vagy hitét veszti, engedjétek elmenni! Legtöbbször egyedül maradok, de egyedül is létre fogom hozni a Hungarista Államot a titkos erővel, ami bennem van.” (Macartney: Vol.I. p. 160 -161)

„Az teljesen világos, hogy Szálasi igazán elmélyült abban, hol van Magyarország helye a világban. Őt csak egy érdekelte, visszahelyezni Magyarországot ahová az, hite szerint, tartozott. Ebben gondolatmenete hasonló volt Hitleréhez, azzal a különbséggel, hogy míg Hitler olyan népből származott, amelynek etnikai határai szélesebbek voltak, mint a történelmi politikai határai, és a 'faj' jegyében gondolkodott, addig Szálasi egy olyan nemzet szülöttje volt, melynek ősi országát szétdarabolták a nemzetiségek jegyében – szemét mindig a történelmi országhatárra szegezte.

Az Ő gondolja az volt: Milyen úton lehet Magyarországot visszaállítani, és milyen formában – milyen engedményekkel a kor szellemének megfelelően? Úgy látszik erre a kérdésre megtalálta a feleletet már 1931-ben, amikor kinyilatkoztatta a nagy eszmét, a Hungarizmust.” (Macartney: Vol.I. p. 161)

Macartney véleménye, hogy „ Szálasi Hungarizmusa nem különleges, mert már számtalan hasonló elveket képviseltek Eötvös, Kossuth, Jászi, Károlyi Mihály, Teleki Pál és sokan mások, kevésbé kitüntetett személyek, akik kigondolták a Duna medence megszervezését, amely kielégítette az elveiket, hogy mi az, ami kijár a magyarok múlt tetteiért és jelen erényeikért.” (Macartney: Vol.I. p. 161)

Itt meg kell említeni, hogy Szálasi Hungarizmusa egy olyan értékrendre volt felépítve, amely becsületen és igazságon alapult. Ő a törvény és a rend megszállottja volt, visszamenőleg a Koronatanra, az Aranybullára, a Vérszerződésre, a több ezer éves ősi jogrendre. Hatalmi törekvéseiben ez volt a legnagyobb gátlása, mert 1938-ban Hubay Kálmán már készen volt az erőszakos hatalom átvételre, amiről Szálasi hallani sem akart. Maga Hitler is ezért nem vette komolyan Szálasit, mert neki nem voltak ilyen gátlásai.

„Továbbá két másik fontos dolgot kell megemlíteni Szálasi politikai filozófiájáról. Az egyik az állásfoglalása a Zsidó kérdésben. Ez sokkal moderáltabb volt, mint azt általában hiszik. Természetesen nem tartotta a zsidókat az egyik építő és őslakos testvérnépnek, amelyre a Hungarista államot lehet alapítani. Nem szerette a nemzetközi jellemüket és szerepüket, mint a Marxizmus alapítói és vezetői és írásai tartalmazznak vonatkozásokat a romboló Judeo-Bolsevizmusra.” (Macartney: Vol.I. p. 165)

„Szálasi végső megoldása a magyarországi zsidó problémára a tömeges kivándorlás volt. De nincs semmilyen jele a beteges Hitleri zsidógyűlöletnek. El van készülve, hogy a zsidók vigyék el a tőkéjüket magukkal. Nem akarja őket kínozni, csak szabadulni akar tőlük. A háborús programja egyenesen lefektette, hogy zsidó kérdést Magyarországon nem az idegen példák alapján kell megoldani. Magyarország nem volt egy olyan állam, akinek módjában állt az ilyen luxus. Ellentétben az összes megállapítással, ellene volt az 1944-es zsidó deportálásoknak, amelynek a java része akkor történt, mielőtt hivatalba lépett, és a zsidók végső szenvedése, amely az Ő rendszere alatt történt, nem az Ő parancsára történt. Ebben és sok más pontban Szálasi erkölcsileg magasan felette volt a követőinek és hírnevének.” (Macartney: Vol.I. p. 165)

„Szálasi másik szóra érdekes jellemvonása volt a fanatikus ragaszkodása az alkotmányossághoz, különösen állásfoglalása a Kormányzó iránt. Ő csak akkor venné át a hatalmat, ha fel van hatalmazva a nemzet közös akaratából és az államfő által, akinek a közreműködése szükséges volt ehhez. Horthy pozícióját alkotmányosnak tartotta és számára Horthy volt az államfő. Semmi sem állt távolabb gondolatvilágától, mint az, hogy bármilyen kísérletet tegyen Horthy ellen. Hasonlóan, amikor hatalomra jutott, azt úgy gyakorolta, mint Nemzetvezető, hasonló kapcsolatban, mint az érvényben volt Olaszországban Mussolini és a király között.” (Macartney: Vol.I. p. 165)

„1935. március 3-án Szálasi megalapította a Nemzeti Akarat Pártot. A program, amit a gyűlésen elfogadtak, magába foglalta a Cél és Követelmények kiadványt.” „Ez mindenképp előtt tartalmazott egy magyarázatot a Hungarista eszméről, és a hármas tantételt a Földről, a Vérről és a Munkáról, és együtt a doktrínák többé-kevésbé praktikus alkalmazásait.” (Macartney: Vol.I. p. 165)

„1936-ban Szálasi elindította a Hungarista Mozgalmat. Ennek az igényét azonban annyira nehéz volt megokolni, mint megcáfolni, mivel a Mozgalom Szálasi saját meghatározása szerint olyan kiterjedésű volt, amit nehéz volt felbecsülni. Ez lelke volt annak a jogi testnek, amit a párt alkotott. Nem volt szervezete, sem tagsági listája. Egyszerűen az értelem állásfoglalása volt, egy tantétel elfogadásában.” (Macartney: Vol.I. p. 167)

„Darányi Kálmán a kabinet újraszervezésekor 1937 februárjában be akarta szervezni Szálasi a csapatába. Szálasi ezt megtagadta, de egy ígéret ellenében, hogy csak törvényes eljárást alkalmazzanak, személye és pártja ellen, kiadott egy nyilvános nyilatkozatot, hogy a hatalomért való küzdelmében csak törvényes eszközöket vesz igénybe. Továbbá Pártjának Parlamenti képviselőt biztosított, és ebből a célból egy képviselőt nevezett ki, akinek a politikai múltja garantálta a Párt és a Mozgalomhoz való hűséget, és ugyanakkor elfogadható volt nemcsak a Pártnak, de más magyarországi politikai tényezőknek is. A régi támogatók borzalmára nem közülük választott egyet, hanem Hubay Kálmán újságírókat nevezte ki. A március 27-i Lovasberény-i időközi választásokon a radikális jobboldali szavazatokkal Hubay könnyedén bekerült. Hubay lett a párt elnöke, Szálasi pedig a Nemzeti Párt Vezér címet viselte. Darányi egyezkedése a Nyilaskeresztes Párttal kielégítően haladt, az egyezkedő felek szempontjából, azzal végezve, (Szálasinak nem volt semmilyen szándéka a Kormányzóval szemben, sem áruló kapcsolata Németországgal) egyetértésben, hogy a következő választásokon a Kormány néhány helyet - hét vagy tíz - biztosít a Nyilaskeresztes Párt számára. A titkos megállapodás kiszivárgott. Az bizonyos volt, hogy Horthy sohasem tűrné el annak a személynek a jelenlétét a Kormányban, akit halálos ellenfelének hitt. Április 4-én a Nemzetet megdöbbentő, erős, rejtett kifejezéseket tartalmazó, hosszú beszédében figyelmeztetett minden személyt, aki akár idealizmusból is, be akarja vonni a hadsereget a politikába. Szálasi Naplója szerint Horthy ez alkalommal az összes Nyilaskeresztes vezetőt internálni akarta. Darányi ezt megtagadta, és felajánlotta lemondását. A Kormányzó, Darányi és politikai ellenfelei közötti megállapodás után, Imrédyt bízták meg utódként. Imrédy kinevezését május 13-án közzétették.”

Imrédy a feladatának teljesítéséhez látott, amire kinevezték, s két nagyon fontos lépést tett. Az első minisztertanácsi rendelet (3400 sz.) volt, amely megtiltotta az

állami alkalmazottaknak párttagság viselését. Ez a rendelet köztudottan a Jobboldal ellen irányult, amely erős volt az állami alkalmazottak között. (Macartney, Vol.I. p.218-220)

"A második lépés Szálasi személye ellen irányult, mivel Ő egy ideé fixe lett Magyarországon, és Az Ő pártja volt a legveszélyesebb az országban - amit valójában ellenségei gyorsan azzá tettek.. Intézkedett Hubayival, hogy visszalép a névszerinti pártvezetésből, abban a reményben, hogy követőit (akik közül sokan állásukat veszítették) kevésbé vadul fogják üldözni, de ez az intézkedés nem volt hatásos. Mialatt ez történt, úgy látszott, Szálasi megtagadott egy kísérletet, hogy lefizessék. (Szálasi feljegyezte Naplójában, hogy egy személy, akit nem tudott megnevezni, felajánlotta, hogy törvényesíti mozgalmát, és 9 millió pengővel támogatja. Ezt elutasította azzal indokolva, hogy az elmúlt októberben ennél sokkal nagyobb összegű ajánlatot kapott és nem fogadja el a kisebb összeget azután, hogy elutasította a nagyobbat. Naplója nem magyarázza meg hivatkozását a korábbi ajánlatra, de egy privát forrás (E.Gömbös) azt állítja, az egy zsidó nőtől jött, ha Szálasi abbahagyná a politikát.)" (Macartney, Vol.I p.226)

„Az ürügy a következő lépésre az volt, hogy a pesti utcák fehérek voltak a szórólapoktól, amelyeken az egyik oldalon a közismert, „Éljen Szálasi” állt, a másikon „ki a Rebekával a Palotából” – utalás a Kormányzó feleségére, akiről olyan hírek terjedtek, hogy ereiben egy kis zsidó vér kering. Az utóbbit, amit valójában maga Szálasi 'piszkos koholmánynak' nevezett Naplójában, egy olyan illetékes felelős helyen követték el, amelynek angliai megfelelője remélhetőleg nem használt volna hasonló eszközt, azzal a szándékkal, hogy Szálasit rossz hírbe keverje. (A szerzője Sombor-Schweinitzer volt a politikai rendőrségtől, és lehetséges, hogy Imrédy érdekelt volt ebben a műveletben..) Ez a tett nagyon sikeres volt hatását illetően, mely a Kormányzót, aki rajongott feleségéért, dühös végletbe sodorta Szálasi ellen. Egy új vádirat készült Szálasi ellen. Júliusban újra bíróság elé állították felforgató röpirat terjesztésének vádjával és 7-én három évi nehéz munkára és öt évi polgári jogfosztásra ítélték el. Augusztus 27-én letartóztatták, és a szegedi börtönbe vitték. Ezzel Horthy megelégedett, és Imrédy jó pontokat szerzett a náciellenes körökben Magyarországon és külföldön. Máskülönben hatása nagyon kétségbe vonható. Ideiglenesen eltávolította azt a vezetőt a Magyar Jobboldali Radikális Mozgalomból, aki a legnagyobb népszerűséget élvezte, és a legközismertebb volt. Talán néhány magyar megtagadta a Nyilaskeresztes Pártba való belépést, és töredékcsoportok nem csatlakoztak, amikor Szálasi nem volt vezető. Ám a legismertebb vezetőjük bebörtönzése nem ölte meg a mozgalmat, inkább elősegítette a német befolyást felette. Németország ez irányú törekvései már megkezdődtek egy erős és bizonyos tekintetben bomlasztó befolyással a Nyilaskeresztes Mozgalomra.” (Macartney: Vol.I p.227)

„Szálasi Naplójában fel van jegyezve, hogy április elején megbízottja Bécsben találkozott bizonyos SS személyekkel, akik azt mondták, hogy ők nem annyira szeretik Szálasi mozgalmát, mint Festeticsét vagy Pálffyét, de tudomásul vették, hogy az a legerősebb Magyarországon. Ezért átadtak egy magyar kérdőívet Szálasi számára, mely amellet, hogy néhány pontban a mozgalom szervezetével volt kapcsolatban, magába foglalt olyan kutató kérdéseket, mint: Volt Ő kommunista? Hajlandó lenne bizonyos átmeneti időre Német alárendeltségek alá vetni magát? Megígérné-e, hogy átadja Sopront és Pozsonyt Németországnak?

Szálasi a legtántoríthatatlanabb nem választ adta mindezekre a kérdésekre. A Szálasisal szerzett tapasztalatok alapján a németek látták, hogy nem tudnak vele dolgozni.” (Macartney: Vol.I p.227)

A rohamosan pergő politikai események láttán, a Horthy kormány számtalanszor tapogatódzott Anglia Magyarország felé irányuló politikai magatartásáról. Marosy, a londoni magyar külügyi képviselő vezetője, pesszimista jelentéseket küldött.

„Röviddel ezután állítólag Imrédy kapott egy levelet egy bizalmas barátjától, aki azt írta, hogy Anglia 'leírta Magyarországot', és a külügyi hivatal véleménye szerint Magyarországot Németország karjaiba fogják kényszeríteni földrajzi elhelyezkedése alapján. (Az állítólagos levélíró Mr. Bruce volt, de ha igen, az csak személyi benyomásokra alapulhatott, mivel Mr. Bruce nem érintkezett a Külügyi Hivatallal ebben az időpontban.)”(Macartney: Vol I. p.251)

Ezt követően Magyarország nemzetérdekű politikáját az I. Bécsi Döntés és a tengelyhatalmak irányítása jellemezte. Szálasi távollétében a Nyilaskeresztes Párt Huby vezetője alatt egy „hangyabolyhoz hasonlított, ahol nyüzsgtek mindenféle orgyilkosok, őszinte fanatikuskok, kalandorok, közönséges bűnözők, szélsőséges politikusok, beleértve kommunistákat. Teleki ismét feloszlatta a pártot, szétszálalta a szervezetet, lezárta a helységet, birtokába vette az iratokat, elvette a pénzkészletet és letartóztatott nagyon sok párttagot. 1939 május 4-én Teleki visszatért Berlinből, feloszlatta a Parlamentet és új választásokat rendelt el. A feloszlátásától nem zavartatva magát a Nyilaskeresztes Párt gyorsan helyreállt Huby és K. Rátz vezetője alatt. Szálasi bebörtönzése áldás volt. Őt egy mártír fénye vette körül, amely óriási népszerűséget hozott a mozgalom számára a szegényebb osztályok körében. A Nyilaskeresztes Pártot tovább segítette némely területen a hatalom magatartása és a kommunisták taktikája, akik megparancsolták követőiknek, hogy szavazzanak erre a pártra. Sok vidéki helyen a jelöltek egy teljes azonnali földreformot ígértek a szavazóknak – gyakran megnevezve pontosan, melyik helyi telket fogják megkapni a Nyilaskeresztes győzelem után.” „A választáson a Nyilaskeresztes Párt 31 képviselőt kapott. míg más testvércsoportokkal együtt 49-t. A Kormánypárt 179 mandátumot biztosított. Horthy egyszerűen újra kinevezte Telekit, és Ő újra kinevezte kabinetjét változtatás nélkül.” Macartney így jellemzi ezt a pillanatot: „1939 szeptemberében a Magyar Jobboldal nagy része éppen úgy el volt készülve Teleki támogatására, mint a Baloldal.” (Macartney: Vol.I p347-350)

Macartney szerint, a „magyar ellenállás a németek ellen az egész háború alatt felülről jött, és annak kulcsszemélye volt a Kormányzó, Teleki, Kállay és Keresztes Fischer. Soha nem volt belső ellenállás a Magyar „Fasizmus” ellen, kivéve kis részben egy maroknyi kommunista által miután Moszkvából erre parancsot kaptak. Ez a történelmi tény állítása, nem egy vád, és bizonyos fokig a leírt hozzáállás bölcs volt és reális.” (Macartney: Vol.I p.379)

A II. Bécsi Döntés és az Erdélyi Bevonulás után „1940 szeptember 18-án a Kormány szabadlábra helyezte Szálasit. Őt képviselő, akik korábban elhagyták a pártot, visszatértek és mindegyik írásban bocsánatot kért Szálasitól a hűtlenségéért. A Nemzeti Szocialisták megegyeztek, hogy Szálasi vezetése alá helyezik magukat és a két párt egyesült szeptember 29-én a Nyilaskeresztes Párt

név alatt. Ruskay, Csia, Hubay és Széchenyi bejöttek a tanácsba, mialatt Szálasi volt a vezető testvér és a közös akaratnak és felelősségnek a képviselője. Az új pártnak 46 képviselője lett, megközelítve az 1939-es Nyilaskeresztes listán megválasztott képviselők számát, de ez túl kevés volt ahhoz, hogy a Kormány pozícióját veszélyeztesse. Ruskay könyörgött Szálasinak, hogy találkozzon Imrédyvel, de Szálasi azt válaszolta, hogy a találkozás nem valószínű, hogy kölcsönös jóindulattal végződne. Ő most jött ki a börtönből, ahová Imrédy küldte, és az Őt vádló ügyész látványa számára vörös posztó lenne. Ha Imrédy komolyan gondolja, az Ő kötelessége, hogy belépjen a Nyilaskeresztes Pártba és elfogadja a Pártvezér vezetését. De ha máskülönben Imrédy igazán azt hiszi, hogy 120 és 160 között van azon képviselők száma, akik támogatják, mint ahogy azt mondta, akkor tegye az ügyet próbára és lépjen ki a Magyar Élet Pártból.” (Macartney: Vol.I p. 433-434)

„Michaelis, magyarországi német ügynök, október 2-án jött vissza Berlinből egy memorandummal, amely azt az állítást tartalmazta, hogy Hitler és Mussolini megegyeztek, hogy Görögország, Albánia és Horvátország az Olasz érdekszférába tartozik, de Magyarország Németországéba. A kényes dél-kelet-európai helyzetre való tekintettel jobb lenne, ha Szálasi tartózkodna a Szent Istváni Királyság említésétől, mivel Magyarország revíziós követelései komplikálják Németország kapcsolatait Magyarország szomszédaival. Szálasi saját nyers valós számadása az epizódról így hangzik: Rothen, Michaelisal üzenetet küld a Pártvezérnek, hogy a Hungarizmus meghalt és be van fejezve. Az jó volt 1938 előtt, de az események túlléptek rajta, és már nem időzerű. Michaelis látta a hivatalos dél-kelet-európai tervezetet, amelyet már elfogadtak. Ennek az volt a lényege, hogy a Magyarország területén élő nyolc Volksgruppent (népcsoportot) külön fogják csoportosítani völkisch (népi) államokként, és mindegyik külön kapcsolódik Berlinhez. Ha Szálasi elfogadná ezt a józan szemléletet, Rothen teljes készséggel állna rendelkezésére. Ebben az időben a németek valójában több különleges Dél-Kelet-Európa háború utáni újjárendezési terven töprengtek. Úgy látszik ezeket a terveket könyörületből elrejtették Szálasi előtt, de elég volt számára, hogy nem fogadták el a Hungarizmust. Szálasi válasza az volt, ha ez egy hivatalos közlemény volt, akkor ezt egy hivatalos képviselőnek kellett volna elhoznia számára. Másodszor azt sem látja, hogy a Német Nemzeti Szocializmusnak a küldetése a Wilsoni tizennégy pont megvalósítása lenne Dél-Kelet-Európában. Szálasi az október 6-i külpolitikai beszédében így fogalmazott 'Magyarország az Olasz és Német érdekszféra határán fekszik', és habár elkerülte a Szent Istváni birodalom kifejezést, a csodálatos Kárpát-Duna Nagy Haza elnevezést használta, ami ugyanazt jelentette. A német újságírók dühösek voltak, és természetesen Szálasi rossz német sajtóhíradást kapott. Hubay megpróbált javítani a dolgokon, és helyet biztosított a német és olasz újságíróknak, hogy Szálasival találkozzanak. Szálasi nem volt hajlandó a németekkel semmilyen fontos dologról tárgyalni, és felkérte őket, hogy kérdéseiket foglalják írásba, és válaszolni fog rájuk.” (Macartney: Vol. I. p.434-435)

1941 június 22-én kitört a háború Németország és Oroszország között. A kocka el volt vetve, Kassa bombázást követően 27-én Magyarország is hadat üzent Oroszországnak. Az erősödő Német befolyás nem kedvezett Szálasinak, ismételtlen zaklatták, hogy hagyjon fel a Hungarizmussal.

„1942-re Szálasi csillaga mélypontra került. Áprilisban parlamenti képviselője tovább csökkent, mikor Sütő mandátumáról hirtelen lemondott, és Horvátországba menekült, ahol volt bajtársainak még többet ártott azzal, hogy Zágrábban a magyarellen-es propagandarészleg vezetője lett. Júliusban Szálasi elhagyta pártjának egyik legfontosabb tagja, Málnási-Metzler, aki a Párt ideológiai vezetője volt. Málnási átment a németekhez. Mindez alatt Magyarország a hónapok folyamán 1944 márciusáig bezárólag az egyedüli ország maradt Európában kartávolságra Hitlertől, ahol a zsidók civilizált állapotokat élveztek. Magyarország egy vészkitűző volt, de nem csak magyar születésű zsidók számára, hanem nagyszámú külföldi születésű zsidó is keresett itt menedéket, különösen Galíciából, de Szlovákiából és Romániából is.” (Macartney: Vol.II p 101-103)

NÉMET MEGSZÁLLÁS

„1944 március 12-én Hitler aláírta az Operation Margarethe I. parancsot, Magyarország katonai megszállásának tervezetét, árulással vádolva a Kállay kormányt. Hitler elhatározta, hogy azonnal eltávolítja az árulók csoportját. A terv szerint a német csapatok bevonulnának Magyarországra és az országot ideiglenesen elfoglalnák, utat nyitva így egy Nemzeti Magyar Kormány számára, mely őszintén Magyarország érdekét viseli a szívében, és minden erőfeszítését bevetné a közös ügy végső győzelmének érdekében, a német és a magyar nép közötti ősi testvériség és fegyveres bajtársiasság szellemében.” (Macartney: Vol.II p.226)

„A parancs aláírása után Hitler nem tett mást, mint várakozott, amíg a csapatok elhelyezkednek, mivel Horthy addig nem lesz kicsábítva Magyarországról, amíg minden készen nem áll, hogy kihasználják távollétét.”

„Március 15-én von Jagow levelet hozott Hitlertől, amiben felkérte Horthyt, hogy március 20-án jelenjen meg a klessheimi főhadiszállásán. Március 17-én este egy csoport: Horthy, Szombathelyi, Csataj, Ghyczy és Sztójay elindultak Schloss Klessheimbe.” (Macartney: Vol II. p. 229)

„A két államfő személyes megbeszélése így kezdődött. Hitler kerteléssel (Horthy elbeszélése szerint) kezdte. Ezután elkezdett beszélni a katasztrofális helyzetről, amit Olaszország árulása okozott Németországnak. Ő látta ezt, tudott róla és most bántja a lelkiismerete, hogy nem tett időben ellenlépéseket. Ezért Ő tartozik a Német Népnak azzal, hogy megakadályozza Magyarország elszakadását. Igen, Magyarország készül elhagyni Németországot. Nem tudná ismét megengedni, hogy árulást kövessenek el a háta mögött. Meg kell védenie magát, és ezért arra az elhatározásra jutott, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket. Horthy dühbe gurult az árulás szó miatt, és azt válaszolta, hogy Magyarország az ezer éves történelmében egyszer sem árult el egy szövetségest sem. Ha a körülmények valaha is rákényszerítik, hogy a nemzeti érdekből fegyverszünetet kérelmezzon, ezt a jogot fenntartja, de szándékát először tisztelettel a Németek tudomására hozná. Magyarország sohasem lenne az első, aki Német bajtársai ellen fordítaná a fegyvert. Nem készül semmilyen árulásra. Hitler azt válaszolta, neki bizonyítékai vannak. Horthy kérdezte, milyen bizonyítékok? Hitler azt mondta neki, írott bizonyítékai vannak, hogy Kállay cselszövésben van az ellenséggel, és utalt a külföldi magyar hivatalok tevékenységére.” (Macartney: Vol.II p.234)

Másfél óras vita után Hitler bejelentette, hogy *"Elhatároztam, hogy katonailag elfoglalom Magyarországot."* Ezután Horthy fel volt háborodva. Felkelt és kijött a teremből." (Macartney: Vol.II p.235)

Vacsora után Horthy tovább tiltakozott, hogy *„Magyarország az egyetlen állam, amely még mindig barátként kezeli Németországot. A megszállás megmérgezné a kapcsolatokat. Magyarországon még mindig nem voltak sem sztrájkok, sem szabotálások. Ha a németek megszállják, az angolszászok lebombáznák a hadiipart, a híradásrendszert, amely káros lenne magukra a németekre. Partizán ellenállás is lenne. Hitler válasza az volt, hogy csak a hátát akarja biztosítani, de a megszállás elkerülhetetlen."* (Macartney: Vol.II p.235)

Mindez alatt Sztójay Ribbentroppal tárgyalt. *„ Sztójay azt kérte, hogy halasszák el a megszállást, amíg a magyarok megtárgyalják a dolgokat és a németek foglalják írásba garanciájukat Hitler jóállásával, hogy nem áll szándékában megszegni Magyarország szuverenitását. Ribbentrop azt mondta, hogy már túl késő a csapatok visszahívása. Sztójay mindenesetre támogatta Magyarország együttműködését Németországgal az elérhető legjobb feltételekkel, egyetértésben Ghyczy, Csataj és Szombathelyivel, akik mind tanúskodtak a Koronatanács előtt, hogy a németek azt mondták nekik, ha Horthy lemond, Hitler szabad kezet ad a szlovákoknak, horvátoknak és a románoknak."* (Macartney: Vol.II p.237)

„A lényeges engedmény, amit Horthy tett az az volt, hogy nem mond le, és elbocsájtja Kállayit, s egy olyan kormányt nevez ki, ami a németek bizalmát élvez. Horthy önéletrajzában azt írja: A legfontosabb tényező az én határozatomban Hitler ígérete volt, hogy mihelyt én egy olyan kormányt nevezek ki, amely neki elfogadható, akkor kivonja csapatait. Ritter szerint Horthy hűséget nyilvánított, és későbbi tevékenységei is ezt bizonyítják, amikor visszavonta parancsát, hogy hozzák vissza a magyar csapatokat a frontról, és ezzel ellentétben megígérte, hogy az egész Magyar Hadsereget beveti az orosz frontra, ha azokat új fegyverekkel látják el." (Macartney: Vol. II p.238)

„A Németek nem engedhették a magyarokat haza, amíg biztosak nem voltak abban, hogy a megszállás simán megy. Ezért felkérték Szombathelyit, hogy küldjön egy távirati parancsot Bajnóczynak, hogy a német csapatokat úgy kezeljék, mint barátokat és semmilyen meggondolatlan cselekedetet ne tegyenek, mielőtt a csoport visszatér." (Macartney: Vol.II p.240)

„A Német bevonulás simán ment. Március 19-én reggel 11 órakor a Kormányzó vonata megérkezett Kelenföldre. Délután 1 órára Horthy összehívta a Koronatanácsot. Ezen a gyűlésen Kállay lemondott, de fontosabb határozatot nem hoztak. Végül március 22-én a magyar politikusok megállapodtak és Sztójay elnöksége alatt új kormányt alakítottak." (Macartney: Vol.II p.246)

„Alig, hogy a kormány megalakult a radikális jobboldali pártok az Imrédisták, a Nemzeti Szocialisták és a Konzervatívok egymással birkóztak, hogy megváltoztassák a hatalmi egyensúlyt a kormányban, mindegyik a saját előnyét szem előtt tartva. Ez egy ötoldalú küzdelem volt, miben Veessenmayer és Winkelman is aktívan résztvettek. Ezen a körön kívül voltak az Erdélyiek, a Keresztény Néppárt és a Nyilaskeresztes Párt. De a Nyilaskeresztes Párt most már egy nagyon

fontos szerepet töltött be. A rezsim alkotó elemei bármennyire is nem szerették őket, akkor sem tudták megtagadni jogosultságukat, rangjukat elvben, mint a Jobboldal Pártja, és így amnesztiára való jogosultságukat és más előnyöket sem, amiket ilyen pártok élveztek. Így a Nyilaskeresztes Pártot szükségszerűen törvényesen legalizálták, azzal a nyugtalanító hatással, hogy egy nagyon tekintélyes erőként emelkedett ki. Most már fenyegető volt, hogy tömegmozgalommá válik, és Szálasi teljes joggal állította, hogy ez volt az egyetlen jobboldali párt, amelyik valaha is törődött a munkásokkal.” (Macartney: Vol.II p.289)

„Szálasi azonban a problémákat egyéni szemszögből közelítette meg. Azzal kezdte, hogy megparancsolta követőinek, hogy tüntessenek a megszállás ellen (egy gesztus, amit egy másik párt sem követett, sem jobb sem baloldali), és röpcédulákat terjesztettek, amelyek felhívták a figyelmet, hogy amíg Ő hajlandó átvenni a hatalmat és mozgósítani a Nemzet összes erejét **a Bolsevizmus ellen**, azt csak a nép és az Államfő közös akaratából tenné.” (Macartney: Vol. II.p.290)

„Április 3-án első alkalommal találkozott Szálasi Dr. Edmund Veessenmayerrel, német diplomatával, aki a kihallgatás után beismerte a németek tárgyalási jogát a magyar pártokkal és a Magyar Kormány összetételének jóváhagyását. Szálasi továbbra is ragaszkodott ahhoz, ha hivatalt vállal, azt csak az Ő feltételei alapján teszi. A németek el kell, hogy fogadják a Hungarista eszmét, a programja többi részét és gyakorlatban teljes hatalmat adjanak neki. Mikor megkérdezték: milyen feltételekkel lépne koalícióba? Szálasi követelte pártja számára a Miniszterelnök, a Külügyminiszteri, a Belügyi - és Hadügyminiszteri tárcákat, és ezzel együtt teljes kárpótlást a múlt összes sérelmeiért, garanciát a zavartalan jövőbeli fejleményekhez, valamint előrehozott választásokat módosított választójogokkal. Szintén kihallgatást kell, hogy kapjon a Kormányzónál, mielőtt bármilyen kinevezést elfogadna.” (Macartney: Vol.II. p.290)

„Ez a kihallgatás egyszerűen megerősítette Veessenmayert korábbi nézetében, hogy nincs mit tenni Szálasival. Egy szívességet tett, amiért Szálasi hálás volt neki, hogy egy kihallgatást biztosított számára a Kormányzóval. Ez a találkozó május 3-án megtörtént. Horthy hagyta Szálasit beszélni. Szálasi leírta naplójában, hogy máskülönben eredménytelen volt. Szegény Szálasi, a legnagyobb reményekkel indult neki, felkészülve a legalaposabb tervekkel a jövőbeli magyar kül- és belpolitikai vezetés tekintetében. De Horthy egyszerűen azt tanácsolta a Pártvezérnek, hogy várjon, majd elválik. A kihallgatás igazi eredménye ugyanaz volt, mint Veessenmayerral” (Macartney: Vol.II. p.291)

A Kormányban és a kabinetben változások sora következett. „A Nyilasok ez alatt nagyon elégedetlenek voltak. A németek az egyik kifogás után egy másikat találtak, hogy félretegyék őket. Veessenmayer megpróbálta lecsendesíteni a felizgatott Vezért azzal, hogy egy második kihallgatást készített elő a Kormányzóval, amely augusztus 29-én történt meg. Szálasi nem tudott többet elérni a Kormányzónál, mint az áprilisi találkozón.” (Macartney: Vol.II p.330)

„Szeptember 11-én Kemény Hallerhez fordult, hogy hivatalosan informálja, hogy a Titkos Államtanács minden bizonnyal elhatározta, hogy bármilyen fegyverszünetet kérjen az Angolszászoktól, az Amerikaiaktól és a Szovjetektől. Szálasi most kijelentette, hogy nem ismeri el ezt, mint a Nemzetre kötelező

határozatot, és ettől a ponttól kezdve a Kormány és a Kormányzó munkáját illegálisnak és alkotmányellenesnek tekinti. Ő a saját kezdeményezésére azonnal létrehozta a saját kormányát és átveszi a hatalmat egy feltétellel, hogy a németek kezdeményezik a szükséges politikai és rendőrségi lépéseket, mivel mi nem tartoztathatjuk le a Miniszterelnököket.

Ezen a napon Haller még mindig tétovázott. Megkérdezte Keményt, miféle kormányt akar Szálasi létrehozni – egy központosítottat vagy egy tiszta Hungaristát -- és kérdezte, hogy milyen fokú támogatást követelnek a nyilasok? Kemény azt válaszolta, hogy Szálasi ok nélkül nem akarta átvenni a hatalmat, de előre jelentette, hogy fegyverszünet esetén cselekedni fog.

A Minisztertanács aznap délután gyűlést tartott, és várható volt, hogy megtagadják Horthy elhatározásának a kivitelét, de a Kormányzó valószínű amellet maradna és kinevezne egy új, teljesen katonai kormányt. Ekkor Haller egyetértett, hogy egy új helyzet állna elő, és kérte, hogy Szálasi vezetésével azonnal jöjjön Budapestre, és álljon készenlétben, ha az éjszaka folyamán szükség lenne rá.” (Macartney:_Vol.II. p.356)

„Aznap délután, az elbeszélés szerint, Horthy a kabinet véleményére elhalasztotta az ügyet, amely továbbra is hivatalában maradt és Lakatos és Henney azt mondta Veesenmayernek, hogy a fegyverszünet-keresési elgondolást ejtették. Szálasi végül is nem akarták. A Nyilasok eléggé keményen tiltakoztak. Kemény érvelt Hallerral, hogy Lakatos fegyverszüneti elutasítása nem volt őszinte, csak egy ellenző a németek félrevezetésére. Ugyanez a helyzet állna elő, egy vagy két hét múlva, csak sokkal élesebb formában. A Titkos Minisztertanács és a Kormány határozata illegális.

Szükséges volt levonni a következményeket, és Szálasi nem látta az okát a további várakozásnak. Kemény azt javasolta, hogy Veesenmayer, Winkelmann és Griffenberg sürgősen jöjjenek össze megtárgyalni a végső előkészületeket.” (Macartney: Vol.II p.357)

„Szeptember 16-án Horthy parancsot adott ki a Nyilas vezetők letartóztatására, de annak ellenére, hogy Veesenmayer tagadta Henneynek, hogy az ő védelme alatt vannak, valójában biztonságba helyezte őket. Ennek ellenére a németek még mindig a magyar kormánnyal való együttműködésbe kapaszkodtak a lehetséges utolsó pillanatig.” (Macartney: Vol.II p.358)

„Szeptember közepén Hitler maga elhatározta, hogy ezen változtat. Szeptember 16 vagy 17-én magához hívatta specialistáját, Otto Skorzenyt, és előadta neki, hogy a kapott információk szerint Horthy próbálkozik külön békéről tárgyalni nem csak a Nyugattal, de az Oroszokkal is. Skorzeny feladata lenne elfoglalni a Budai Várdombot, ha ez előfordulna, de máskülönben nem, és indulnia kell, mihelyt értesítés érkezik, hogy a Kormányzó elárulja kötelességét, amit a szövetséges Németországgal kötött.” „Skorzeny, a Generális N, a német budapesti haderők új parancsnoksága alatt működne. Valószínű, hogy az egész tervet Hitler maga adta át Skorzenynek, amit a „specialista” azután használt volna a Budai domb földalatti labirintusában.” (Macartney: Vol.II. p.359)

„Az egyik verzió szerint, a Kormányzó választási lehetőséget kapott a méltóságteles lemondásra a németek által kiválasztott jelölt javára, vagy világga kürtölik a saját és fia hűtlenségét. Négy nap múlva Skorzeny Magyarországra

ment, ahol egy pilisi faluban 'Doktor Wolf' néven helyet keresett. Ezután Budára ment, ahol a végső terveket kidolgozta." (Macartney: Vol.II. p.360)

A kérdés felvetődött „meggyőzni a lemondásról vagy egyszerűen kihirdetni a lemondását. Szálasi ezt kidolgozta. A magyar Szent Korona misztikus elmélete lehetségessé teszi a változást addig, amíg a Korona az országban marad. De Szálasi ragaszkodott ahhoz, hogy a Kormányzónak egy utolsó lehetőséget kell adni egy megbeszélésen, vagy Hitlerrel Lengyelországban, vagy vele Budapesten, egy semleges helyen. E nélkül a feltétel nélkül nem vállalja. Ha ez a kérelem nem sikerül, akkor hajlandó Ő maga átvenni a hatalmat, bizonyos további feltételek mellett. Az első feltétel az volt, hogy megnyugtató biztosítékot kapjon, hogy Németország őszintén és hatásosan védelmezi Magyarországot. Másodszor, biztosítékot kell, hogy kapjon, hogy Ő és Mozgalma rendes támogatást kap.” (Macartney: Vol.II. p.361)

„Arra a kérdésre, hogy a kormány elmozdítására mikor kerüljön sor, Szálasi azt mondta, ez a pillanat akkor lesz, amikor a Magyarországon állomásozó német csapatok felzárkóznak a fronton lévő két magyar hadsereg mögött, hogy megakadályozzák azok visszafordulását és közbelépését. Ő már intézkedett Beregffyvel, hogy fokozzák le a magyar parancsnokokat egészen le az ezredesi rangig. Végül pedig Szálasi egységei meg kell, hogy kapják az ígért fegyvereket. Veessenmayer feljegyezte a pontokat, és biztató válaszokat adott mindenre, kivéve a Horthyhoz való utolsó felkérésre, amit nem tartott praktikusnak. Mielőtt elment az utolsó percek az új kabinet megtárgyalására szentelték, amit Szálasi fog megalakítani. Szálasi javasolta és Veessenmayer egyetértett a nevekkel: Rajniss, Jaross, Pálffy (de nem felelős pozíciókban mondta Veessenmayer), Ruszkay (Miniszterként Berlinbe), Jurcsik, Reményi-Schneller, Szász. Végül el- rendezték, hogy Szálasi egy biztonságos budai házba megy, amely az SS védelmében volt.”(Macartney: Vol.II. p.362)

Napról napra, óráról órára változott a politikai helyzet Budapesten. „Elérkezett Október 14. A hírek keringtek, hogy a Nyilasok átveszik a hatalmat és több német csapat érkezik. Skorzeny három zászlóaljjal készen állt és 42 Tigris tank és egy csoport Góliát harckocsi érkezett Budapestre. A Moszkvából érkező üzenetekből Horthy látta, hogy az oroszok az előzetes fegyverszüneti tárgyalásokat úgy magyarázzák, hogy azok kötelezik az azonnali cselekedetre. Horthy úgy határozott, hogy vasárnap október 15-én lépnie kell. Veessenmayert értesítették, hogy déli 12 órakor jelenjen meg kihallgatásra és 12:30-kor Horthy proklamációját kihirdeti. A szólásforma, amivel Horthy szándékát ki akarta hirdetni így hangzott:

„Én a Német Birodalom jelen képviselőjének a tudomására hozom, hogy mi egy fegyverszüneti szerződést kötünk ellenségeinkkel, és velük szemben minden hadiállapotot megszüntetünk. A csapatok tudomására hoztuk, hogy parancsnokaik megkapták a megfelelő utasításokat, melyet kötelességük végrehajtani a napi paranccsal egyetemben, mely a Kiáltvánnyal egy időben lett kiküldve.” (Macartney: Vol.II. p.391)

A Kiáltványt Horthy maga akarta beolvasni, de ezt elejtette, attól tartva, hogy a németek elvágják a Palota drótjait. A Kiáltvány a Pesti stúdióból fog beolvasásra kerülni. Mint más alkalmakkor, a Kormánynak kell jóváhagynia Horthy tervét, vagy lemondani. Horthy eredeti terve az volt, hogy október 14-én este 7:30-ra hívja össze a

Koronatanácsot. Akkor bemutatná a bizonyítékokat, hogy a hadi állapot tarthatatlan és kihirdetné szándékát, hogy fegyverszünetet akar és megkérdezi a minisztereket, hogy elfogadják-e ezt a felelősséget. Várható volt, hogy egyes miniszterek (Jurcsek és Reményi-Schneller) „megtagadnák és lemondának. Mikor Ambrózy ezzel az üzenettel átment Lakatos irodájába, azt határozták, hogy ez a folyamat is veszélyes, mivel Jurcsek és Reményi-Schneller bizonyos, hogy elmondanak a németeknek, hogy mi történt. Ezért azt határozták, hogy a Koronatanács gyűlését Október 15-én reggel 10:30-ra hívják össze.” (Macartney: Vol.II p.392)

„Farkas naplójában írja, hogy a Kormányzó megjegyzése az volt, hogy 'a fegyverszüneti feltételekben az áll, hogy vissza kell vonulnunk a Trianon-i határokra, és csatlakozni kell az oroszokhoz a németek megtámadásában, de ezt majd valahogyan kijátszom.'” (Macartney: Vol.II p.393)

„A Koronatanács reggeli gyűlésén előadta a katonai helyzetet és a fegyverszüneti terveket. A tervek megtárgyalása után a Kormányzó feltette a kérdést, ki van ellene, ki van mellette és a határozatra szavazást kért. A kabinet egyhangúan mellette volt. Lakatos akkor ajánlotta a Kormány lemondását, Horthy elfogadta, és felkérte Lakatost egy új kormány alakítására. Lakatos akkor kérte, hogy álljon fel, aki nem akar az új kormányban részt venni. Senki sem állt fel.” (Macartney: Vol.II p.402)

„Horthy ezután Veessenmayerral találkozott, vádolta, hogy fiát elraboltatta. Ő azt válaszolta, hogy ezt Winkellman tette, nem Ő, de ez teljesen jogos volt, mivel a fiatal Horthy az ellenséggel érintkezett. Ezután Horthy felsorolta a németek büntetteit Magyarország ellen, és hogy a Nyilasokat támogatták. Horthy ezután így folytatta: 'Mindezek után elhatároztam, hogy nem folytatom tovább a küzdelmet és fegyverszünetet kérek.' Veessenmayer szemmel láthatóan hátraesett és elfehérült, de legalább haladékat kért, míg Hitlerrel tud beszélni. Ha a helyzet annyira reménytelen, talán több segítséget tudnak küldeni. Horthy anélkül, hogy elárulta volna a tárgyalások részleteit egyszerűen azt válaszolta, az már túl késő.” (Macartney: Vol.II p.402)

1:10-kor a rádió bemondta Horthy felhívását kétszer, de utána légiriadó miatt megszakadt az adás. Az írott Felhívás sohasem ment ki. (Macartney: Vol.II p.405)

Rahn kérte, hogy személyesen akar beszélni Horthyval. Az interjú végén Rahn azt mondta: „'Ha a Kormányzó lát bármilyen praktikus kiutat, Ő együttműködni vele.' A Kormányzó azt mondta, Ő csak egy lehetőséget lát, az azonnali fegyverszünetet. Rahn így válaszolt, ha a Kormányzó megállapodott egy angolszász légi leszállásban, akkor Ő nem tehet mást, mint felkel, meghajol, és azt mondja: 'Főméltóságod, Ön győzött' és elvonul: de hogy Horthy Magyarországa megadja magát az oroszoknak, 'szerintem ez szociális és nemzeti öngyilkosságnak tűnik.'” (Macartney: Vol.II p.406)

Veessenmayer és Rahn meg voltak győződve róla, hogy „Horthy Kiáltványával felégette a saját hídjait maga mögött. Szálasinak kell, hogy a helyére kerüljön.” (Macartney: Vol.II. p.414)

Délután 4:10-kor a stúdiók a Nyilasok kezében voltak és röviddel utána a Lakihegyi adó is. 9:21-kor Szálasi a nap eseményeiről beszélt. 9:40 kor a következő adás így hangzott „A kormányzó szégyenletes árulása következtében a Magyar hadsereg főparancsnoka kiadta a napi parancsot a magyar hadseregnek, mely így szól: Minden magyar különítmény és egység tovább kell, hogy folytassa a harcot, mint azelőtt és minden erejével és még jobban, mert a Nemzet egységes a küzdelem támogatásában.”

Mind ezalatt, Skorzeny és Von dem Bach kidolgozták a tervet a vár bevételére, amely reggel 6:00 órai kezdetre volt beütemezve.

„Vattay kora hajnali órákban meggyőzte a Kormányzót, hogy adja fel az ellenállási tervét. Horthy egyszerűen úgy vette, hogy behívták, hogy fogolynak adja magát, és úgy határozott, hogy inkább ezt teszi, mint húzza az ellenállást, amely csak a néhány megmaradt hűséges támogatója életébe kerülne. Horthy kijött, megragadta Veesenmayer két karját, és azt mondta: ‘Ó, ez Ön Miniszter úr?’ Veesenmayer így szólt: ‘Kellemetlen feladatom van, hogy Önt biztonságos helyre vigyem, mivel 10 perc múlva megkezdődik a támadás.’ Horthy kérdezte, mi fog történni a feleségével, Veesenmayer azt mondta, ‘magával jöhet.’ Aztán Horthy kérdezte, ‘Hová szándékozik vinni engem?’ – ‘a Hatvany Palotát javaslom.’, mondta Veesenmayer. A kocsihoz menet Horthy odaszólt Lázárnak, hogy állítsa meg az ellenállást. Az idő 5:58 volt. Rahn felhívta Ribbentropot, tudatta vele, hogy a konfliktus vér nélkül megoldódott.” (Macartney: Vol.II p.434)

„Veessenmayer egész reggel a német főhadiszállással beszélt. Hitler ajánlata, ahhoz, hogy Horthynak olyan bánásmódot adjon, ami egy legfelsőbb rangú személynek kijár, csak akkor lehetséges, ha a Kormányzó három feltételt teljesít. Ezek a következők: hivatalos lemondás, Szálasi kinevezése, mint miniszterelnök, és a tegnapi kiáltvány megtagadása.” (Macartney: Vol.II p.438)

Horthy mindhárom feltételt elfogadta.

A Magyar Parlament mindkét ház Elnökének
Kormányzói üdvözetem a Magyar Parlamentnek!

„A magyar történelem egy súlyos és nehéz órájában közzé teszem, ez az én elhatározásom: a háború sikeres kivitelezése és a Nemzet belső egysége és összetartása érdekében, kormányzói hivatalomról lemondok, és feladom az összes kormányzói hatalomból származó törvényes jogaimat. Ugyanakkor megbízom Szálasi Ferencet egy nemzeti összetételű kormánytanács megalakításával.”

Adva Budapesten 1944. október 16-án. Horthy, m.p” (Macartney: Vol.II. p.440)

„A magyar polgári és katonai közvélemény egyaránt békésen elfogadta a Kormányzó és a legfelsőbb Hadúr erőszakos elmozdítását, és helyére Szálasi beiktatását.”

„A Nemzet vezetője nyilván Szálasi Ferenc lett. Időközben az Államelnöknek a feladatait átmenetileg a Nemzetvezető intézi, aki fel kell, hogy esküdjön a Parlament előtt, hasonlóan, mint az elő volt írva a Kormányzónak, és élvezze mindazokat a jogokat és védettségeket, amivel a Kormányzó volt felruházva az

1920-as törvény szerint, beleértve a Legfelsőbb Hadúr funkciót.” (Macartney: Vol.II p.447)

„Október 27-én a Kormányzótanács, amit az 1937-es XIX törvény hozott létre, összejött. A jelenlévők voltak: Báró Perényi és A. Tasnádi-Nagy, mint a Felső és Alsóház elnökei, Serédi hercegprímás, Beregffy, a Hadsereg főparancsnoka, B. Kornél, a Főbíró elnöke és M Jakab titkár. Szálasi felesküdt nekik, mint kiválasztott miniszterelnök és utána az államfői kérdéshez fordultak. Szöllősi már átadta a két elnöknek Horthy eredeti rendeletét, melyben lemondott és Szálasit nevezte ki Miniszterelnök jelöltnek. Ekkor a résztvevők megvizsgálták az okiratokat, és az aláírást hitelesnek mondták. Ugyancsak egyetértettek abban, hogy a lemondás érvényes volt, és a Kormányzáság következképpen megüresedett. A Tanács ezek után jóváhagyta a Szöllősi által beterjesztett törvényjavaslatot, amely elismerte Horthy lemondását, és kijelentették, hogy az 1942-es Kormányzói képviselet, törvény érvényét veszttette és elfogadták Szálasi javaslatát a Nemzetvezető Intézményre. A Parlamentet most összehívták. November 3-án mindkét ház egyöntetűen elfogadta Szöllősi törvényjavaslatát. A következő nap a Királyi Palota Márványtermében összejöttek mindkét ház tagjai és a politikai és szociális élet különböző képviselői. Horthy 9/11. ezrede szolgáltatta Szálasi díszőrségét.” (Macartney: Vol.II p.447)

„Beregffy, Rajniss és Csia felsorakoztak a bársonnyal letakart emelvény mögött, ahova Báró Perényi a Korona katolikus Őre helyezte a Szent Szimbólumot. Trombitaszó mellett Szálasi belépett a terembe és elfoglalta helyét. Ekkor a Korona előtt felesküdt, mint Horthy, Ferenc József és Mária Terézia esküdtek, hűséget Magyarországnak, hogy tiszteljék, és másokkal tiszteltessék annak törvényeit és az ősi hagyományokat, és hogy hatalmával mindent elkövet, ami hozzájárul jólétéhez és dicsőségéhez. Isten őt úgy segítse!” (Macartney: Vol.II p.447)

„És csak ezek után volt megkövetelve, hogy a Hadsereg és az állami alkalmazottak felesküdjének Szálasi Ferencre, mint Nemzetvezetőre.” (Macartney: Vol.II p.448)

Macartney tanulmánya alapján világos, ha Szálasi Ferenc és kormánya a nürnbergi bíróságon került volna elbírálás alá, nem a kommunisták által összetákoltt Népbíróság előtt, akkor egy tagját sem ítélték volna halálra. A zsidók - biztonsági okokból - magyarok által történt megkülönböztetése és elkülönítése nem különbözött az Egyesült Államok Japán etnikuma ellen elkövetett cselekedeteitől. Erre talán még az is bizonyíték, **hogy az izraeli Eichmann per főügyésze Szálasit felmentette a háború utolsó hónapjaiban az Eichmann parancsára németek által elkövetett bűnök felelőssége alól.** A háború zűrzavaros ideje alatt a Nyilaskeresztes Pártba beépült kétes elemek, kommunisták és még zsidók is, mindent elkövettek, hogy lerombolják annak hírnevét és ártsanak nekik. A népbírók azonban ítélték bizonyítékok nélkül.

A fenti tanulmányból vett idézetek egy neves angol történész szemüvegén keresztül mutatják be Szálasit, a Hungarizmust, a rögzös utat megtett Nyilaskeresztes Pártot és a Trianonra felépült huszadik századi magyar bel- és külpolitikát. Eljött az ideje, hogy a népbírósági ítéleteket, és az abból származó magyar háborúsbűnösségi ítéleteket jogi úton hatálytalanítsák. - Igazságot Magyarországnak!

* * * * *

Botos László

Előadás a VIII. Magyar Világkongresszuson

A NEMZETTUDAT SZEREPE A NEMZET ÉLETÉBEN

Tisztelt Kongresszus, Vendégeink, Kedves Magyar Testvéreim!

Az újonnan alakuló nemzetek létrehozna egy meglátásaik szerint követendő útírányt, amely az alakulásuk idejében, a nemzetközi politikának kihasználásával nemzetük jövőbeni céljait messzemenően támogatja.

Nekünk magyaroknak ilyen mondva csinált politikához alkalmazkodó, azt kihasználó stratégiára nincs szükségünk. Egyszerűen vissza kell térnünk és népszerűsíteni kell, amit a magyar lélek szolgált és gyakorolt már több, mint egy évezrede. Nevezetesen azt, hogy a magyar vármegyerendszer megadta a befogadott, vagy hozzánk menekült kis népeknek, abban az időben még elképzelhetetlen engedményt, amit ma autonómiának mondunk, a népi szokások teljes használatát, amelyről Rudolf Kučera az egykori csehszlovák Tudományos Akadémia tagja, szlovák politológus, nyilatkozik a „Közép-Európa története, egy cseh politológus szemével” c. könyvben hivatkozva, a híres és a szlávoktól is ismert Frantisek Palacky cseh történészre, amikor javasolja hogy: *„A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni; meg van benne az igazi országos autonómia eleven csirája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol sokáig és tartósan meg nem maradhat; jelen van benne a reform és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell . . .”* (70. old.) Rudolf Kučera írja: *„Minden vármegye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyeegyházak, melyeken részt vett az egész szabad lakosság, választották a vármegye ügyeit intéző tisztikart.”* (Rudolf Kučera. 71. old)

Rudolf Kučera meglátását a békességes együttélés harmóniája érdekében világnyelvekre és a szomszédaink nyelveire is le kellene fordítanunk. Az ő lelkük is szenved, mert ők is tudják az igazságot és ez zavaró, lelki beteggé teszi őket, akkor is, ha ideig-óráig úgy érzik, hogy nyerekednek. Lelki betegen élni egészségtelen, boldogtalan életet hoz létre.

Elődeink már a honvisszatérésünk előtti időkben is, vallási türelemmel éltek. Ez valószínűleg meg a vérszerződések megkötését, amely egyesített bennünket egy föderációba, kb. 500 évvel előzte meg az európai államokat. XI. Lajos (1461-1484) egyesítette a franciákat. Bismarck (1815-1896) egyesítette a német államokat. Olaszországot Garibaldi (1807-1882) egyesítette. A magyar 896-os állameszme még mindig tartja mágnesességét.

Az 1568 tordai nyilatkozatban, elsőnek a világon hirdettük meg a vallásszabadságot. Az Aranybullánk 1222. másodikként a világon foglalta írott formában a nemzet törvényeit, míg a nyugati államok több évszázad késéssel tették ezt. Itt megjegyzendő, hogy a Magna Carta hét évvel korábban, de ugyanakkor kényszerhatásra született, míg az Aranybulla lelki indítatásból. Nagy különbség. Újabb meglátások szerint a Magna Carta szellemének ismeretével, Edward the Exile I. István idejében Magyarországon élt, aki feleségül vette Árpád-házi Ágotát, Géza fejedelem unokáját, (leszármazási ág: Ágota anyja Géza lánya Judit, apja a bulgár

császár Gavril Radomir.) Edward és Ágota gyermekei Edgar Aetheling, skóciai Szent Margit és angliai Cristina.³⁶ Így került a Magna Carta ismerete Angliába, ami Magna Carta néven jelent meg 1215-ben. II. Endre az Aranybullát, mint I. István szellemi termékét adta ki 1222-ben.

Tudatosítanunk kell, hogy háborús foglyaink ugyan voltak, akik aztán hős cselekedettel megválthatták magukat, de rabszolgáink soha. A honvisszatérésünket kivéve nem voltak hódító háborúink, csak honvédő harcaink. Soha nem gyarmatosítottunk, pedig voltak idők, amikor európai nagyhatalom voltunk. Mindig a sajátunkat védtük és ahhoz ragaszkodtunk és ragaszkodunk. Hadjárataink mind az avar testvéreink kincseinek visszaszerzéséért, és a leselkedők megfélemlítését szolgálta nagy sikerrel. Mindezek mellett, hadjárataink I. Ottó és az utána következő királyok rokonainak segítségkérésével történtek. (Ebelhardt, Thankmar, Henrik, Gizelbert és Hugo). Ezen hadjáratokkal azt bizonyítva, hogy ez időkben műveltségünk messze megelőzte a körülöttünk élő népeit. Az elképzelhetetlen ugye, hogy egy műveletlen hordanép, csak úgy, kedvként, megfélemlítette volna mind egész Európa népeit. Ezt a különbséget a német büszkeség nem tudta elviselni. Ezért lettünk támadottak akkor, amikor felvettük a Rom. Katolikus kereszténységet, feladva megfélemlítő támadásainkat, és az elvárt békesség helyett a katolikus testvéreink indítottak szinte megállás nélküli támadásokat. Amikor pedig a keleti rokon népeink támadták nyugatot, harminc felkérésük ellenére is, őket megtagadva, nem mentünk Nyugat ellen. Ez időben IV. Béla hiába kérte IV. Ince pápa segítségét, helyette kiközösítette Bélát és az egész országot.

Harcosainkról sok, nagyon sok igaztalan vád alakult ki, de egyetlen írás sem említi azt, hogy eleink nőket erőszakoltak volna. James Reston Jr. *The Last Apocalypse* c. könyvében a magyarokról írja: „A főcéljuk nem a rablás volt, mint a vikingeknek. (. . .) Voltak elvi törvényeik, melyeket betartottak. Harcaik során talán öltek apácákat, de sosem erőszakolták őket.” (166 old.) („*Unlike the Vikings, booty was not their chief object (. . .) they had their own code of honor. They might kill nuns but never rape them.*”). 1945. augusztusában kormányunk 470,000 nő számára kért szifiliszt gyógyító salvarsat, amit nagyon találóan a nép „Lenin betegségnek” nevezett. (Magyar Kálmán: *Magyar Holocaust* I. Kaposvár 1998. 39 old. Ellenben emlékszem arra – 9 éves voltam – 1944 őszén, a Mecsek lábánál, Simontornyan a Mózsé szőlőhegyi borospincénkben, ahol átvészeltük a háború csatározásait, ott ragadt egy részeg orosz katona pincénkben, reggelre virradóra, önekik kikellett vonulniuk a területről, és amikor a német katonák őt onnan elvitték kivégzésre, bizony mindenkit felháborított a tett, és mint embert mindenki szívből sajnálta.

Az köztudott, hogy Teleki Pál volt a magyar cserkész mozgalom egyik alapítója, példaképe, eszménye. Ő volt az, aki közvetlenül az I. Világháború után, megszervezte és vezette azt a cserkész csapatot, mely részt vett a dániai cserkész világtalálkozón. Az ifjak nemzetközi versenyében az élen végzett a magyar cserkészcsapat, amelyet a háborúban győztes nagy nemzetek, a vetélkedés előtt jó indulatúan megmosolyogtak szegényes felszereléséért. Teleki, cserkészeivel együtt, könnybe lábadt szemmel fogadta az eredményhirdetés utáni ünneplést. Ez a Teleki soha nem hagyta volna el önként cserkészeit, soha nem hagyta volna őket okatlan háborúban elpusztulni. Ezért mondta: „Amíg én élek, addig Magyarország soha nem lép be a háborúba.”³⁷

³⁶ http://en.wikipedia.org/wiki/Agatha_of_Bulgaria

³⁷ Hernádi Tibor: *Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 95. old.

Ez a konferencia arra hivatott, hogy nemzettudatot állítson a magyar fiatalok jövőt építő tervébe. Egy ilyen tervezet meghatározása nagyon nehéz feladat, mert az élet jelenségei, a ma körülményei ezt nagy mértékben behatárolják. Ezért nehéz egy követendő tervezetet meghatározni. Mindenképpen, a dicsőséges múlt emlékeit kell feleleveníteni, példát venni. Ilyen lelkesítő időszak volt a fennebb említett dániai cserkész világtalálkozó hangulata, amit a magyar szellem és egységes akarat, élni akarás valósított meg, a legkegyetlenebb időben, röviddel a trianoni ország csonkítás, az I. Világháború vesztes kimenetele, a mindent felülmúló hadisarcok megfizetése utáni időkben. Mégis sikerrel tettük meg ezt a lépést, mert a közös akarat ezt követelte tőlünk, és magyarul érző és rendelkező vezetőink voltak. A jövőben, hogy egy ilyen egységes akarat megnyilvánulhasson és győzelemre vigye akaratunkat, ahhoz szükséges a magyar családok, főképpen az anyák, és természetesen tanáraink, tanítóink hazafias nemzettudat nevelő munkája. A VIII. Világkongresszusunk szólítsa fel oktatóinkat, hogy tanítsák gyermekeinket magyarnak lenni, és ők is vegyék a fáradságot, hogy megismertessék az új kutatások eredményeit. Kezdődjön ez az oktatás, már az óvoda padjaiban. Ovónénik munkája talán a legnagyobb fontossággal bír. A négy-öt éves gyermek lelkét, az ekkor és itt tanult ismeretek egész élete végéig elkíséri.

Ehhez mérhető, de ugyanúgy csendes emberi megnyilvánulás volt, a második világháború utáni sportban elért sikereink sorozata. A világháború győztese, az Egyesült Államok és a Szovjet Unió mögött elért összetett harmadik helyezésünkkel messze magunk mögé utasítottuk a sokszorosan nagyobb népességű, és békésebben készülődhető, gazdagabb eszközökkel rendelkező államokat. Ha igazságos mércével mérnék a teljesítményeket, akkor nem a harmadik hely járt volna nekünk, hanem messzemenően az első. Az Aranycsapatunk, a labdarúgásban örökre emlékeztető dicsőséget szerzett. Ez ugyancsak a magyar élni akarás megnyilvánulása volt, és ez az, ami most hiányzik. Ezt a beitatódott szívósságot, a megpróbáltatások, a kemény és kitartó munkaszeretet, az Istenünkbe való hit és az Ő segítsége hajtatta velünk végre. Maconban, 1954-ben a kajak-kenu világbajnokságon, csapatunk 16 éremmel, elsőként végzett a nemzetek között. Ezt a nemzeti szellemet azóta is fenntartva, világ elsőként szerepel nemzetközi porondokon. Ifjúságunk legyen büszke magyarságára, mint amerikai is teszi unos-untalan hivatkozva „patriotizmusára”.

E Kongresszus résztvevői, akikkel itt tárgyaljuk a mikénteket, ahogy majd visszatérünk munkahelyeinkre, vigyük az itt hallottakat szét az országba, és hirdessük, kérjük ismerőseink és barátaink bekapcsolódását. Csak így egységesen, közös együtt dolgozással menthetjük meg Hazánkat. Csak így, mert meggyőződhetünk arról, hogy magunkra vagyunk utalva. A hírközlő szervek most is távol vannak, mint mindig. Ne szégyelljük, ha „magyarkodással” vádolnak. Ez a lealacsonyítónak szánt jelzõt, vegyük megtiszteltetésnek. Ez csak azt fejezi ki, Te, és a „magyarkodók” a magyar Haza ingyenes dolgozója. Hazafinak, honlányának, édesanyjának tekints magadat, mert csak akkor lesz jövőnk.

Visszatérve Teleki tevékenységére, Hernádi Tibor munkája után, látjuk, ha szükség volt, Teleki ostromozta saját arisztokrata osztályát.³⁸ Elvei miatt sokszor szembeszállt a katolikus legfelsőbb hierarchiával is. Kiáll a KALOT, Katolikus Agrár Ifjúsági Legényegylet – valamint a Márciusi Front Mozgalma mellett. Rendületlenül keresi az utat a felemelkedéshez. Ennek érdekében szükséges lenne nekünk is a Katolikus Népiskolai Mozgalom a KALOT (eredetileg: Katolikus Legények

³⁸ Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 104-105 old

Országos Testülete) Mozgalom alapgondolatainak megismertetésére. E kéréssel nem az 1935-ben Kerkai Jenő jezsuita atya által szervezett és működtetett KALOT Mozgalmat akarom újból teljes eredeti szervezésében beindítani, de mivel az akkori bajos időkből való menekülési út egyike, a KALOT Mozgalom célkitűzése, útiránya és a nemzetvállalás volt, és mivel a bajok ismétlődnek, sőt egyre rosszabbodnak a jelenben is, 2012-ben, ezért idézem a KALOT pontjait, hogy ebből okolva ifjúságunk figyelmébe ajánljuk, indítsunk a népműveltségre alapozva egy mozgalmat sorsunk megjavítására.

Hernádi a KALOT alaptézisét közli: „... műveltebb falut, életerős népet, önérzetes magyart.” A további pontokat a Vezérkönyv összegzi: “Az ember a legnagyobb érték.” “Halálos ellensége lelkünknek minden olyan ember, vagy rendszer, mely testünket éhbérrel, munka uzsorával koldus mankóra kényszeríti.” “Nem tűrhetjük zsebünkben gyakorta a torkunkon kotorászó kezet, csak azért, mert szelídek, alázatosak, katolikusok vagyunk.” “Senki sem kívánhatja, hogy a szelídség a felebaráti szeretet jelszava mellett kifosztani engedjük magunkat.” “Szeretjük sajátos népi értékeinket, szokásainkat, népművészetünket, hagyományainkat.” “Ezek megmentése a falu megmentését jelenti!” “Célunk népi tehetségek felkarolása.” “...A falvak, tanyák, puszták népének nem sok oka van az életörömről. A sok-sok könnycsepp nem az élet öröme, hanem az elkeseredés szálláscsinálója.” “Senkinek sincs a javak mennyiségéhez annyi joga, hogy azzal százazrek élethez való jogát nem csak doronggal, vagy késsel lehet veszélyeztetni, hanem mindennemű spekulációval, éhbérrel, uzsorával, tisztességtelen versennyel, egészségtelen munkakörnyezettel, túlóráztatással stb. . . . melyek jelen gazdasági rendünk szörny szülöttei. Az élethez való jog felette áll minden magán tulajdoni jognak, ha még olyan abszolútnak van is kikiáltva.” “Érdekközösséget vállalunk népünkkel és a milliós tömegű agrárproletáriátussal.” “Célunk mezőgazdasági terményeink értékesítésének szövetkezeti rendezése.” “A mozgalom elhárít minden olyan akadályt, **amely naiv gyermekhittel a mostani helyzet változhatatlanságába kapaszkodik.** E rendszert megtévedt, bűnös emberek kezei alkották, mely önmagát soha meg nem oldja. A kibontakozás és megújulás útjainak megépítéséhez munkás férfikarokra van szükség. Ezeket keressük a falvakban, tanyákon és ezeket a kezeket akarja összefogni, egymásba kulcsolni a Legényegylet.” (ifjúsági egylet)

(→) Ami pedig a jelen rendszerváltozásnak 'arra hivatottak' részéről való kezdeményezését illeti, nyugodtan állíthatjuk, hogy 'arra hivatottabb, alig ha akad, mint éppen az egyszerű ember. Vessük kitörölhetetlenül emlékezetünkbe, hirdessük világszerte a "KALOT" (nemzeti egylet) vezérkönyve érvényes pontjait. Tudják meg a szélrózsa minden irányában: Hazánk végveszélyben van! 'Mert egy népet nem csak doronggal lehet kipusztítani, hanem mindenféle spekulációval is.' A jelen esetben a nép nevében felvett, de hozzá el nem jutott dollár milliárdok kamatainak soha véget nem érő törlesztésével is. Nem igaz, hogy 'a gulyás kommunizmus jólétére' mentek el a kölcsönök. A nép dolgozott, a föld termelt, mint hosszú évszázadokon keresztül, amikor nem volt szükség világbanki 'segítségre'. Ne adjuk fel! Mentsük meg népünket! Követeljük egy nemzetközi bíróságon a 'gyilkos kölcsönök' visszafizetésének jog szerinti megtagadását! Idézhessük újból a Mátyás király idejében élt Bonfini olasz történész szavait: **'A magyar nemzetet annyi csapás és kifosztás után sem lehet semmi féle háborúval kiűrtani, vagy Pannoniából kiűzni és megsemmisíteni.'**³⁹

³⁹ Hernádi Tibor id. munka: 104-106 old.

Itt közlöm Dr. Pungur József: *A felelőtlen népességi túlszaporodás problémájának megoldása* c. javaslatát:

Az ismert problémákon és megoldási technikákon túl egy bizonyos túlnövekvő kisebbség számára, ami növekvő gondot okoz, még nem találtak elfogadható megoldást.

Véleményem szerint az ország népességének kívánatos, optimális növekedéséhez kellene igazítani, mint egy standardhoz, ami ezen túl esik azt egyedi megvizsgálás és döntés alá kellene vetni. Gyakorlatban ez így nézne ki: Mondjuk az ország népességének kívánatos növekedése családonként 3 fő. Így azok a családok kapnának gyermekeik után családi pótlékot, akik ezt a növekedést produkálják. Ha ennél több gyermek vállalásáról lenne szó, akkor az egyedi családok családi pótlékot csak akkor kapnának a 4. etc. gyermek után, ha ezek ellátásának, felnevelésének anyagi részét a szülők biztosítani tudják. Ezt pld. településenként az önkormányzati hivatal tudná megállapítani, vagyoni és kereseti igazolás alapján, vagy a közösség által hiteles emberekből létrehozott 3-4 fős bizottság. Az engedélyt 3 gyermek után előre kellene beszerezni a szülőknek. Ha a hivatal/ bizottság úgy látja, hogy 3.-nál több gyermeket is fel tudna nevelni a kérelmező család s igazolnák ezt, akkor a családi pótlék ebben az esetben a 3.-nál több gyermek esetében is folyósítható lenne. Ez nem korlátozná a gyermekvállalást csupán a családi pótlék juttatását, de elgondolkoztatná a felelőtlenül több mint 3 gyermeket vállalni akaró szülőket.

Ez a megoldás igazságos, nem diszkriminatív, mert mindenkire vonatkozna, és egyben humánus is, valamint a társadalom nehéz anyagi helyzetéből fakadó szükségintézkedés és csak ideiglenes.

Vajon lehetne-e egy felelőtlen népességi robbanásának normalizálására valamilyen egyszerűbb, átláthatóbb, logikusabb, új és jobb megoldást találni, ami elfogadható lenne úgy az ország, mint az EU normái és jövője szempontjából? – nem valószínű. Mindez csak egy ötlet, ami alapos megvizsgálásra, tervezésre és kivitelezhetőségre szorul.

Mit lehet tenni mai nyomorúságos helyzetünkben? A felelős derékhadnak önvizsgálatot kell tennie! Tisztázni kell önmagával, mi az, ami rajta múlik? Mi az, amit megalkuvásból, kényelmességből, gyávaságból nem teljesített?! El kell döntenie saját jövőjét! Szociális otthonban, kórházi elfekvőben, vagy sínek előtt akarja befejezni az életét?! Belenyugszik-e abba, hogy gyermekét a családból kiszakítva, egy embertelen kor boldogtalanságra ítélte? Szeressétek a Hazát, ne kövessétek el azt a hibát, amit én. Nagyon megbántam tettemet. Higgyétek el, szenvedek. Lehet, hogy külföldön, talán jobban élek, de ez csak az otthonom, nem Hazám. Hiányzik Pest, Buda, a Margit Sziget, a Budai Vár, Dunántúl, amit én csak Pannoniának hívok. Mi az, hogy Dunántúl? Pannoniát egész Európa ismerte. Szeressétek a Hazát, mert otthont azt találhattok, de anyaföldet nem. Hiányzik a magyar nyelv íze, zamata. Ne cseréljétek el semmi másért. Budapest épületei nem érnek fel a felhőkhöz, de mind-mind más, értékben magasan fölötte állnak a nyugati felhőkarcolóknak. Épületeink beszélnek. Évszázadok szólalnak meg a kopott falak között, csak hallgassátok, vigyázzátok, és tartsátok tisztán a várost és az országot. Vigyázzatok rájuk, mert egyenlőre még a Tieitek. De ki tudja holnap, mi lesz? Hisz mindenki erre vágyik. Nézzetek körül, a rác, az **oláh**, a tót, a szláv, a sógor és persze az izraeliek is, mind a mi földünket akarja. Ne hagyjátok, ez a miénk volt és lesz, ha Ti is akarjátok. Ne hagyjátok el Hazátok. Én mindig szégyellem magam, amikor hallom, vagy eszembe jut Vörösmarty Mihály szózata:

“Hazádnak rendületlenül légy híve, oh magyar,
Bölcsöd az, s majd sírod is, mely ápol és eltakar.”

Fiatal orvosaink, magyar értelmiségiek, Hozzátok szólok, ne hagyjátok el a hajó kormánykerekeit. Ha kitartóak lesztek megfogjátok, és megtudjátok állítani a zuhatag előtt a hajót. Ha elmentek, ki kezeli majd a beteggé tett népet? Nyugat egyenlőre többet fizet Nektek, de ott mindig idegenek lesztek, talán le is néznek Benneteket, épp azért mert megfutamodtatok a nehézségtől. Ha maradtok, akkor talán szegények, de boldogok lesztek és megmentitek a Hazát. Ha elmentek, akkor talán anyagilag jobb sorban lesztek, de boldogok nem lesztek soha, mert szívet cserélni nem lehet. Vagy ha mégis boldog tudtok lenni, távol a Hazától, akkor nem kár értetek.

Isten áldása legyen Kongresszusunk munkáján!

2012. július 17.

* * * * *

Egyed Atilla

TRIANON 86 ÉVE

2006. június 4

Mindenki úgy tudja, hogy a Trianoni Szerződés hamis és hazug adatainak összegyűjtése és a tárgyalóasztalra való helyezése Benesék munkája volt. Persze, hogy jól dolgoztak, de ez csak az utolsó felvonása volt annak az aknamunkának, ami az I. Világháború előtt már csak nem egy évtizede elindult, a Magyarországon – békében és jólétben – élő nemzetiségek – horvátok, oláhok, szerbek, szlovénok, tótok és társaik között.

Az első összetevője ennek a Habsburg ház és az osztrák kamarilla magyar gyűlölete volt, mely tudatosan és – a Monarchia létének szempontjából nézve – mondhatni iszonyú korlátoltsággal és bután a saját sírját ásta meg a nemzetiségeknek a magyarok ellenvaló tudatos és kormányrendeletekkel való lázításával. (Idekívánczik az a ténymegállapítás, hogy mind ezek után, amikor saját országuk kivetette a Habsburgokat, akkor a soron következő Habsburg és nemzetsége, Magyarországra települ át, itt várva, reménykedve, a kedvező alkalom után, hatalmuk visszaszerzését.

Ez a tény, a szemtelenség csimborasszója, ez azt mutatja, hogy a Habsburgok, még a hírhedt Linder Béla, aki talán a legnagyobb balsorsunk okozója volt, még őt is erkölcsi mélységben még alacsonyabb, mert ő (Linder) amikor megtette munkáját, eltűnt a szerb nép tengerében, ahol szobrot állítottak szolgálataiért.

A Habsburgok pedig továbbra is áhítoznak, próbálkoznak.) A magyar küldöttségvezetője, gróf Apponyi Albert szavai a trianoni ú.n. tárgyaláson: „*Ne bánjanak úgy a néppel, mint egy nyájjal. Most, amikor el kell döntenet az, hogy a jog és szabadság hangzatos szavait őszintén értelmezik-e, ezekre a szent elvekre*

hivatkozva kérem a népszavazás elrendelését. Elfogadjuk ennek eredményét, bármilyen legyen is az. Ha ellenfeleink visszautasítják a népakaraton nyugvó igazságos döntést, megidézem őket az emberiség lelkiismeretének ítélőszéke elé.” -- Ez pusztába kiáltó szó volt csak, mert két világ szélhámosa, a cseh Benes és Maszaryk csalárd és hazug propagandájára építve, a Magyar Nemzetet tönkretévő határozat (mondhatom úgyis ítélet) már készen volt és a magyar küldöttség érveit meg sem hallgatták.

Minden magyarnak tudnia kell azt, hogy ez az ún. „békeszerződés” az emberi jogokat súlyosan sértő körülmények között, hamis adatokkal, csalással, a Monarchia és Németország hatalmas hadseregeinek fegyverletétele előtti „Wilson féle 14 pontban való megegyezés” és a fegyverszüneti szerződések megszegésével, a győztes hatalmak „önkénye” szerint készült.

Azt is tudni kell, hogy a „Trianoni Békeszerződéssel” Magyarországra kényszerített új országhatárok **nem végleges** minősítéssel lettek megszabva.

A Trianoni Szerződés nem végleges voltát és revíziójának lehetőségét a következő okmány-kivonatok igazolják:

1. Millerand a francia kormány elnöke és külügyminisztere, mint a békeszerződéseket készítő nagykövetek tanácsának az elnöke 1920. május 6-án adta át a – **rendőri őrizetben tartott** – magyar megbízottaknak a békefeltételek végleges szövegét és a mellékelt kísérő levélben az alábbiakat írta: „Ha a helyszíni vizsgálat eredménye szükségessé teszi a szerződésben megjelölt határok módosítását és amennyiben a határ megállapító bizottságok arra a meggyőződésre jutnak, hogy a szerződés határozmányai **bármilyen tekintetben igazságtalanok**: Magyarország fellebbezhet a Népszövetséghez. (A mai neve ENSZ másik sóhivatal).
2. A Millerandnak Lloyd-George angol miniszterhez írt levelében a következő kitétel olvasható: „Mi mindhatározottan elismerjük a békeszerződések **esetleges** revíziójának lehetőségét.”
3. A francia külügyminisztérium 1920. június 24-én hivatalos jegyzéket intézett a Magyar Kormányhoz, melyben: „Millérand kísérőlevelének szellemében megerősítette **a revízióra vonatkozó kijelentéseiket.**”
4. Lloyd-George a londoni Guildhall-ban, 1928. október 17-én tartott beszédében bevallotta, hogy micsoda csaláson alapult a Trianoni Szerződés és mi volt az értéke azoknak az „okiratoknak”, amelyek alapján „Trianonban” Magyarország új határait megállapították, így: **„Az összes érvek, amelyeket bizonyos szövetségeink meggyőzésünkre felhoztak hazugok és meghamisítottak voltak.”**
5. A Trianoni „Békeszerződés” igazságtalanságának legfőbb bizonyítéka az, hogy a francia szenátus 1921. július 11-i ülésén **megtagadta a Trianoni Szerződés jóváhagyását és Franciaország a mai napig sem szentesítette a Trianoni Szerződést.**
6. **Az USA kormánya nem ismerte el Magyarország új határait és 1921. augusztus 29-én külön békét kötött Magyarországgal.** Ezeket megelőzően: 1918. november 3-án, amikor Páduában az „ENTENTE”, megbízottai – Diaz és Badoglio tábornokok – **fegyverszünetet** kötöttek

az Osztrák Magyar Monarchiával, melyet Weber tábornok képviselt, IV. Károly megbízásából. A fegyverszüneti szerződés legfontosabb cikkelye az volt, hogy: **„Ausztia és Magyarország területét mentesítette minden ellenséges, katonai megszállástól.”**

(...)

Ezt a páduai fegyverszüneti szerződést az „ENTENTE” Versailles-ban ülésező legfelsőbb katonai tanácsa jóváhagyta és az angol miniszterelnök – Lloyd-George – november 6-án az angol parlamentben – Wilson amerikai elnök pedig 1918. december 2-án az USA kongresszusának bejelentette.

. . . De 1918 októberében kitört az ú.n. ŐSZIRÓZSÁS forradalom a szellemileg erősen korlátozott gróf Károlyi Mihály vezetésével, (aki egyenes leszármazottja annak a báró Károlyi Sándornak, aki II. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelemnek, az 1703 – 1711 –es szabadságharcunk vezérének egyik tábornoka lett, majd a kuruc hadak főparancsnoka, és aki Rákóczi távollétében, annak hozzájárulása nélkül, 1711. április 30-án békét kötött a Habsburg III. Károly osztrák császár megbízottjával, Pálffy Jánossal, Szatmáron, s ezért az árulásért a császár nagy kiterjedésű birtokkal jutalmazta (a Rákóczi vagyonból) és grófi rangra emelte. 1918. október 25-én – Károlyi vezetésével – megalakult a „Magyar Nemzeti Tanács” és első intézkedésük volt, hogy az I. Világháború „egyetlen” ellenzóját és volt magyar miniszterelnökét – gróf Tisza Istvánt – meggyilkoltatta 1918. október 31-én. Második intézkedésükkel sikerült az **ország veszejtés**, amit a II. Internacionálé magyarországi – főleg dél-keleti származású – kiszolgálói végeztek el. Ezeknek kimagasló személyisége a Károlyi kormány hadügyminisztere – Lenin elveinek tanítója – Linder Béla volt, aki a világtörténelemben eddig páratlanul fenn maradt tömondatba foglalt programmal: **NEM AKAROK KATONÁT LÁTN**I, elrendelte a hatalmas és erős magyar hadsereg leszerelését.

De egy „magyar veszejtő” szándékú „magyar” kormányzat, mely az ország védelmét lehetetlenné tette a hadseregének leszerelésével, szinte napok alatt hozta meg nemcsak a halálos ítéletét a „saját” országa elpusztítására, hanem végre is hajtotta azt. Lássuk tehát az eseményeket időrendben:

1918. november 3. megkötjük a páduai fegyverszüneti egyezményt, mely mentesíti Magyarországot az ellenséges megszállástól. 1918. november 4. Károlyi küldöttséget meneszt Belgrádba és „békét” akar kötni a szövetséges és társult hatalmak balkáni seregének parancsnokával, Franchet d’Espery tábornokkal. (Károlyi sem és nép bízottai sem tudják azt, hogy „békét” nem lehet kötni egy hadsereg parancsnokkal.) A Károlyi kormány megbízottai, tehát – egy nappal a páduai fegyverszüneti egyezmény aláírása után -- **„katonai egyezményt”** kötnek a megnevezett francia tábornokkal, amelynek értelmében **„a magyar kormány hozzájárulását adja ahhoz, hogy a szövetséges és társult hatalmak csapatai előnyomulhassanak MAROS-SZABADKA-PÉCS vonalig.”** Erre a „belgrádi katonai egyezményre” való hivatkozással, Rumánia mozgósítja csapatait és a rumán csapatok megindulnak Erdély ellen. A háborúból **nem megverten**, hanem teljes erőben lévő hatalmas magyar hadsereg pedig leszerelve, kicsúfoltan már nem létezik, mert egy leninista, marxista „hadügyminiszter” tönkretette.

1918. december 4 a rumán hadvezetőség Erdélyt megszállja **SZATMÁR-NAGYVÁRAD-BESZTERCE** vonaláig. A „magyar kormány” nem védekezik, pedig a páduai szerződés értelmében joga van ahhoz, hogy az országot mentesítse minden ellenséges erőktől. **Ezek szerint Erdély elvesztése kizárólagosan a Károlyi kormány bűne!** Mert ha a magyar hadsereget nem szerelik le az oláhok nem mozgósíthattak volna mert az egyesült és társult hatalmak fegyverszünetet kötöttek Magyarországgal és ha van fegyverszünet, **a háború nem folytatható!**

Most pedig lássuk a harminc évvel ezelőtti az 50 évforduló alkalmából történt megnyilatkozásokat. Igen érdekes és tanulságos. Eckhardt Tibor (volt rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter) vezér cikkében, a NEMZETŐR 1970. februári számában Trianonnal kapcsolatban így ír: „Ne várjunk csodát! Ne a régmúltat sírjuk vissza, hanem készüljünk fel az új országépítésre. Térjünk vissza országalapító (?) első királyunk, Szent István örökérvényű tanításához az idegenekkel való **méltányos** bánásmódot illetően, mert ez vezet el a kölcsönös megbecsüléshez, a szomszédos népekkel való békés együttéléshez. Az atomfegyverek korában a történelmi jogcím már nem hatásos, a „mindent vissza” jelszót nem lehet emlegetni. A cél: 'összehozni' mindent, ami jövőnk boldogulásunkhoz szükséges.” -- Így szól az egykori „ébredő” és volt miniszter, s vezércikkének többi pontja is, szinte bele kívánczik azokba a nyugati sajtó közlönyökbe és televíziós közvetítésekbe, amelyet az utódállamok kormányai fizetnek meg, s hemzsegnek a „magyar elnyomás” „leigázott nemzetiségek”, sovinizmus és egyéb kitételektől: mert Eckhardt Tibor burkoltan ugyanezeket sorolja fel.

Eckhardt egyébként 1969-ben Habsburg Ottó felkérésére tervezetet dolgozott ki Közép-Európa újjá építésére – **határmódosítás nélkül!** – amit Habsburg Ottó, mint „kiváló munkát” köszönt meg.

Ha magyar érdekről van szó akkor a történelmi jogcím már nem elegendő az atomkorszakban. – 50 év után se. De például Izraelnek 2000 év után minden további nélkül jogos, méltányos és igazságos!

Ugyanez az újság (Nemzetőr) márciusi számában megállapítja: „Mai helyzetünkől csak a társ emigrációkkal (rumán, tót, szerb. Szerk.) való együttműködéssel lábolhatunk ki.” Érthető magyar nyelven mind ez annyit jelent a gyakorlatban, **hogy mi magunk mondjunk le mindenről!** Ez az ENSZ-nek is meg a nyugati politikának is igen jól jönne, mert „eggyel kevesebb” lenne a sok kínos probléma, amit Trianon magával hozott. Gyűlölködő és sovinszta szomszédainak pedig különleges „eredmény”, hiszen ezzel bezavarhatják az elszakított közel 5 milliónyi magyart a teljes reménytelenségbe, mert **jogosan bizonyíthatják nekik „hát a saját testvéreitek is lemondhat rólatok. . .!”**

De még tovább is kell néznünk, mert bizonyos, hogyha már végleg sikerülne nekik az elszakított magyarságot felszámolni, ezzel még nem fejeznék be, hanem utána jönne aztán a teljes győzelem: a csonka országot is (!) eltörölni, magyarságát kiirtani, hogy a pán-szláv ideológusok álma végre valóra váljék: az északi és déli szlávok egyesülése, amit Tito egyszer már nyíltan is kimondott: „**A legközelebbi jugoszláv-csehszlovák határ Nyíregyházánál lesz . . .**”

Azok az álmagyarok pedig akik a trianoni helyzet elfogadásával akarják anyagi helyzetüket odahaza, vagy az emigrációban megalapozni és biztosítani – szégyelljék magukat, mert a magyarság **árulói** s mint ilyenek ne csak a júdás-pénzt kamatoztassák, hanem júdás példáját is utánozzák. . . !

1990-ben szeptemberében Genfben „titkos” tanácskozást tartottak szovjet és német szakértők bevonásával „Közép Európa földrajzi politikai problémáiról.” A szakértők által összeállított és hitelesített dokumentum **bennünket érintő határozatait**”.

1. A Szovjet-unió nem fogja akadályozni Kárpát-Ukrajna leszakadását az ukrán nacionalisták destabilizáló tevékenysége esetében és azt sem, hogy Kárpát-Ukrajna a magyar köztársasághoz csatlakozzon.
2. Tekintettel arra, hogy ha Magyarország hajlandó megőrizni a politikai és gazdasági stabilitását a dunamenti régióban, a Szovjet-unió és az NSZK nem fogja megakadályozni a trianoni szerződésig érvényes eredeti magyar határok visszaállítását. Az NSZK növeli a Magyarországnak nyújtandó gazdasági segítségét, hogy a magyarországi életszínvonalat a szlovákiai fölé emelje, hogy ezzel a Magyarországhoz történő csatlakozás a szlovákok számára is vonzó legyen. A két érintett európai nagyhatalom tehát, felkészült a várható fejleményekre. Mindkét fél meg volt győződve arról, hogy Magyarország a változások kínálta lehetőségek alapján benyújtja a számlát, és jogos revíziót követel. Ez a világ legtermészetesebb lépése lett volna! S Magyarország visszanyerte volna Trianon előtti határait, eredeti népességét, természeti kincseit stb.

Ezt, a talán soha vissza nem térő lehetőséget sabotálta el a **belső ellenség!** Említsünk neveket is: az áldott rossz emlékű Antall József és balkeze Jeszenszky Géza, akiknek kötelességük lett volna az ő idejükben jelentkező alkalmat megragadni. De nem tették! A koronát az egésyre feltették a Horn Gyula és Kovács László által vezetett anti-magyar bűn szövetkezet a rumán és (ma úgy kell ismerjünk) **szlovák alapszerződésekkel**.

A privatizáció leple alatt újabb ország rablás történt, aminek során az ország szinte teljes vagyona idegen kezekbe került. Ezt kaptuk javunkra előkészített revízió és jóvátétel helyett.

Kiknek állt és áll érdekében a magyarság lezüllesztése, világgá üldözése és önfeladásra, azaz a teljes megsemmisülésre kényszerítése?

Egyed Atilla a Magyarok Világszövetsége Calgary Régió Elnöke, Calgary AB

2006 június 4.

Felhasznált irodalom:

Révai Két kötetes Lexikona, Budapest. 1948.

Magyar Életrajzi Lexikon, Akadémia Kiadó, Budapest. 1967.

Ósi Gyökér kulturális szemle, 1983. 2. szám. *Magyar Maffia*, Dr. Gálffy.

Ósi Gyökér kulturális szemle, 1983. 3-4. szám *Trianoni kis káté*.

Kanadai Magyarság, Toronto. 2000. feb. 5. 5 old. *Tények és dokumentumok Trianonról*. Cuth János.

Pozzi Henri: Századunk bűnösei, Budapest, 1936, 1996

* * * * *

Kiegészítés: Botos László

1975-ös Helsinki Egyezmény engedélyezi a békés határkiigazítás lehetőségét. Ezért engedélyezett és nem tiltott a revízió újra felvetése.

Kormányunk, még a revizionista követelésben is nagyon szerény volt, mert csak az 1910-es etnik határokat követelte, valamint a népi döntést a hovatartozásról, melyet a nemzetközi szervezet ellenőrzött volna. Kormányunk nem követelte az idegen többségű területeket, csak azon területeket, ahol a magyar nép elszigetelten élt, az idegen betelepülők következtében, és még azt, hogy állítsák le a magyarellenos üldöztetéseket. Ez volt a lényege a magyar revíziós mozgalomnak – amely még most is helyénvaló! A franciák ugyan ezekkel a követelésekkel éltek 44 éven át Elzász Lotaringiával kapcsolatban.⁴⁰

Amikor delegációnk, késsel a torkán, aláírta a Békeparancs Egyezményt, ezt csak Millerand, francia miniszterelnök kísérő levelének hatására tette. Kormányunk válasza Millerand levelére:

„A magyar kormány meg van győződve arról, hogy (itt a Millerand-kísérőlevélre gondolt) a megértés kibontakozó-félben lévő szellemében fogják megoldani a békeszerződésből kifolyóan fölmerülő vitás kérdéseket és ugyanez a szellem fog megszüntetni minden olyan igazságtalanságot is, amelyet a kísérőlevél nem említ, vagy nem ismer el igazságtalanságnak. *Ebben a fölvetésben és az ország súlyos helyzetének* tudatában a magyar Kormány nem tagadhatja meg a békeszerződés aláírását.”⁴¹

Láthatjuk, hogy kormányunk tudatában az ország veszélyes helyzetének, és ugyanakkor abban bízott, hogy az igazságtalanságok orvoslást találnak az aláírás következtében. Az a tény, hogy küldöttségünk nem lehetett jelen a tárgyaláson, nem védekezhett, a döntés nélkülünk történt, mindez feljogosít bennünket, hogy a Békeparancsot véglegesnek ne ismerjük el, ezeket a tényállásokat kell elismertetni. (Raffay, 45)

Pozzi írja: „. . . A Trianoni Békeszerződés tárgyi 'tévedéseit' már nem lehet elvitatni.” „. . . nem arról van szó, hogy kisantant-, vagy magyarbarátok vagyunk-e? Kizárólag arról van szó, hogy az igazságosság követelményeinek eleget tegyünk, ismerjük be az elkövetett hibákat és hozzuk helyre azokat. Mi elfogadtuk a Millerand-féle levelet! Minket kötelez a becsület – és saját érdekünk is! Egyetlen hatalmas kérdés áll ma Franciaország előtt. Hogy az elmaradhatatlan revízió a mi közreműködésünkkel és hozzájárulásunkkal történik-e meg, vagy erőszakkal fog megtörténni, nélkülünk és ellenünk?”⁴²

Pozzi említi, hogy a nemzeteknek, akik szavatolták a trianoni döntéseket, a revízió alkalmazásakor nem is kellene törvényen kívül helyezni a döntéseket, csak a Millerand levélben ígért sérelmes határkiigazítást kellene végrehajtani.

A Cseh Köztársaság elnöke, Masaryk, gyakran sajnálatát fejezte ki Benes erőszakos politikájának sikeréért. Ő, Masaryk, túlzásnak találta a juttatásokat, amelyet

⁴⁰ Pozzi, *A háború visszatér*, 204.

⁴¹ Raffay Ernő: *Magyar Tragédia, Trianon 75 éve*, 45.

⁴² Pozzi, *A háború visszatér*, 193-194.

Polson Newmann-nak a XX. Század folyóirat főszerkesztőjével közölt. **„Nagyon hajlandó vagyok figyelembevenni a jelenlegi határok revízióját Magyarország javára.”**⁴³

Habsburg Ottó írja: **„A második világháború előestéjén, az Atlanta Statutum első szakasza ünnepélyesen kijelenti, hogy a Nagy Hatalmak elismerik a múlt hibáit, melyet kijavítani óhajtanak.”**⁴⁴

* * * * *

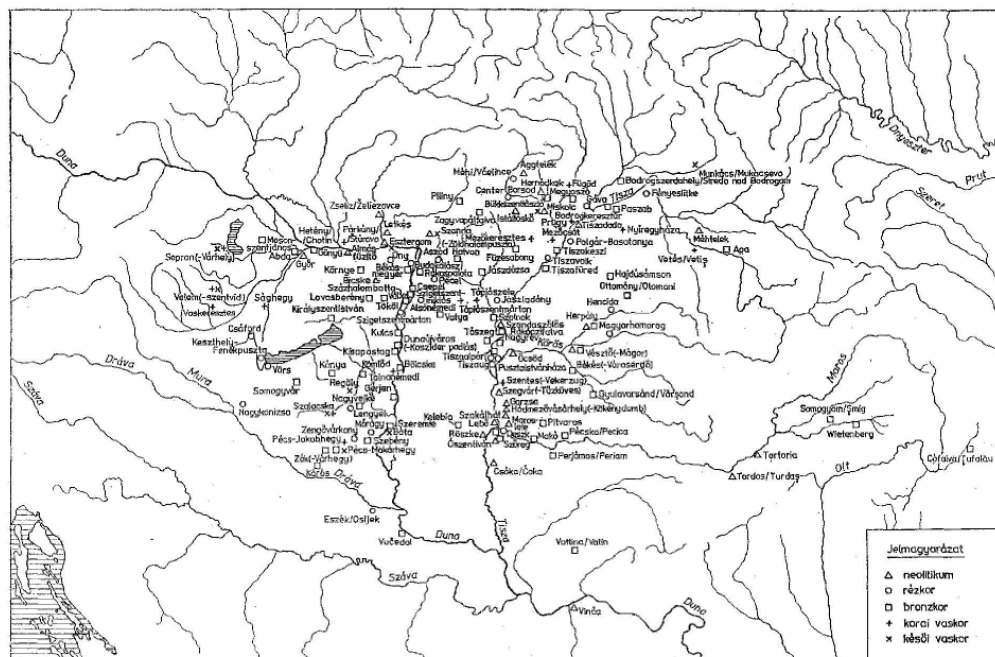
A Kárpát-medence rövid története

Az európai tudomány oktatás azt tanítja, hogy Európának nem volt őstörténelme. Minden kultúrfejlődést, amely kialakult, létre jött, Európa területén mindig a megtalált hely nevének alkalmazásával jelölik, ilyen vagy olyan kultúrának nevezve. Az egyetlen helyes és felvilágosító megnevezés, hogy a nevezett kultúra a kárpát-medencei, vagy esetleg a Körös kultúra tartozéka. Ebből az összevisszaságból kevésbé ismerettel rendelkező egyén, különösen e tárgykörben ismeretlen átlagember nem tudhat meg semmi határozatot, mert azt sem tudhatja, hogy ezek a kultúrkörök, lelőhelyek, tulajdonképpen hol is helyezkednek el? Így aztán, a nagy bizonytalanságban, a zavarban, azt írhatnak, taníthatnak, ami az önkényesen minden bizonyítás nélkül felállított indo-európai elmélet megkíván. Ezt a futó, de hitelesen nem bizonyított áltudományt kopírozta le és alkalmazza Akadémiánk, amikor félredobva a magyarországi ásatási leleteket, azt meri hirdetni, hogy a Kárpát-medencének nincs őstörténete, és a honvisszatérés idejében is csak nagyon gyéren lakott szláv népi terület volt.

Hogy ezt a zavart megvilágítsuk, itt az alábbiakban bemutatjuk Dr. Bódi Dezső által készített és részemre megküldött térképet. Ez a bizonyítás elbír bármilyen ellenvetést. Így meggyőződhetünk arról, hogy a Kárpát-medence messze az őskorba visszamenően kultúrterület volt és ez a föld magyar népek őshazája, anyaföldje, a magyarok ígéretföldje.

⁴³ Pozzi: *A századunk bűnösei* 298.

⁴⁴ Habsburg Ottó: „Önrendelkezési Jog”, *Kanadai Magyarság*, 1998. augusztus 29.

térkép. Jelentősebb őskori lelőhelyek (neolitikum--vaskor) a Kárpát-medencében

Ugyanezt tárja fel Barabási László a Székelyek őstörténete c. kéziratában.

Egyed Atilla, perjel⁴⁵

Hová...merre...magyar népem?

A Hun Birodalom összeomlása után tűnik fel a hunokkal rokon nép, az AVAROK. Baján avar fejedelem (khagán? - azért tettünk ide egy kérdőjelet, mert magyar történetíróink -- igen kevés kivétellel -- előszeretettel használják a magyar ősök esetében lekicsinyelő jelzőket. Pl. I. István apját Géza fejedelmet vajda címmel illetik. A magyar törzsek fejedelmeit törzsfőknek tüntetik fel, (azonban a kis germán törzsek vezetőit majdnem minden esetben királyoknak titulálják!) birodalmának középpontja a Kárpát-medence volt, Kr.u. 560 körül. Az avarok -- egyes, igazán magyar történészek szerint -- elő-magyarok. Az egész Kárpát-medencét uralják és, hogy a harcias pannonok, dákok békében élnek velük, annak oka a faj- és nyelvrokonságban keresendő.

Az avarokat (eredeti nevén) Magnus **Karulu**, ismertebben Nagy Károly frank király 10 évig tartó háborúval 791-ben legyőzi. Az Avar Birodalmat nem szállja meg. Megelégszik a teljes kirablással és a káprázatos értékű avar

⁴⁵ Egyed Atilla: Hová...merre...magyar népem? Avagy ISTEN VELED HUNGÁRIA? Calgary, 1995

aranykincsekkel gazdaggá tette egész Nyugatot. (Nagy részét a magyarok visszaveszik 100 évvel később.)

Ebben az évezredben több idegen népcsoport is megfordult a Kárpát-medencében, pl. gótok, longobárdok, alánok stb., de egyik sem tudott megtelepedni. Vajon miért? És **miért tudtak ottmaradni a hunok**, (mert sok hun maradt vissza, még Felső-Pannóniában is!) **avarok és a magyarok?** Hisszük, hogy a k. olvasók kezdik már látni az okokat.

Amint látjuk, a Kárpát-medencében nem magyar, bocsánat nem turáni fajú népek képtelenek voltak megmaradni -- az akkor még alázatos, szolgásgot vállaló csekély szláv töredék csoportokon kívül -- az Árpádházi királyok uralkodásáig.

A MAGYAROK a IX. században tűnnek föl, akik LEBÉDIÁBAN élnek már akkor. Nyelvük, írásuk hasonló, rokonok is, így hamar megértik egymást. Követeket küldenek egymáshoz és az avarok hívják is őket, mert Nyugatról megint fenyegetik a Kárpát-medencét, ebben az esetben a morvák, természetesen germán biztatásra. Ezért következik be 896-ban, a népszerűen "honfoglalásnak" ismert bevonulása Árpád vezérfejedelem népének.

Szerintünk nem "honfoglalás" történt, hanem HAZATÉRÉS! (Mert a Kárpát-medence népfölöslege tíz ezer éve vándorolt ki a szélrózsa minden irányába és hagyományaikból a késői utódok nagyon jól tudták, hol az őshazájuk.) A Kárpát-medence -- bárminek nevezzék is a folyamatosan ott lakó, élő embereket --mindig magyar **volt**.

A háborúkról nem írunk, azokat bőven tárgyalták iskolai történelem-könyveink. Csak a KALANDOZÁSOK KORÁRÓL kell néhány szót ejtsünk. Különösen az egyházi történészek szeretik azt úgy feltüntetni, hogy azok közönséges **rabló-hadjáratok** voltak a kereszténység, a "művelt" és **gazdag Nyugat ellen**.

Az esetek többségében nyugati uralkodók kérték a (népeik által) rettegett magyar harcosok segítségét, ingó hatalmuk megszilárdítására.

(A X. században két nagy európai egyéniség harcolt egymás ellen, akik megváltoztatták a történelmet, és befolyással voltak e területre. Az egyik személy Nagy Ottó (936–973), a német állam királya, a másik Bulcsú horka, az egyik magyar „nemzetség” vezére. Bulcsú teljesítményének értékelését régóta figyelmen kívül hagyta a nyugati történelemtudomány, ami pedig mindenképpen figyelmet érdemel. Mikor Ottót királlyá koronázták Kr.u. 936-ban, mindjárt hozzálátott egyesíteni a közép-német államokat. Már apja, Madarász Henrik (szász herceg 919–936) uralkodása alatt sok feudális herceg ellenezte ezt az egyesítési igyekezetet, és I. Ottó uralkodása alatt ez az ellenállás még erősödött.

Ebelhardt herceg Baváriából vezetett egy felkelést a király ellen. Szászországban Ottó öccsei Thankmar és Henrik szintén fellázadtak, és felkelést vezettek ellene. Lotharingiában Ottó sógora, Gisibert vezette embereit a frankok részéről a király ellen. Hugo, Észak-Olaszország királya követelte magának a Burgundi hercegséget. A csehek fellázadtak Boleszláv vezetése alatt (950).

Bulcsú és elválaszthatatlan társa Lehel, aki egy másik „nemzetségnek” volt a vezére, nagyon jól tudták, milyen veszély fenyegeti Magyarországot, ha Ottónak sikerül egyesíteni a német tartományokat. Csak Bulcsú és Lehel tudták felmérni a

veszélyt, mert az ő „nemzetségi területük” szomszédos volt Bajorországgal. A többi magyar „nemzetségek” és annak vezetői messze voltak, és nem sokat hallottak a német államok előkészületeiről és az egyesítési igyekezetéről. Ezért egyszerűen nem észlelték a veszélyt. Bulcsú és Lehel jól mérlegelték a helyzetet. Ők ismertek három esetet is a történelmükből, mikor a német hercegek egyesültek.

Az egyik ilyen alkalom volt, mikor Atillát meggyilkolták a nászéjszakáján Kr.u. 453-ban. E tett után a német hercegek ideiglenesen egyesültek, hogy összetörjék a népes és erős Hun Birodalmat.

A másik eset, mikor Nagy Károly megverte az avarokat Kr.u. 796-ban.

A harmadik helyzet 907-ben volt, mikor Gyermek Lajos király megtámadta Magyarországot egy egyesült német hadsereggel. Pozsonynál 907 júniusában a mieink megverték a németeket. Pozsonyt a szlovákok ma Bratislavának nevezik. Láthatjátok, őseink csak éltek a lehetőséggel, hogy támadás mentessé tegyék hazánkat. A kereszténység felvétele után támadtak ránk.

Következik a csata leírása, amely ritkán említett az európai történelmi könyvekben. Badiny-Jós Ferenc tanulmányából vettem át.⁴⁶ (. . .)

Vizsgáljuk meg az előbb leírtakat. Majdnem minden történetíró azt állítja, hogy a magyar egy barbár csorda volt, de ez a megbélyegzett nép mosakodó eszközöket és élelmet vitt magával lóháton, még hozzá húst por formában, ami ha kellett, elegendő volt a hadjárat egész tartamára. Majdnem ezer évvel később 1812-ben, mikor Napóleon megtámadta Oroszországot, Kutuzov, az orosz hadak főparancsnoka felégettetett minden élelmet Napóleon előtt, így a francia hadsereg az éhségtől elgyengült, és ez elég volt a legyőzésükhöz. Az a hadsereg, amely korának legmagasabb fokán állt és a legjobban volt felszerelve. Őseink harcosai már a X. században felkészültek saját ellátásukra, mikor a szükség a harcra kényszerítette őket. (. . .)

A történészek még mindig rabló hadjáratoknak nevezik Ottó és a németek elleni harcokat. Hogyan nevezhetik ezeket rabló hadjáratoknak, mikor a német hercegek, beleértve Ottó fiát, sógorát, rokonait és Ottó hűbéreseit is, kérték a magyarok segítségét, beavatkozásukat a küzdelmükbe, ráadásul el is vezették őket az érdekelt ellenséges területekre. Ezért az a vád, hogy őseink csak raboltak-pusztítottak, nem fedi a valóságot. Hadjárataik hadászati lag jól ki voltak tervezve, a pusztulás és a zsákmányszerzés ilyen vagy olyan formában a csata, a háború következménye volt mindig. (. . .)

A modern katonai szakemberek figyelmébe ajánljuk a teljes hadjárat igazságos, egyenes áttanulmányozását, azaz kielemezését.

„Hét hónap körülbelül 250 éjszakát, 500 étkezést, 500 etetést és itatást jelent 12.000 ló számára. Öt nagy folyón keltek át (Enns, Rajna, Rhone és kétszer a Pó), a kisebbekről nem is beszélve. A kisebb-nagyobb ütközetek száma számtalan.”⁴⁷

⁴⁶ Badiny-Jós Ferenc: „A pozsonyi csata”, *Ősi Gyökér*, 1985, Jan-Febr. 4. old.

A hadjáratoknak megrázó hatásuk volt ránk nézve. Egész Európa területén templomokban imádkoztak a népek, hogy: „Isten, szabadíts meg minket a magyarok nyilaitól. ” (De sagittis Hungarorum, libera nos Domine.) A hadjáratnak ellenkező hatása volt, mint amit a hercegek vártak. Remélték, hogy a nép Ottó ellen fordul és melléjük áll, de e helyett épp a fordítottja történt. Így kénytelenek voltak Ottó kegyelmét kérni. (. .)

A középkorban az egyház politikai hatalom volt. Mivel a németek képtelenek voltak hadászati lág bekebelezni, így a nyugati kereszténységre való térítésen keresztül fogtak hozzá – akiket még most is pogánynak hirdetnek egyes könyvekben –, hogy megszerezzék felettünk a politikai hatalmat.) (Botos László: Hazatérés. Budapest 1996)

(. . .)

Árpád vezér-fejedeleml összehívatta a népcsoportok vezéreit, vezetőit, főnökeit (avarok, "agatyrsek", palócok, székelyek stb.) és velük **vérszerződést kötött** (ez volt az első MAGYAR ALKOTMÁNY) Pusztaszeren. Ezzel rakta le, a máig (de meddig még?) létező MAGYAR ÁLLAM alapját. ÁRPÁD az államalapító és nem I. István, akinek ezt előszeretettel tulajdonítják kiváló történészeink, kevés kivétellel.

A Révai Lexikonban csak a lebediai vérszerződést említik meg. A pusztaszeriről csak ennyit találtunk: "A hagyomány szerint Árpád 'törvényszerű gyűlésének' színhelye.,(!?).

A **vérszerződés** egyik pontját jegyezzük meg jól és pedig azt, amelyik kimondja:

"A fejedelmet mindenkor ÁRPÁD nemzetségéből kell választani azt a személyt, akit a Vezérek Tanácsa arra legalkalmasabbnak ítél."

Tehát, nem a "művelt" nyugati forma: Apáról-fiúra öröklődik a hatalom és így nem normális egyének is lehetnek – szerencsétlen -- népek urai.

A X. század utolsó negyedében Árpádvére GÉZA fejedelem (olykor királynak is címezték, de egyik jeles történészünk, a közel múltban, VAJDA címmel illette, amit korainak találunk még, mert a cigányság létszáma egyelőre kevesebb, mint a magyaroké!) Fiát, VAJKot Rómába is elküldte "művelődni". Ki is művelődött annyira, hogy felvette a római keresztény vallást, az István (eredetileg SEPHANOS) nevet, a vérszerződést felrugta és idegen (főleg bajor és szász) katonasággal (lovagokkal?) tért vissza. (. .)

KERESZTÉNYSÉG

Csak általánosságban szólunk hozzá ehhez a nagyon kényes tárgyhöz. Senkit sem akarunk megsérteni. Azonban felnőtt emberek vagyunk, kell beszéljünk erről is. Sajnos, de tény, hogy a vallás az egyik megosztója magyarságunknak.

Nem a mostani állapotokról kell tárgyaljunk, hanem a X - XI. században a magyarság sorsát eldöntő nehéz helyzetről.

Hivatalosan még nem volt kinyilvánítva, de a kereszténység már kettészakadt a Nyugat-római császárság és a kelet-római, bizánci császárság hatalmi politikája miatt. Hatalmi kérdést csináltak a vallásból, a kereszténységből.

⁴⁷ Padányi Viktor: Történelmi Tanulmányok. München, 1959. 176 old.

Mindkét császár, ha fegyverrel nem is tudta, a valláson keresztül akarta megnyerni az akkori Európa legnagyobb katonai hatalmát, a magyarokat. Azt tudjuk, hogy a magyarság nagy része már a keleti kereszténységet követte, még hozzá elég régen, amire abból lehet következtetni, hogy egy milánói (cremonai) főpap feljegyzéseiben ezt írta 910-ben: "A magyarok, minden valószínűség szerint, keresztények."

Nem annyira a hit kérdése volt lényeges. A HATALOM, a hatalmi politika volt itt a fontos. Géza fejedelem dinasztiát akart és azt, hogy fia kövesse Őt az uralkodásban és nem a vérszerződésben kikötött joguk alapján a vezérek választottja. Úgy a pápa, mint a német császár minden támogatást megígért, hogy a magyar erőt maguknak szerezhessék meg. Ezért választotta a nyugati kereszténységet először Géza és utána fia Vajk, a későbbi I. István. (Azért nem írjuk "szent", mert az csak 1083-ban lett.) S itt **dőlt el Magyarország sorsa.**

Történészek állítják, hogy Magyarország megsemmisült volna és Európa sem fogadta volna be, ha nem veszi fel a római kereszténységet. Az igaz, hogy eddig még -- ha jól megcsonkítva is, de -- áll Magyarország. Most pedig hadd kérdezzük meg: **Befogadta Európa?**

Egyes körök szerint, ha a keletit válasszák, úgy a magyarság **elszlávosodott** volna!

Nézzük csak meg, mi történt? A ny. kereszténységgel bejött a latin nyelv és hivatalos nyelvünk volt 800 évig. Ebből, az utolsó 300 évben tűzzel-vassal igyekeztek minket **elnémetesíteni.** Ennek dacára 1000 év után -- ha a sír szélén is, de -- még mindig áll MAGYARORSZÁG és a magyar nyelv.

Ne gondolkozzunk azon, ha a keletit választják, mi lenne ma a helyzet. De azt se higgyük, hogy a jelenlegi állapotunk -- a mostaninál -- rosszabb lehetne!

SZABADSÁGHARCAINK

A Magyar Királyság kezdetétől a mai napig nem foglalkozunk a kronologikus történelemmel, mert azt a mindenkori hatalom politikai érdeke szerinti leírásokból, elég jól ismeri mindenki. Csak a kiemelkedő történésekkel foglalkozunk, amint azt a fejezet címe mutatja.

1028

Az első szabadságharcnak nevezhető AJTONY felkelése,⁴⁸ a Maros és Körös vidékén megtelepedett törzs vezéréé volt. Miután a király, I. István a Nyugatról beözönlő idegeneket az ország vezető pozícióinak betöltésénél előnyben részesítette és mert a kereszténység felvételét idegen katonasággal erőszakolta, az elégedetlenség általánossá vált. Ajtony még a törzsét is ki akarta vonni a királyságból. Erre I. István sereget küldött ellene Csanád vezetésével, aki 1028-ban, a csatában Ajtonyt megölte és levágott fejét –bizonyosságul -- a királynak megküldte.

1041

⁴⁸ Szerzői megjegyzés: Az első szabadságharcnak nevezhető felkelés, Onody Gyula által tudósított Koppány felkelés, majd ezt követte Ajtony. Ennek leírása az Olvasókönyve első részben található. B.L.

István halála után -1038 -, mert közvetlen Árpádtól származó herceg nem volt és mert I. István is úgy akarta, unokaöccse PÉTER, a Velencéből elűzött dogénak, Orseolo Ottónak és Géza fejedelem lányának fia lett a király. Mivel Péter szintén az idegeneket részesítette előnyben a "megbízhatatlan" magyarokkal szemben, a még hatalomban lévő magyar urak 1041-ben elűzték. ABA SÁMUEL-t választották meg helyébe királynak. Aba Sámuel nem volt Árpád-leszármazott, Géza fejedelem legkisebbik lányát vette feleségül.

Péter III. Henrik német császárhoz menekült, akinek régi álma volt a magyarok leigázása. Pétert hűbéri eskü fejében támogatta. A német sereggel szemben, a két táborra szakadt ország miatt gyenge csapata, vereséget szenvedett, Aba Sámuel. Ez után, már István király idejében pozícióikat kiépítő előkelők az egyház támogatásával összeesküvést szőttek ellene.

Ezt megtudva, Marosváron 1043-ban véresen megtorolta. A maradék előkelők III. Henriktől kértek segítséget Aba Sámuel félreállításához. A császár erős hadsereget küldött Magyarországra és 1044. július 5-én, Ménfőnél (Győr vm.) megverték Aba csapatait. Menekülése közben elfogták és meggyilkolták.

1222

A következő országos jellegű megmozdulás II. Endre király (1176-1235) uralkodása alatt történt. Az idegenek ismét nagy kedvezményeket kaptak -- a magyarok kárára --, a király idegen feleségei (háromszor nősült) révén. Erre a nemesség felkelt és kényszerítette a királyt, az u.n. ARANYBULLA kiadására, amely jogait biztosította a király környezete ellen, akik már annyira elszemtelenedtek, hogy a nemességet is jobbágysorba akarták szorítani.

1514

Hosszabb csend következett, ami nem jelenti azt, hogy nem voltak – kisebb jelentőségű -- elégedetlenségek. Az 1500-as évek elejére már megint sok keserűség, panasz gyűlt össze, az idegen-származású főurak ellen. Abban az időben szerveztek egy keresztes hadjáratot a török ellen. **Dózsa György** lett kinevezve annak vezérévé. Ezek szerint nem lehetett valami ismeretlen, "bocskoros" nemesecske, mint azt egyes jeles íróink állítják, aki az u.n. PARASZTLÁZADÁS élére állt, ami szintén a magyar szabadság visszaállítása érdekében indult. Báthori István -- ellenük vezetett -- seregét szétverte. Aradot, Lippát elfoglalta, azonban Temesvárnál, Szapolyai János seregeitől vereséget szenvedett, megsebesült és fogságba esett.

Szapolyai szörnyű kínzások közepette, végeztette ki Dózsa Györgyöt.

1703

Kétszáz évvel később, a Habsburgok magyar irtó önkénye ellen **II. Rákóczi Ferenc** erdélyi fejedelem vezetett -- szintén -- szabadságharcot. Miután édesanyjától, Zrínyi Ilonától, a Habsburg császár elvetette a még gyermek Rákóczit és Csehországba küldte, ahol a neuhausi jezsuitákkal neveltette, hogy nemzetétől elidegenítsék. Gyámjával a magyarfaló (szerb-horvát származású) Kollonich érseket

jelölték ki, aki nagyon szerette volna a dúsgazdag, fiatal herceget valamelyik szerzetesrendbe beléptetni és hatalmas vagyonát egyházi kezekbe juttatni.

Rákóczi nagykorúságát elérve, lerázta a gyámságot és Magyarországon telepedett le.

Bercsényi Miklós rábeszélésére, az országban (a Habsburgok jóvoltából) uralkodó rettenetes állapotok miatt, elkezdett szervezkedni. 1700-ban XIV. Lajos francia királyhoz fordult segítségért. A francia megbízott, Longueval árulása 1701-ben a bécsújhelyi börtönbe juttatta. Onnan felesége és az őrzésével megbízott, Lehmann Gottfried kapitány segítségével -- 7 hónapi fogság után -- megszökött. Lengyelországba menekült.

Először lengyel zsoldosokkal akarta megindítani a magyarországi felkelést, ehhez francia és svéd támogatást akart szerezni, de eredménytelenül. Közben Magyarországon, a Tisza-háton kitört a felkelés, melynek vezetői kérték Rákóczit, hogy álljon élükre. Rákóczi azoknak a jobbágyoknak, akik melléje állnak, szabadságot ígért. Kiáltványban hadba hívta az országot a Habsburg elnyomás ellen.

1703-ban maga is bejött az országba, a köznemesség is hozzá csatlakozott és 1704-re az egész országot a -- Rákóczi vezette -- kurucok (így nevezték magukat akkor a szabadságharcosok) elfoglalták. Felmerült királlyá választásának terve is, de visszautasította. Erdélyben törekedett egy nemzeti állam, egy központi kormány, állandó hadsereg és a piackereskedelem megvalósítására.

A főurak féltékenysége, önkénye miatt nem tudta terveit keresztül vinni. I. Péter orosz cár kötött ugyan Rákóczival titkos szerződést, a lengyel trónt is felajánlotta neki, de katonai segítséget nem adott a svéd-orosz háború miatt.

A Szabadságharc külpolitikai elszigeteltségét nem tudta áttörni, ezért béketárgyalásokat kezdett a bécsi udvarral, eredménytelenül. 1707-ben az ónodi országgyűlés detronizálta a Habsburg-házat és a Szabadságharc folytatása mellett döntött. 1708 augusztusában, Trencsénnél csatát vesztek, egyre nehezebb helyzetbe kerültek. A pestistől megtizedelt, megfáradt kuruc csapatok a habsburgi túlerő elől visszavonultak. Ekkor Rákóczi, orosz segítség megnyerése céljából, Oroszországba ment. Távollétében Károlyi Sándor -- Rákóczi hozzájárulása nélkül! --, békét kötött az osztrák császárral. (Grófi rangot kapott érte - késői utóda pedig [nem tagadta meg a fajtáját!], Károlyi Mihály játszotta kommunista kézre Magyarországot, 1919-ben.) Rákóczi több évi bujdosás után Törökországba ment és Rodostóban halt meg 1735. április 8-án.

1848-1849

Alig 100 évre-rá ismét fegyvert ragadott a magyar a szemérmetlen Habsburg kizsákmányolás ellen. 1848 tavaszán, **Kossuth Lajos** vezetésével, csak politikai csatározások folytak, mire a bécsi udvar **Jellasics** horvát bánt bízta fel Magyarország lerohanására.

Jellasics csapatai betörték Dél-Dunántúlra és gyilkolták a magyart, ahol érték. Az akkor már alakuló honvédség gyorsan visszacsapott és Bécsig (Wien) kergették Jellasicsot, bandáival együtt.

1848 decemberében már folynak a harcok a Magyar Honvédség és az osztrák csapatok között. Honvédeink egymás után verik meg az osztrák csapatokat úgy, hogy 1849 tavaszára már nincs ellenséges katona az országban.

Erre az osztrák császár, (akkor már I. Ferenc József) rokonához, az orosz cárhoz fordul segítségért, aki hatalmas hadsereget (200,000 katonát!) küld a magyar szabadságtörekvés megsemmisítésére.

Kossuth elmenekül és a Magyar Honvédség 1849. augusztus 13-án -- az orosz túlerő előtt -- feltétel nélkül leteszi a fegyvert.

Az így fogságukba esett csapatokat, az oroszok átadták a bosszút lihegő osztrákoknak. I. Ferenc József Haynau tábornagyot (a kegyetlenkedéseiről jól ismert "bresciai hiénát) bízza meg az ellenállás teljes felszámolásával és a "bűnös" magyarok megbüntetésével. Haynau szívvel-lélekkel tesz eleget a császári kíváncsornak. Magyar nőket korbácsoltat meg és börtönöztet be. Október 6-án 13 honvéd tábornokot végeztet ki, sok alacsonyabb rangú honvédtisztet is és rengeteget börtönöztet be. A fiatalabb köz-honvédeket 12 évi szolgálatra osztrák csapatokhoz osztatja be. Kegyetlenkedéseit, a magyarokkal nem éppen rokonszenvező - bécsi udvar is megsokallja és másfél évi "rendcsinálás" után leváltja.

Helyette a Habsburg császár **Bach Sándor** politikust küldi belügyminiszternek Magyarországra, hogy a magyarok teljes megbénítását befejezze.

Bach nem volt annyira kegyetlen, -- fizikailag! -- mint Haynau, de szellemi téren irgalmatlanul rombolt. A Magyar Tudományos Akadémia történelmi- és nyelvtagozatára idegeneket nevezett ki (pl. Budenz József nyelvész -- aki magyarul nem tudott! --, Goldzicher Ignác, Hunsdorfer-Hunfalvy(!) Pál stb.) a Nemzet **magyarságtudatának megsemmisítésére**. A közhivatalokat többnyire -- a Habsburgoknak megbízható -- magyar gyűlölő csehekkel töltötte meg (s ma, ezek ivadécai adják a magyar értelmiség többségét). Ez 1859. augusztusáig tartott, akkor lemondott belügyminiszteri posztjáról és ezzel "megbukott", az u.n. Bach-korszak. De addig végzett káros tevékenysége -- mondjuk úgy, hogy **műve?** -- nem bukott meg. A mai napig fönn áll!

A Habsburgok kapzsi, harácsoló politikája miatt a nemzetközi politika viharfelhői feltornyosultak és ismét szükségük lett a magyar erőre. Ezért a hatalmas császár leereszkedett a magyarokhoz, kiegyezett déd- és nagyapáinkkal, 1867-ben még a Magyar Koronával is megkoronáztatta magát és az Alkotmányra is letette az esküt. Békés fejlődés indult meg az országban, ami az I. Világháborúig tartott. Akkor a Habsburg gög -- a háború elindításával -- végleg tönkre tette Magyarországot.

1956

Az utolsó SZABADSÁGHARC már ebben a században, 1956-ban volt. Október 23-tól november 4-ig, **tizenhárom** napig tartott. Utoljára a munkásváros (akkori nevén), Sztalinváros tette le a fegyvert a szovjet-orosz tankok előtt, 1956.december 12-én. (...)

(Az 1956-os szabadságharcunk ismertetem Pongrátz Gergely, Corvin köz parancsnokának könyve alapján. Botos László)

A KÉT VILÁGHÁBORÚ

1914-1918

Gavrilo Princip, szerb diák -- a szerb "Fekete Kéz" titkos szervezet tagja -- 1914. június 28-án Sarajevóban, Bosznia fővárosában, meggyilkolta a magyarfaló, Habsburg trónörökös Ferenc Ferdinándot és feleségét.

Gróf Tisza István, magyar miniszterelnök minden tiltakozása ellenére I. Ferenc József osztrák császár és magyar király -- a gyilkosság miatt -- hadat üzent Szerbiának. 1914. augusztus 1-én kitört e miatt az I. Világháború. Az Osztrák-Magyar Monarchia mellé Német-, Török-, Olaszország és Bulgária csatlakozott, szerb oldalon Orosz-, Franciaország, a Brit Birodalom és Belgium állott az első időkben. 1916-ban Olaszország kiugrott és szerb oldalra helyezkedett. 1917-ben, amikor a már 3 éve tartó háborútól a harcoló felek mindkét oldalon kimerültek, az U.S.A. is belépett a Világháborúba és pihent, jól felszerelt hadseregével a szerbek és szövetségeseik javára döntötte el a háborút.

A Páris-környéki békekötés, valójában béke-diktátumban legjobban Magyarországot sújtották. Annak ellenére, hogy nem csak nem kezdte, de "de facto" tiltakozott a háború ellen, Trianonban feldarabolták és Magyarország kétharmad részét osztották ki Rumániának, az akkor kreált "Csehszlovákiának" és "Yugoszláviának". Még a háborúért felelős Ausztriának is juttattak 3977 km² -t, amit az osztrákok Burgenland-nak neveztek el. Mint egy öt (5) millió magyar őslakóst ajándékoztak a területekkel az u.n. utódállamoknak. Miért?

Ha valaki csak egy kicsit is gondolkozik, az eddig olvasottak után, meg kell lássa, hogy a magyarságot -- háttérben lapuló titkos erők --, valami oknál fogva, **meg akarják semmisíteni.**

Ebben a Páris-környéki "békekötésekben" elvetették már a II. Világháború magvát a HATALMASOK, főleg Wilson amerikai elnök és Clemenceau francia miniszterelnök!

1939 – 1945

Az I. Világháború csak a "főharctereken" szűnt meg. Állandó háborús feszültség uralkodott a világon és hol itt, hol ott robbant ki valami háborús csetepaté, Indiában, Szíriában, Észak-Afrikában. 1923-ban a görög-török konfliktus, 1925-ben Olaszország és Görögország Korfu körül hadakozik. 1931-ben kitör a japán-kínai háború. 1932-35 között Bolívia és Paraguay hadakozik a nagy olajtársaságok érdekeiért. 1935, Olaszország megtámadja Abesszíniát. 1936, kitör a spanyol polgárháború, melyek mind a II. Világháborúba torkolnak.

1938, Németország megszállja Ausztriát, majd Csehszlovákiára kerül a sor. Az I. Világháború győztes nagyhatalmai mélyen hallgatnak, szó nélkül tudomásul veszik a német döntéseket.

1939-szeptember 1-én Németország lerohanja Lengyelországot és 1941.június 22-én megtámadja a Szovjetuniót. (A szovjetnek is ehhez hasonló szándékai voltak, de a németek megelőzték őket!) Ez a világpolitikai helyzet 1941-ben.

Ami minket érdekel, Magyarország még semleges!

Minden áron kerüli a háborúba-sodródás lehetőségét. Június végén valakik(?), még ma sincs tiszta kép róla, megbombázzák Kassa magyar várost, amivel az "ügyes" diplomácia nyíltan a szovjetet vádolja, s német kényszerítésre Magyarországot hadba lép.

Az angolok és franciák mindig tartottak a fegyelmezett, katonás és jó technikus németektől. Az amerikai tőke meg a világpiac uralmát akarta mindig

magának biztosítani, mindenki ellenében. Ezek és a békediktátor nagyhatalmi-maffiák nagyon jól tudták, hogy a megmaradt kis-Magyarország, geopolitikai elhelyezkedéséből eredően kényszerítve lesz, egy újabb háborúban a németek oldalán maradni. Ez pedig egy igen jó alkalom lesz egy újabb nagy csapást mérni a magyarokra!

A pokol elszabadult és a magyar megint – részben -- idegen érdekekért hullatta a véré. Ez volt az ára annak, hogy a Felvidék egy keskeny sávját (1938) Erdélynek egy részét (1940) és Délen Bácskát (1941), német nyomásra visszakaptuk. De meddig? Mert 1945-ben újra mindent elvettek tőlünk. Az u.n. nagyhatalmak -- szélhámosok hazugsága, hamis adatok és általános, jólszervezett félrevezetések folytán -- nem akarják az 1920-as döntéseiket megváltoztatni. (Csak nézzük meg, hogy mi történik az angol-francia kedvenc Jugoszláviában.) E mögött más, láthatatlan erők is állnak!

1947-ben a párisi "békekötés" visszaállította az 1920-ban ránk erőszakolt határokat, sőt -- cseh követelésre, a Duna jobb partján -- Pozsonnyal (Bratislava) szemben -- még 3 színmagyar községet át kellett engedjünk a cseheknek, "**hídfőállásnak**".

A szerbek több,mint 40.000 magyart gyilkoltak le 1945-ben. Kassán a szlovákok csak 4000-et semmisítettek meg, amiről tudunk. A románok sem angyalok, ők csak tízezzel deportálták a magyarokat a Duna-delta mocsaraiba elpusztulni, 1946 után. Nagyon kevesen jöttek onnan vissza, súlyos betegen.

Mi ez, ha **nem céltudatos pusztítása a magyarságnak?**

KITŐL, MIT VÁRHATUNK?

Az előző fejezetekből láthatjuk, hogy eddig mi történt a Kárpát-medencében és a benne élő magyarsággal. Most nézzük meg, hogy ezek a történések milyen reakciókat váltottak ki és vajon mit várhatunk a jövőben.

1848-49-ben a franciák, angolok és amerikaiak (nem a politikusok!) mind velünk éreztek, de gyakorlati segítséget – bizony -- nem adtak. Ezzel szemben a bukás után lelkesen ünnepelték Kossuth Lajost Londonban, New Yorkban. Ez alatt meg a dicső Habsburgok Haynaukat, Budenzeket, Goldzichereket stb. akasztottak a nemzet nyakába. A közoktatást úgy irányították, hogy a magyar nép történeti tudatát, nemzeti öntudatát szétrombolják. Munkájuk eredményes volt!

1920-ban szétszatták Magyarország több mint kétharmad részét és a több évszázados "Európa-védés" jutalmául mintegy 5 millió magyart, **saját ősi földjén** szolgástorba juttattak, a nyugati nagyhatalmak által kreált utódállamokban.

Mit várhatunk a Vatikántól, amelyet a sok évszázados Nyugat-védelmünk során, szintén megóvtunk tatár-török veszedelmektől, és amelynek -- világviszonylatban és százalékos kiértékelésben -- Magyarországon voltak a legnagyobb birtokai? (...)

Most pedig vessünk egy pillantást a Habsburgházra. (...) A Habsburg-család egy **cél** felé tör Ottó vezetésével, aki nekünk, magyaroknak udvarol. Emigrációs újságjaink lihegve kapkodnak -- el kell ismerjük -- jól megírt, vagy valaki mással jól megíratott cikkeiért. Ez alatt kedves öccse, Róbert osztrák főherceg a kanadai szlovákság Világkongresszusán, 1972 júniusában Torontóban, mint arra meghívott előadó olyan megállapításokat tett, amelyek igen kellemetlenül érintették a Kongresszuson megjelent magyar résztvevőket. (Erről annak idején a torontói Magyar Élet is beszámolt 1974. feb. 16-i számában,

/cikkíró Dr.Nagy György/, miután a Kongresszus jelentése könyv alakban megjelent.) Habsburg Róbert

biztos, hogy a volt uralkodóház szemszögéből adta elő szlovák hallgatóságának szánt mondanivalóját, amiben igen kevés megértést mutatott a magyarok történelmi szerepével kapcsolatban az elmúlt századok folyamán. Óvatosan ügyelt arra, hogy ne a magyar nemzetet magát, hanem a "magyar oligarchiát" tegye felelőssé azért, hogy a Habsburg-ház szerinte liberalizáló, más nemzetiségek jogait védő (s ez nagyon igaz!) intézkedései nem érvényesülhettek. Egész előadásán végig futott az a régi bécsi politikai felfogás, mely minket, magyarokat, mint örök **rebelliseket** tekintett és kezelt Mohácstól az I. Világháború végéig. Szemérmesen elhallgatta, hogy azok a bűnös oligarchák mind a Habsburgok kegyeiből lettek oligarchák (nagy többségükben nem is voltak magyar származásúak!) és minden cselekedetük Bécsből volt irányítva.

A török időkkel kapcsolatban a főherceg azt a merész kijelentést tette, hogy a mohácsi vésztől a karlovici békéig (1526-1697), amikor az ország három részre szakadt:

"A Magyar Királyság a valóságban Szlovák Királyság(?) volt!"

A magyar nemzeti felkelésekkel kapcsolatban Róbert élesen elítéli Bocskayt, Thökölyt és II. Rákóczi Ferencet, de szóval sem említi Básta, Caraffa és a többi császári generálisok terrorral összekötött rablógazdálkodásait Magyarországon, amelyek a felkeléseket kiváltották.

Most térjünk át a Ház fejére, Ottóra. Mint magyar -- mert annak **vallja** magát -- úgy az 1848-49-es, mint az 1956-os nemzeti felkelést **forradalomnak** (még szép tőle, hogy nem ellenforradalomnak) nevezi.

Mindkét megmozdulás a magyar nép szabadságáért, függetlenségének visszaszerzéséért történt, tehát az magyar szemmel nézve nem forradalom, hanem szabadságharc, **nemzeti felkelés!**

A továbbiakban többek között ezt mondotta: "Bűnös dolog egy népet megfosztani történelmi tudatától!" És ezeket 1982. októberében, New Yorkban elhangzott beszédében mondotta.

Ez roppant érdekes kijelentés volt, mert igen csekély változtatással azt a történelmet tanítják ma Magyarországon, amit a Habsburgok kényszerítettek rá a magyar közoktatásra az 1848-49-es **szabadságharc** -- és nem **forradalom** -- letörése, vérbefojtása után. (...)

Ha Ő tényleg magyarrá vált volna (...), akkor ezt kellett, vagy illett volna mondania:

"Bűnös dolog egy népet megfosztani történelmi tudatától és ezt tette az én családom 400 éven keresztül! Cseheket, osztrákokat és egyéb más, magyartól teljesen idegen és éppen ezért nekik teljesen megbízható, áltudós szélhámosokkal rakták meg a Magyar Tudományos Akadémiát, akik -- dicső családom parancsára -- elterjesztették az egész világon és az iskolai oktatás segítségével a magyar néppel is elhitették, hogy ők egy Európát felforgató, műveletlen csürhe voltak. Ez a közel 70 évig tartó Habsburg-propaganda segítette elő és tette lehetővé Magyarország és a magyar nép teljes tönkretételét." (...)

De ilyet egy Habsburg nem tehet. Nem tagadhatja meg magyarfaló elődeit! Csak diszkrét utalásokkal kábíthatja el -- a várható címek-rangok reményében -- a reá még feltekintőket, elrejtve valódi szándékait.

Ezek után kikre számíthatunk, saját magunkon kívül?

HÍRÜNK A VILÁGBAN

E fejezet anyagát nagyrészből **Sisa István-tól** vettük át "Magyarország torz tükre a világban" c. tanulmányából kivonatolva. Csak néhány kiemelkedő adatot mutatunk be, hogy legyen valami fogalmunk, miként alakult ki kedvezőtlen külföldi vélemény a magyarságról.

A magyar nép iránt érzett rokonszenvet 1905-ben a londoni TIMES e szavakkal fejezte ki:

"Régi barátságot és őszinte figyelmet érzünk e lovagias nép iránt, amely -- hitünk szerint -- a mienkhez hasonló eszméket vall."

Theodore Roosevelt 1910-ben Magyarországon tett látogatásáról megjegyezte:

"Meghatódtam Magyarországtól... Valójában több rokonszenvet éreztem azok iránt, akikkel ott találkoztam, mint akikkel a többi, nagyobb európai államokban jártamkor érintkeztem."

A világháború alatt a propagandakörútra az U.S.A-ba érkezett Masaryk még riadtan tapasztalta, hogy "az 1848-49-es forradalom és az emigrált Kossuth emléke jó véleményt keltett Amerikában a magyarok iránt."

De már jóval a Nagy Háború kitörése előtt világszerte megkezdődött a nemzetiségeink által gerjesztett izgatás, hogy végülis a Nyugat hangulata Magyarország ellen forduljon a leendő Kisantant emigráció tüneményesen sikeres propagandájának eredményeként. Olyannyira, hogy gróf Apponyi Albert 1917. január 28-án már így kesergett:

"Úgyszólván az egész világsajtó telítve van azzal a gondolattal, hogy kisebbségben lévő magyar faj gonosz elnyomója a nemzetiségi többségnek(?), hogy csak a magyar rémuralom tartja össze az országot, mint valami természetellenes tákolmányt....De nem csoda, hogy ilyen felfogások terjednek és csakis mirőlunk terjednek...Oka ennek az, hogy amíg különböző nemzetiségű irredentisták mindenféle óriási és szervezett irodalmi propagandát fejtenek ki eszméik terjesztésére, magyar részről e tekintetben semmi, de semmi sem történik."

Az eredményt tudjuk, s annak következményeit máig sem heverte ki a darabokra szaggatott, határok nélkülivé vált magyar nemzet.

A háború folyamán hírnevünkön ütött sebek talán begyógyulhattak volna, ha azokat fel nem szakítja a proletárdiktatúra után külföldre emigrált marxista intellektuelek nemzetközi kampánya a Horthy rendszer -- s közvetve a magyarság -- befeketítésére. Erre mindmáig maradandóan az "antiszemita", "fasiszta diktatúra" bélyegét sütötték, tartósítva az olyan hiedelmet, mintha a rövid ideig tartott "Fehér Terror" szellemisége jellemezte volna Horthy negyedszázados kormányzását. Ugyanakkor a "Vörös Terror" borzalmairól síri csend az egész vonalon.

Ilyen mindmáig folyó hírrontásnak Jászi Oszkár "Forradalom és Ellenforradalom" (Revolution and Counter-Revolution) című magyar-gyűlölettől csöpögő műve lett a vezércsillaga a kisantant magyarellenes propagandistái számára; mellyel sikerült a nagyvilág akadémikus és politikai köreit, egyetemi hallgatóit, a média és könyvtárak révén pedig a közvéleményt megetetniök.

Ez a tévhit-terjesztés mind bel- mind külföldön manapság is folyik.

A bemutatott példák csak apró töredékei egy olyan mozaiknak, melynek dimenziói felmérhetetlenek. De szintén mérhetetlen az a felelősség is, mely a mindenkori magyar kormányokat -- beleértve a jelenlegit is -- terheli azért, mert elmulasztották hírünk rontásának jelentőségét felismerni és az ellen hathatósan

védekezni. A Monarchia idejében a külügyi képviselők osztrák kezekben lévén, még menthető, illetve magyarázható volt a magyarok passzivitása ezen a téren. A Horthy korszak meg átvette az egész KuK-ás bagázst, mely a habsburgi irányelvek szerint képviselte a magyar érdekeket, s Kádárék meg úgy táncoltak, ahogy Moszkva füttyölt nekik. De mi a mentsége az Antall-féle külügyi vezetésnek, mely az emigráció óriási potenciálját is elhanyagolva nem tudta, vagy nem is akarta kihasználni megfelelő nemzetközi hírveréssel azt a történelmi alkalmat, amit a Trianon-i "békerendszer" összeomlása jelentett Jugoszlávia, majd Csehszlovákia felbomlása révén? Miért nem tudott, vagy akart az immár cáfolhatatlan igazság fegyvereivel rámutatni arra a példátlan rágalomhadjáratra, melynek Trianont köszönhetjük s mely a magyarság hírnevét annyira megrontotta a világban?

Az amerikai, angol és francia média olyan erőfeszítéseket, amelyeket más népeknél rokonszenvvel tárgyal, a magyarsággal kapcsolatban rendszerint, mint átkos sovinizmus példáit tartja számon.

Miközben a határokat Európa-szerte úgy radiózzák ki, mint ceruzavonásokat, addig az 1920-as magyar határok úgy tekintendők, mintha a Mindenható alkotta volna azokat. (...)

Ha magyarokról van szó, kettős mértéket használ a világ, mialatt a magyar külügyi szervek e sorskérdésben is gyáván hallgatnak. **Mi magyarok a Nyugat és az európai történelem mostohagyermekének számítunk.**

Most nézzük meg, kik és hogyan festik le a magyarokat külföldön megjelenő könyveikben, cikkeikben.

A külföldre disszidált író, Mikes György, "The Hungarian Revolution" c. könyvében azt írja, hogy Magyarországon a parasztot szabad volt pofonvágni, de nem kesztyűs kézzel és hogy Budapesten az emberek általában kávéházakban (a Mikes-fajták!) éltek, és a főpincér volt a bankárjuk.

Egy másik, Karl Lomax "Hungary 1956" c. nagy képes albumát egy amerikai neves cikkíró "ötvenhat meggyalázásának" nevezi. Mutatóba két fejcímet idéz: "A csöcselék terrorja" és "Nyugati ügynökök". Íme a fejezetekből egy mondat: "Akik felvették a harcot az orosz tankokkal, azok közt a legjellegzetesebb figurák angyalföldi és ferencvárosi huligánok, bőrkabátos vagányok, stricik, stb, voltak. Műveletlenek, durvák, gyakran antiszemiták, s közülük nem egy csak a kalandot kereste, sportból verekedett..."

A munkások és munkásfiatalok szerepét leszűrki a könyv, egyedül a kommunista értelmiséggel tesz kivételt, azt sugallván, hogy ötvenhat előkészítése a "reformista" csoport érdeme volt. (...)

A Párizsban élő rumán Filozófus, Emil Cioran, aki francia és rumán értelmiségi körökben nagy tekintélynek örvend, a Kolozsváron kiadott NU (Nem) c. újságban 1990 nyarán többek között a következőket írta a magyarokról:

"Ez az ország korlátozott anyagi lehetőségei ellenére semmi eredetit sem produkált a gondolkodásban, vagy a művelődésben...A magyarok semmiféle megértést nem tanúsítottak a nyugati értékekkel szemben. **...Mit keresnek a magyarok Európában? És hogyan telepedhettek meg közöttünk?**A magyar egy hódító, konkvisztádor nép, mely disznótenyésztővé vált. ...Magyarország ma megérdemli sorsát...Magyarország léte egy történelmi kaland és színfolt."

Egy gyászmagyar irodalmi tevékenysége következik:

A Washington Post 1992. január 12-i vasárnapi száma "Megjegyzések és vélemények" részének első oldalán "Blood Ties" (Vérségi kötelékek) címmel Seeking My Family's Hungarian Roots, I Discovered a Fascist Nightmare (Magyar családi származásomat kutatva fasiszta lídércnyomásra bukkantam) alcím alatt

vérfagyasztó beszámoló jelent meg Les Gapay (Gyapay László) tollából. Ebben elhunyt édesapját, aki Győr, majd Nagyvárad polgármestere volt a német megszállás idején, felelősséggel vádolja harmincezer zsidó lakosnak Nagyváradról történt deportálásáért, a magyarokat a lehető legkedvezőtlenebb színben festve le, -- de nem a rumánokat. A Washington Post két oldalas cikke, -- mint a lap megjegyzi, -- csupán kivonatokat tartalmaznak egy most készülő Les Gapay által írt hosszabb kiadványból.

Az Amerikában megjelenő ITT-OTT c. lap hasábjain Éltető Lajos szerkesztő így ír néhány évvel ezelőtt HUNGARIA AMERICANA c. tanulmányában: „A szélesebb amerikai köztudatba csak 1956-ban kerültünk be. Azóta azonban 1956 varázsa magyar körökön kívül eltűnt. Az amerikai média számára ennek évfordulója nem híryanag. ... Egyetemi körökben sikerült azt elhitetni, hogy az 1956-os harc csupán Horthy fasiszták, volt nagy birtokosok és imperialista ügynökök műve volt. Ilyesmi magyarországi „történészek” hírveréséből származott ki külföldre, erősítve az amúgy is fennálló idegenkedést hazánk iránt.”

Ernst C. Helmrich és több más tudós könyvéről megemlítendő, hogy az egyike annak a tíz műnek, amelyeket Peter Sugar neve alatt megjelent, aláhúзва A History of Hungary c., 1990-ben megjelent könyv elolvasásra ajánl szülőhazánk általános történelméről. Az utóbbi mű társszerzői között megtalálhatók a Kádár korszak vonalas történészei, mint Hannák Péter, Berend Iván, Ránki György, Nagy Zsuzsa, Frank Tibor és Jeszenszky Géza, aki Magyarország I. Világháború szerepével foglalkozik tanulmányában, de semminemű utalás nem található a leendő kisantant államok emigráns propagandistáinak döntő szerepére Trianon előkészítésében.

E tanulmány kiegészítő olvasmányaként ajánlott hat könyv közül Sugar Péter felsorolja Jászi Oszkár Revolution and Counter-Revolution c. könyvét. Jászi e műve a legártalmasabb, amit Magyarországról az I. Világháború után valaha is írtak, mert minden lexikonban forrásműként tüntetik fel Nyugaton és hazánkkal kapcsolatban.

A History of Hungary előszavában, amely Indiana University Press (Bloomington, IN) kiadásában jelent meg, Sugar Péter megköszöni az ottani egyetem Magyar Tagozata, a Magyar Tudományos Akadémia és a Soros Alapítvány támogatását. Megjegyzi, hogy ez a mű egyetemi hallgatók és tanárok számára (Úristen! Szerző) referenciaként szolgál, bemutatva azt is, miként alakultak Magyarország kommunista államból egy több párt rendszerű országgá. (...)

VAN MENEKÜLÉS?

Erre majd az Olvasó feleljen, miután a következőket is elolvasta.

Számadás. Ezzel a címmel jelent meg egy 7 újságoldal terjedelmű cikk, a MAGYAROK VASÁRNAPJA (Kaliforniában megjelenő hetilap) 1994. november 6-tól december 25-ig kiadott számaiban, Corvinus aláírással. Ezt az ismertető cikket -- ha röviden is -- említenünk kell, mert nagyon sok politikai manővert világít meg, amikről nem tudtunk és nem értettük, hogy miként juthatott Magyarország és benne (csak) a magyar nép a jelenlegi reménytelen helyzetbe.

Ezt világítja meg Corvinus a szerepeket játszó politikusok alapos bemutatásával. Ebből tudtuk meg, hogy a pártonkívüli Antall József nem politikust, de történészt Aczél György jelölte ki a miniszterelnöki pozícióra Csóri és Csurka ajánlására! Antall feladata (a történelemből láthatjuk, hogy vállalta! a kommunista diktatúra alatt elkövetett népellenes cselekmények bűnöseinek megvédelmezése a

felelősségrevonástól és a hatalom át- és visszamentése a liberál-kozmodopolita-kommunista kezekbe. A történelekből és a jelen helyzetből láthatjuk, hogy ennek a feladatnak Antall lelkiismeretesen és maradéktalanul eleget tett.

Egy másik jó oldala e cikknek, hogy mindazokról, akik részt vettek e – nekünk --szomorú komédiában, elég részletes életrajzi adatokat közöl. Ismerteti, hogy a nemzeti érzelműbb szereplőket miként tették lehetetlenné, vagy nyerték meg országgrontó tevékenységükhöz.

Hogy jobban megláthassuk, milyen sötét dolgok történtek, kiemelünk csak egy, de igen lényeges epizódot a cikkből és azt betűszerint idézzük:

"... A KGB, a CIA, a MOSZAD egy rózsadombi villában megállapodnak a kommunista hatalomátmentés menetrendjéről. Egyaránt veszélyesnek tartják az **MDF-et is és Pozsgay-körét is** a szocialisták miatt.

Atitkos tanácskozáson Antall József (még nem MDF –es), Pető Iván (SZDSZ), Horn Gyula, Paskai László bíboros, Göncz Árpád (SZDSZ), Zoltay Gusztáv (a Zsidó Hitközség vezetője), Dr. Boros Péter, a KGB magyarországi összekötője, valamint három magasrangú tiszt vesz részt a KGB, a CIA, a MOSZAD képviselőitében. A titkos tanácskozáson a szabadkőműves Antall József kezébe kerül a teljhatalom... Döntenek: Pozsgaynak bukni kell... (...)

Elfogadjuk avagy sem, az mindenkinek egyéni, - **lelkiismerete szerinti** - joga. Ez az amit úgy neveznek (ha igaz,hogy) : **emberi szabadságjog!**

De ki tudja, mikor, mi a helyes?!

—"Annyi balszerencse közt,

S oly sok vizsály után..." Magyar! Mi vár reánk?

Fejezzük be Madách Imre szavaival:

(magyar)EMBER KÜZDJ ÉS BÍZVA BÍZZÁL!

Egyed Atilla

FOHÁSZ

*Uram! Perelni jöttem Hozzád!
Kétségek és rémek bántanak.
Néped, a Magyar Nép jövője,
Mi szívemnek nem hagy nyugalmat.*

*Mindenki tépi és szaggatja,
De legjobban saját fiai!
Gyűlölik,marják egymást mindig
S nem tudnak a múltból tanulni!*

*Pozíciókért lihegnek és
Gyönyörökért eladják fajukat,
Nemzettől elidegenednek,
Megtagadják szülőanyjukat!*

*Megtagadják magyarságukat,
Mit évezredek adtak nekik,
Bálványként tisztelik azokat,
Kik erkölcsileg örök senkik!*

*Uram! Ez nem lehel hivatás!
Uram! Ez nem lehet életcél!
Te minden népnek megadtad azt,
Mért kemény kell legyen, mint acél!*

*És nekünk még többet is adtál,
Hisz Fiad e fajban született.
Megtagadják Őt is, mint Péter, (de)
Nem félelemből, a hűtlenek!*

*És ezt vagyonért, rangért teszik,
A kényelmes, tunya életért,
És feledik üldözött fajukat:
Dél- és Felvidéket és Erdélyt!*

*Ott most pusztítják fajunkat
Sunnyító szlávok és oláhok,
És nem hallják meg jajainkat
Ezek az elvadult Júdások!*

*Uram! Tégy csodát, adj új jelet,
Ha kevés, ki magyarnak maradt,
Megállítsa-e nép romlását.
Uram! Segítsd meg e hadat.*

*Uram! Hallod-e jajkiáltásom,
Mi fájó szívemből tör Feléd?*

*Uram! Mentsd meg Magyar Népedet,
A szenvedésből legyen elég!*

*Adjál szép szavú profétákat,
Kik szívre, értelemre hatnak,
Jó példát adó vezéreket,
Kik minket soha el nem adnak!*

*Senkinek! Soha! – Mindig hűek
Lesznek egyetlen Szent Fiadhoz
És fajunkhoz, a magyar néphez.
És ez újabb ezer évet hoz.*

*Hogy betölthessük hivatásunk
És megbékítsük a Teremtőt,
Mert: „Megbűnhődte már e nép
A múltat s jövőjét!”*

Calgary 1979. április 7.

*

*

*

*

*

*

Botos László

A RÓMAI KATOLIKUS KERESZTÉNYSÉG FELVÉTELE

Írásunkban, mi csak a lelkek buzdítására vállalkoztunk, bár nagyon fontos lenne történelmünk azon sarkalatos, történelem formáló eseményeit tudatni, melyek egyes elemzések következtében lettünk, amik vagyunk, mások kiszolgálója, elveszítve nagyhatalmi helyzetünket, és másik elbírálás szerint, így maradhattunk fenn az európai római-katolikus keresztény közösségben, különben elpusztítottak volna.

A Quedlinburgi szerződés⁴⁹

Minden háborúnak végső célja békét és barátságot teremteni ellenfelek között. De valóban ez volt a célja a németeknek? A jelek szerint a sok vereség után most láthatjuk, hogy ellenséges maradt, csak célját vallási köntösbe takarta. Akkor kezdték el a németek a „barátságos” közeledést, mikor egy fiatal kagán került hatalomra, egy csoport tanácsadóval, akik kezdetben irányították az országot Géza alatt.

972 augusztusában I. Ottó az Einsiedeli Benedekrendi Kolostorban kiadott egy királyi szabadalmi levelet néhány szerzetesnek a magyarországi küldetésre. Választása egy Wolfgang nevű szerzetesre esett, aki mint misszionárius a legalkalmasabb volt erre. A történészek azt jegyezték fel erről, hogy Wolfgang

⁴⁹ Botos László: Hazatérés. Budapest. 1996. 34-39. old.

utazása sikertelen volt, azért, mert a császár, rövidesen Wolfgang visszatérése után, egy másik hittérítőt küldött hazánkba. Wolfgangot Pilgrim püspök kérte vissza. Grandpierre K. Endre⁵⁰ szerint ez kétes, mert egy püspöknek, hogyan lehetett annyi hatalma, hogy egy császári küldöttet visszarendeljen? Grandpierre megcáfolja azokat a történészeket, akik állítják, hogy Wolfgang küldetése sikertelen volt, mert épp a gyors visszatérése és egy másik misszionárius (Brúnó) megbízottnak azonnali Magyarországra irányítása mutatja eredményes munkáját. Wolfgang volt az a személy, aki kiépítette a folytatólagos diplomáciai kapcsolatot országunk és Németország között. És ha a császár nem lett volna megelégedve munkájával, akkor nem nevezi ki ezt az „egyszerű” szerzetest visszatérése után Regensburg püspökévé. Ez a város lett a magyarellenes központ, ahol Bulcsu és Lehel holttestét ismét felakasztották a templom tornyába. Ezzel a minősíthetetlen vandalizmussal próbálták szítani a magyarellenes érzületet és megtépázott önbizalmukat erősíteni leveretésünkre. II. Ottó császár K. u. 976-ban nagybirtokkal ajándékozta meg Wolfgangot a császár érdekében kifejtett tevékenységéért.

Továbbá Wolfgangot bízták meg a német hercegisasszony, Giesel nevelésére. Gizelláról van szó, I. István feleségéről. Nem vitás, Wolfgang sikerrel járt a magyar királyi udvarban, ő biztosította a második küldött misszionárius Brúnó püspök elfogadását is.

A német célt jól álcázták a béke és a hittérítők tevékenysége által. Grandpierre K. Endre sejteti, hogy egy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. Ez a titkos nemzetközi szövetség olyan képességgel bírt és olyan kidolgozott terv szerint dolgozott, hogy egy rövid időn belül leterítette a semmit sem gyanító magyar nagyhatalmat. Nem maradt fenn írásos bizonyíték az államcsínyről és így a résztvevők neveiről sem. Valószínű, hogy a fiatal Géza kagán tanácsadóiról van szó, akik tizenketten képviselték nemzetünket a Quedlinburg-i gyűlésen, K. u. 973-ban. Több mint valószínű, hogy ezeket Brúnó püspök megvesztegette.

Zsolt (Zolta) és Taksony kagán alatt a németek barátságtalanok voltak, akkor nem volt lehetőség államcsínyre. A tanácsadóknak nem volt nehéz meggyőzni a fiatal, tapasztalatlan kagánt, hogy fogadja el az új vallást és annak minden vélt velejáróját.

Németek és magyarok között az érintkezés hosszú időn keresztül csak kard és nyílváltásban állt. Diplomáciai kapcsolat nem létezett. Taksony halála után, mikor a fiatal Géza lett az új kagán, hirtelen minden megváltozott. Brúnó püspök elhalmozta a magyar arisztokráciát Ottó ajándékaival. Az ajándékozás minden időben jól bevált módszer volt, egy dolgot szolgált csak: a lekötelezettséget. Lekötelezettség a lekötelezőnek. Györffy György meggyőződése szerint egyes ajándékok a császár saját érték tárgyai közül valók, amelyek a mainzi érsek kincsestárából és a Szt. Galleni Apátságtól kerültek elő.⁵¹

Az aranyak varázsa volt, megnyitott az már sok zárt ajtót. A múltban megnyitotta Babilon, Théba, Karthágó, Róma, Buda és Tihuanaco kapuit. Az arany képes hatalmat adni, vagy birodalmat rombolni. I. Bratianu, román miniszter eldicsekedett a francia diplomatáknak, hogy ő Erdélyt 10 millió aranyért vette meg. Bratianu az aranyat használta fel a politikusok lefizetésére, hogy megkaphassa Erdélyt.⁵²

⁵⁰ Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.

⁵¹ Györffy György: István király és műve. Bp. 1977. 75. old.

⁵² Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.

Az arany képes nagy birodalmat is alapítani. Brúnó püspök szekerei tele kincsekkel megrakva érték Esztergomba, katonai kísérettel. De útba kellett ejtenie Pilgrim püspököt Passauban s átvenni Ottó írott utasításait. Ez az egyetlen okirat, ami fenn maradt.

Ottó császár történelmi nagyság és kiváló uralkodó volt, ki sokat tett Németország érdekében. Nagyon ügyesen álcázta a magyarok meghódítását a keresztény térítés palástja alatt. Ő volt, aki elsőnek vezette be a politikába a “Drang nach Osten”, magyarul “Keletre való terjeszkedés”-t, és legnagyobb vágya volt népünk kiirtása. Nagy Ottó levelének szövege a passauai Pilgrim püspökhöz: “Segítsd Brúnót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután ezek királya hűbéresünk lesz.”⁵³

E levél burkolatlanul elárul minden tervet és szándékot, azonban a történészek szerint a magyarok saját akaratukból és óhajukból vették fel a római vallást, és kérték a német és bohémiai misszionáriusok küldését és munkáját az országba.

Hogy fedhetné ez az igazságot?

Az akkori kor magyarja, igazán óhajtotta volna a nyugati kereszténység felvételét, meg volt a lehetősége helyben, a Kárpát-medencében. Hisz testvérnépeink, az avarok, akik nagy részben túléltek Nagy Károly hadjáratát, a Római Egyház rítusa szerint imádták az Istent. Ezt tükrözték mind azok a díszítések, vallásos ereklyék, amelyek hátra maradtak, s még ma is láthatók a múzeumokban.

A második indok, hogy elődeink egy teljes évszázadon át harcoltak, lázadtak és meghaltak az erőszak miatt. Itt megemlítené egy eset, Tonozüba és feleségének élve való eltemetése, azért, mert nem tudtak megválni ősi hitüktől.

Grandpierre és még több történész szerint nem mindenki volt keresztény a mai értelemben, akik hazajöttek Árpáddal. Egyesek a Nap-Isten kultuszának hódoltak, ami a legősibb Istenimádás, de nem jelentette a Nap-imádását. A Napot tartották Isten megnyilvánulásának, hatalmának. Egyes történészek ezt hívják őskereszténységnek. K.u. 910-ben Luitprand cremona-i püspök írja: “A magyar nép nyilvánvalóan keresztény.”⁵⁴ Valószínű, hogy ez az ősi vallás a manicheista vallás maradványa, amely Jézus tanítását hirdette és fogadta el az ószövetség nélkül. A különböző vallásos megnyilatkozások Árpád népe között azt jelentette, hogy vallási türelem volt.

Árpád az “egy Isten”-hez imádkozott és tisztelte a természetet, állította Cornides, Theophilactus és Thuróczi is.⁵⁵ Ez mind bizonyítja Egy-Isten hívőségünket. Volt köztük Nestorián és Mazda hitű, de minden gyakorolt vallásunk a Sumír-mágus szeretett vallásból eredt, több ága, válfaja létezett, ebben volt az erejük és ez egyesítette őket. A vallási összhang, amely erőssé és egységessé tette őket, ezt kellett Ottóéknak megszüntetni, ez volt számukra az egyetlen út, hogy a magyarok hatalmát megtörjék. Ha I. Ottó szándéka egyenes és őszinte lett volna, akkor nyíltan fordul Géza kagánhoz, és nem a “tizenkettőkkel” tárgyal. Ottó kétszer is figyelmeztette Pilgrim püspököt, hogy legyen nagyon óvatos. (S miért jött titokban az országunkba?)

A határvédelemről: Abban a században országunkat egy széles füves földcsáv (gyepű) vette körül, amit védősávnak is nevezte. Ez jogilag nem tartozott senki birtokához. Nagyfokú óvatosság kellett a határátkeléshez, de azonbelül már nem volt

⁵³ Dümmler, E. L. : Pilgrim von Passau. 38 old. (Rudnay Egyed: “Nyugati Kultúráról”. Ősi Gyökér, 1990, szept.- októ. 143 old.)

⁵⁴ Vágó Pál: “Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéseig”. *Kelet Népe*, 5. 1971. 7 old.

⁵⁵ Kállay Ferenc: Pogány magyarok vallása. 1861 és 1971

ellenőrzés. Valószínű, hogy a határon belül az összeesküvők megbízottai várták a német tárgyaló feleket. A quedlinburgi ülés a tizenkét arisztokrata részvételével folyt le K. u. 973-ban húsvétnapján.⁵⁶

Az „idegenek” által lejegyzett történelmi munkákból: az akkori magyar annyira vágyta a békét, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetetlenségét feladta. Minden áron béke, ez volt a cél.

Ki tudja ezt elhinni? Ezt kérdezi Grandpierre. A Lech-mezei csata és a quedlinburgi összejövetel között húsz év telt el, ami háborúmentes volt: és még mindig Európa legnagyobb katonai hatalma hogyan könyöröghetett attól a néptől békét, akit a közelmúltban annyiszor megvert?

Egy nemzet nem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra. Őseink békéért való esedezése kitalált szöveg a történészek részéről, akik ezzel akarják elhitetni, hogy egy elgyengült nemzet lettünk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, K.u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”⁵⁷

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fenn maradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének. I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő diktálta a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akár hogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében magyarellenes erőt képviselte, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát. Már előbb említettük, hogy őseink a Lech-mezői vereség után is katonailag erősek maradtak. Ha valóban megmaradtak, akkor hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi?

Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ.⁵⁸ Thierry közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. És pedig közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarellenes ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője. Ekkor a pápa felruházta minden hatalommal, ami szükséges volt népünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelheidot. E házasság egy jól bevált fegyver volt tervének végrehajtására. A németek már éltek ezzel a lehetőséggel, amikor Atilla hatalmát megsemmisítették.

A németek Hildegund Krimhildát adták Atillának, aki a nászéjszakán kötötűjével megölte őt, amit az orrlyukán át felszúrt az agyába.⁵⁹ Atilla halála okául három különböző ismeret tudatosult. Az egyik, amelyet itt közöltünk, a második, amely nagy általában ismert, hogy a lakodalom után a nászéjszakán bekövetkezett orrvérzés okozta Atilla halálát. A harmadik, mérgezés következtében előállt orrvérzés,

⁵⁶ Grandpierre: I.m. 226 old. from Wertner Mór: Az Árpádi családi története. Nagybecskerek, 1892

⁵⁷ Endlicher, Monumenta Ápádina. 131 old. (Grandpierre I. m. 222 old.)

⁵⁸ Grandpierre: I.m. from Thierry, Amadé: Attila Mondák. 99 old.

⁵⁹ Mihály Ferenc: Isten Ostora c. cikk. From Frederich H. Martens: *Romance of Evolution*

amikor orrán, száján ömlött a vér. A legújabb rovásírási megfejtést az a lábjegyzetben közlünk.⁶⁰

Adelhaid célja nem Géza megölése volt, hanem megnyitni a magyar határokat honfitársai előtt.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találékonyak a békekötésben. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

- Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).
- A határvidék védelmét is.
- Szabadbejövétel a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyezni templomok építését, plébániák felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezét adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).
- Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.
- Rangos állások, földbirtok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnek.

Thierry Amadé mondja, hogy a quedlinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal exportálnánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendszerünket.⁶¹

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, ideológiai és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán meg legyen a felemelkedésük, és hogy sokasodjanak. Így rövid időn belül Magyarország elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel levertek.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltételt-tervet a nemzet nevében? A hivatalos kormány képtelen erre, csak az a csoport lehetett, amelyik előkészítette az államcsínyt, azok, akik adományokat fogadtak, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek. Pilgrim,

⁶⁰ A Nagyszéksósi Aranykehely felső időhatárát a régészet K.u. 453-ra teszi. Ez Atilla halálának éve. Az arany, pontosabban elektron, (arany-ezüst ötvözet) kehely talpába, pontozással egy rovásszöveget írtak. Amennyiben helyes Oláh Imre Jenő rováskutató megfejtése, a felirat összefügg Atilla halálával és a magyar szövege ez: ERRE RÁ ES FE' EŐ TENYEŐ, MÖGEREDI ERRÉN ORRVÉRE EBBE, DE OTT SZÉKÉBE ARA MÁR ÍLEN. Nyilván a menyasszonyt hibáztatta a testőrség a mérgezésért, hiszen a kehely szövege szerint máris élre került az ara, az az már székében leszúrták. Krimhilda tehette a gyorsan ölő bizánci mérget a kehely italába, E méreg ismert mellékhatása volt a hirtelen megeredő orrvér. A megfejtés 1986-ban lett publikálva a clevelandi Szittyakürt újságban, és kétszer előadva Clevelandban a Nagy Szittyá Világkongresszusokon.

⁶¹ Grandpierre: I.m. Thierry Amadé. 98 old.

Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül és alárendeltje lett az ellenségnek, a németeknek.

Mikor őseink megtudták, hogy a németek képesek voltak hivatalos iratok hamisítására csak azért, hogy Pannóniát megszerezzék, ez a hír, ráeszmélés nagyon megrázta őket. Pilgrim püspök Ottó sugallatára négy iratot hamisított, amelyeket most Lorch hamisítás név alatt ismerünk. E négy hamisításnak kellett volna bizonyítania azt, hogy az utolsó négy elhalálozott pápa a passau-i püspök hatáskörébe, iktatta a Dunántúlt.⁶²

Ahogy Géza értesült a hamisításról, rögtön elrendelte az ügy kivizsgálását. Pilgrim püspök felkérte VII. Benedek pápát ez iratok valódiságának bizonyítására. A pápa ezt nem merte megtenni, mert Magyarország még mindig nagyhatalom volt Európában, de ugyanakkor Rómának Németország volt a „kedvelt”-je.

A pápa hajlandó volt a német kérelmet támogatni. Buzgólkodása közben ráakadt iratokra, amelyek Tudummal voltak kapcsolatban. Tudum egy avar vezető volt, második az uralomban, aki Észak-Magyarországon élt, túlélte a Nagy-Károly-i hódítást, és 811-ben elfogadta a salzburgi érsek korlátlan hatalmát. Erre hivatkozva a pápa a salzburgi érseket kinevezte a Dunántúl Apostoli Helynökének. Így kielégítette a német igényeket. Géza észrevette ezt a körmonfont húzást, és Brúnó püspököt azonnal kiutasította hazánkból.

Pilgrim lakóhelyét a magyar hadak feldúlták, és a levelek Ottó és Pilgrim között mind megsemmisültek. Ez K. u. 973-ban, 18 évvel az úgynevezett „végső vereség” után történt.

Géza kagán fiát, Vajkot 1000-ben koronázták királlyá, és keresztségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásait, és uralni akarták Magyarországot.

* * * * *

TOMORY ZSUZSA

KERESZTÉNYSÉG ÉS RÓMAI KATOLICIZMUS

A fenti cím két szavának szelleme és valósága között oly hatalmas ellentét feszül, mely egy országot tudott tönkre tenni, s utóhullámai a mában is erősen éreztetik hatásukat. Tekintettel arra, hogy ez az ország édes hazánk, Magyarország, elodázhatatlanul szükséges ezen ellentét feltárása mindannyiunk okulására.

Multunkkal foglalkozók számára nem meglepő azon állításom, hogy történetünk és műveltségünk minden eleme magában foglalja a Teremtés hatalmát, csodáját. A ma híres tudósainak „felfedezései” őseink ösztudásának része volt, ezeket korokkal megelőzve. Például: a ma tudósai nem régen fedezték fel, hogy a teremtés hajnalán kétféle fény született.

Az első, rövid villanás ébresztő volt csupán, mint Csipkerózsikánkat álmából ébresztő csók. A második fény születése hozta magával az életet, az Egyetemes Életet, akit népünk Isten első és egyszülött fiának ismert és ismer mai napig is, imái

⁶² Grandpierre: I. m. 223. old. from Vezérek kora. 342.

tanúsága szerint. Ekkor vált fény ébresztette ősanyánk népünk Nagyboldogasszonyává, az Élet anyjává, aki máig is szüli és gondozza a napokat, naprendszereket, a világot..

Tudósaink azt is felfedezték, hogy a fény a keresztirányu hullám jellegzetes alakja. Népünk ezt is ősidők óta tudja, s azt is, hogy ez a fény minden élet magja. Ezért jelképezték a Napot – ki e földi életünk Magja, s kit Magúr néven tiszteltek – körbe zárt kereszttel. Azt is tudták, hogy Földanyánk, Kisboldogasszonyunk kebelében égő tüzek vannak, s ezen tüzeket is kereszttel jelképezték. De fénykereszttel jelképezték a teremtményeket éltető fényt: „Forogjatok szent keresztetek...” **A mindenütt jelen levő fény, fénykereszt ismerete, tudata avatta őseinket Kereszténnyé, a fénykereszt hordozóivá mind testi, mind lelki vonalon. Születésükkor kapott kegyelem avatta őket keresztényekké eszmélésük első pillanatától kezdve.**

Nem kellett másoktól kapnunk a kereszténységet. Nem is lehetett, mert a világon nem volt és ma sincsen olyan vallás, melyet kereszténynek nevezhetnénk. Népünk életére nehezedeó római katolicizmus a maga vallását Krisztiánnak, sőt ma már Judeo-Krisztiánnak nevezi, s mindkét elnevezés sokezer évvel, sőt korokkal fiatalabb, mint a Magyar Kereszténység, amint ezt neve és felfogása is elárulja. A nevében nincsen fénykeresztnek nyoma sem, s a keresztet némely szertartásuknál a „szégyen” jelzővel illetik. Egy pillanatra sem fogták fel Jézus szavait: „*Én vagyok az út, az Igazság és az Élet...*” hiszen nem magyar szótárunkban ezek a szavak nem hordanak különösebb súlyt. A magyar számára az Igazság égi fényt jelent, s az Élet ennek az égi fénynek, fénykeresztnek örököse, hordozója. Az életben megnyilvánuló **ősmagyar kereszténység nélkül se a római, sem a zsidó vallás nem születhetett volna meg.**

Mind a zsidó, mind mellékágazata, a római katolicizmus az ősmagyar kereszténységen élösködik, sőt magát e fölé emelve pusztulásunkra szövetkezve, hogy ne maradjon életben Isten teremtésének, szeretetének élő tanúja. Mindkettő saját hatalmát, s nem Isten szeretete szerinti életet félti.

A római vallás a régi, római birodalom hatalmát igyekezett átmenteni egy akkor még erős és egyetemes magyar műveltség keretein belül, s jóval a katakombák világa után kezdték el használni a kereszt jelképet a maguk Krisztián vallásához. Addig a hal volt Jézus jelképe, de ennek értelmét sem ismerték, hiszen a jászok jelképei között kellett volna ezt keresniük: náluk a csillag-pikkelyes hal volt a Tejút jelképe. Itt most csak futólag említem meg, hogy ősmagyar nyelvünkben az Örök Öreg Isten neve egy mássalhangzós volt, nem érintve még az anyag zárt világát. A jászok Istenének neve Jó. Ezért mondta Jézus, hogy nincsen más jó, mint Isten, kinek első és egyszülött fia az Egyetemes Élet, ki már a teremtésben vesz részt: a jászok Jizzu-nak nevezték. Jelképes állataik a csillagpikkelyes tokhal és a szarvas, kiket jizéter és jázinu néven említettek, s e fogalom megjelenítője egy sok ezer éves kövését, melyet Kezdeteink című írásomban hozok.

A rómaiak átvették az általuk megszállt, vagy közelükben élő nép vallásának jelképeit, de azok értelmére, lelkiiségére nem tartottak igényt. Ugyanígy Jézus jelképnak használták egy időben a napot hordozó Csodaszarvast is, míg ezen műveltségi jelkép embereit pogánynak kiáltották ki, s jogosnak pusztításukat. Ugyanakkor a maguk római fellegrára körül pogány istenségek tömegeivel találkozhatott az ember, s a caesarok minden bizonyára kényelmesen érezték volna magukat e környezetben, az ott máig folytatott életvitelt nem is említve.

Ma talán már eszmélnének e valláson belüli, valóban hívő, Istent tisztelő egyének, de legalább is észlelik hiányérzetüket: üresek, mint a dob belseje. De a

hatalom nem szívesen adja fel elért dicsőségét, s a helyzeten javítani akaró, igazságért küzdő embernek hosszú élete ott nincsen. A Borgiáknál is jól bevált ez a módszer.

A római katolicizmus terjeszkedése nyomán hataloméhes szándékaik jól megmutatkoznak, amikor látjuk, hogy például a Brit Szigeteken a régi ősvallási központokra telepedtek, s ezeket használták minden eszközzel hatalmuk biztosítására. Erre kiváló alkalmat adott idővel a kiközösítés, s később az inkvizíció, hogy a legelhíresültebb módszereiket említsem. Mint minden hataloméhes szervezet, ők is testi-lelki rabszolgákat igyekeztek teremteni.

A keleti vallás is politikai hatalmat remélt az „új” vallástól. Az „In hoc signo vinces” látomás nem a szeretet vallását ültette Justiniánus lelkébe, hanem egy véres csata számára szerencsés kivitelét.

S maradt magára a magyar Európában. Hordozza Isten adta fénykeresztjét az egyetemes élet és szeretet jegyében.

Nem kell Európába igyekeznie. Európának kellene felocsúdnia, meglátni azt az értéket, amit a fényt élő és hordozó nép jelent a világ számára. Számukra is.

Ezért kell pusztulnia, mint ahogyan Jézus halálát is remélték a világ hatalmasai, s a maguk módszereivel siettették is. De hiába reménykednek: Isten szeretete örök, s a lélek útján szeretetben járók élete is. Ahogy Ady Endre intette az örzöket: „Az élet él és élni akar...” És él Isten örök kegyelméből.

De amikor történelmet tanítunk, ne igyekezzük bizonyítani, hogy keleti, vagy nyugati szertartás szerinti keresztények voltunk. Lássuk be: egyik sem keresztény.

Magyar mondás: Amióta elhagytuk a Régi Istent, pusztul a magyar. Tudjuk most már, hogy a Régi Isten népünk Öreg, Örök Istene. (Mert aki Örök, minden bizonnyal öreg is...)

Ezt a Régi Istent nem keleti kereszténység, vagy római kereszténység felvételével hagytuk el, hanem két erőszervezet hatalmi harcának vagyunk áldozatai.

Történelem könyveinkben így emlékezzünk meg e korról: „Amikor áttértünk a római katolicizmusra” és soha ne ejtsük ki azt, hogy itt, vagy ott felvettük a kereszténységet. A magyar őskereszténység magyarságunkkal együtt Isten ajándéka, s nem vettük fel egyik utódműveltségünktől sem, hiszen nekik nélkülünk nem lenne vallásuk. Amit átvettek félreértett szilánkok, de még ezek is Isten felé vezető útjukat egyengetnék, ha erre igényt tartanának.

Ezért mondhatta Gejza, hogy elég gazdag ahhoz, hogy több istent is szolgálhasson: jól tudta, hogy ezen új vallások célja a hatalom, s az ehhez szükséges pénzszerzés. Valóban elég gazdag volt ahhoz, hogy a római katolikus központokat hihetetlen mennyiségű vagyonokkal támogathatta. Ezeknél nem volt szó lélekről, szeretetről. Nem is igényelték.

Ezért kellett pusztulnia a magyarnak, magyarok legjobbjainak. Ezért kellett Rómának még a XVII.században is az Alföldre térítőket küldeni... Éppen úgy nem tudott megbirkózni a magyar Isten adta erejével, mint annak idején a római birodalom, mely el tudta foglalni még a Brit Szigeteket is, de az Alföldet nem.

Eszméljünk, s emeljük magasra Isten adta fénykeresztünket a szeretet jegyében, hogy az egész világ lássa, követhesse, ha lelke és szabad akarata ezt óhajtja.

Emlékeztetőként megismételem: Minden sejtünk fényt és életet rejt. Ezt ősi imáink így fogalmazták meg: Forogjatok szent keresztet, melyekről tudták, hogy életet hozó fénykeresztet.

*Őrizzetek szent angyalok,
forogjatok szent keresztet,
Hadd aludjak Máriának kebelébe(n)...*

*másutt:
Szobám közepén az aranyszál kereszt
Kerűjjetek keresztetek
Őrizzetek angyalok
Mert elnyugszom a Jézus Mária nevébe*

Értsük, őrizzük őskereszténységünk tudatát a lelkünk legmélyében. Fény az életünk, fényt eszünk és iszunk, amikor táplálékot veszünk magunkhoz, s palóc imákban a Nap eleven ostya...

Mi magyarok nem római katolikusok, protestánsok, stb. vagyunk – hanem a világ őskeresztény ősnépe.

Áldja meg a Jó Isten hazánkat, népünket!

* * * * *

Idézet Lajdi Péter munkájából: Adalékok a történeti magyarság vallási életéről a független Magyar Apostolkirályság fennállásának ideje alatt

www.magtudin.org

Fehér Mátyás Jenő Álmos nagykirály Kievben tartózkodó magyarjairól írja, hogy „a kievi várban már manicheusoknak nevezik a magyar vezető réteget, tehát Álmos családját. **Photius pátriárka** eretnokséggel foglalkozó apologetikus iratában seregszemlét tartva a bizánciakkal kapcsolatos népek fölött 895-ben írja, hogy 'a kievi törökök (mármint a 'turk', azaz pártus magyarok; LP) a manicheista eretnokség hívei'. (Fehér Mátyás Jenő: Rasdi mesél)

A Szent István király által a Szentföldre igyekvő, de királyunk által Magyarországon marasztalt **Szent Gellért**, későbbi csanádi püspök *Deliberatio* című, közel ezeroldalas, terjedős stílusú, latin nyelvű teológiai művében megemlíti, hogy **őt a magyarok vallása leginkább a manicheizmusra emlékezteti, de nem az**. Ugyanebben az írásában afölött siránkozik, hogy Magyarországon nem veszik jó néven, ha valaki a manicheizmust üldözni akarja.

Lássuk csak, hogyan vélekedik a kiváló régészprofesszor és történész, **László Gyula** a honvisszafoglaló magyarok vallásáról főként nyelvi szempontból: A korabeli magyar szókincs szavai „annyira gazdagon illeszkednek rá az új hitre,” (?!; LP) „hogy az egyházi méltóságokat, rendtartást, az ünnepeket nem számítva akár egész bibliafordítás kitelnék belőlük. Ez arra mutat, hogy a magyarságnak a kereszténység” (a zsidókereszténység!; LP) „felvétele előtt is mély élménye volt a hitéletről, az új tan csak új tartalommal töltötte meg a régtől ismert fogalmakat. Olyan szavaknak, mint a **búcsú, böjt, bocsánat, bűn, gyón, gyónás**” (bocsát, bú, bűnbánat, egyház, érdem, gyarló, gyász, gyónik, hit, ige, Isten, kegyelem, menny, örök, teremtet, vét stb; LP) „stb. semmi keresnivalója valamiféle sámánista hitben, de értelme van valamelyik világvallásban.” (László Gyula: A kettős honfoglalás; 151. o. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1978) (. . .)

Pap Gábor művészettörténész és ötvösművész más szemszögből ugyan, de ugyanemellett kardoskodik, amikor így fogalmaz: „Az 1000-es dátummal kapcsolatban van egy másik komoly gond is. Az tudniillik, hogy a magyarság körében korántsem biztos, hogy a Szent István-i térítéssel kezdődött el a kereszténység. ... *Debreceni Ember Pál egyháztörténetében*” (a reformáció idejében; LP) „külön fejezet szól 'a magyarok lelki állapotjáról' a Szent-István-i térítés előtt, és ahogy ő is kimutatja, nagyon valószínűnek tűnik, hogy a kereszténységnek nem a római formáját érte ugyan, nem is a Bizáncban hivatalossá vált formáját, de létezett a kereszténység közöttük.” (Pap Gábor: Angyali korona, szent csillag)

Szintén e fontos külföldi források közé tartozik **Theophylactus Symocatta** bizánci történetíró a VIII. század első feléből, akitől két, népünkkel foglalkozó idézet következik: „*Hunfajú szabírok laknak a Kaukázusnál.*” Ezzel hitelesen lokalizálja a **VII. Konstantinos Porphyrogenitos**, bizánci történetíró-császár által a nála vendégségben járt **Tormás** és **Bulcsú** vezérek elbeszéléséből megismert „*savartoi asphalo*”-nak, azaz „*erős szavárdok*”-nak nevezett eleink jelenlétét az említett térségben.

Majd másutt (abban az időben sok korabeli forrás turknak, azaz pártusnak nevezte a magyarokat): „***A turkok tisztelik a tüzet, a levegőt és a vizet, a földnek himnuszokat zengenek, de csak azt imádják és tartják Istennek, aki az eget és a földet teremtette.***” (. . .)

Most vegyük sorra Dr. Varga Tibor kalauzolása segítségével a legfeltűnőbb jellegzetességeket hajdanvolt kereszténységünk terén, aki szerint ***nem mi tanultuk a kereszténységet Európától, hanem Európa tőlünk:***

- **Szentháromság Vasárnapja**; Könyves Kálmán király 1095-ben elrendeli magyarországi megünneplését. Ezzel majdnem 300 évvel megelőztük a római kereszténységet, mert ott csak 1335-ben lesz hivatalos ünneppé. „*Róma utánunk kullogott.*” – mondja Dr. Varga. Nálunk már a XI. században fényesen ragyog a Szentháromság bölcseleti rendje, tehát korábban sem lehettünk ariánusok! (. . .)

Nálunk a péntek egész évben böjti napnak számított (még a kommunizmus idejében is élt e szokás a menzákon: a péntek volt a tészta-nap!). Róma azonban szombaton böjtölt. Ez a szokás, a böjt péntekenkénti megtartása a korai kereszténység, a III. század előtti kereszténység idején volt szokás, mely szokástól később mind Róma, mind Bizánc eltért, illetve soha nem is tette magáévá. Szent István rendelkezéseiben azonban még mindig eszerint rendelte el a böjt megtartását. A ***magyarság tehát olyan dolgokra emlékezik böjti szokásaival, melyek III. század előttiak, és melyet Róma és Bizánc rég elfelejtett!!*** (. . .)

Nagypéntek; Az egész világon csak nálunk van szokásban az **Úrkoporsó-állítás** vagy másképpen a virágokkal és növényi zölddel földíszített Szentsír állítása. A magyar középkori egyházművészetben ennek legszebb példája a híres Garamszentbenedeki Úrkoporsó.

*

*

*

*

*

*

Idézet Dr. Bobula Ida: A sumir-magyar rokonság kérdése c. könyvéből (Buenos Aires, 1982)

A MAGYAR ŐSVALLÁS ISTENASSZONYA

A múlt század második felében járta a szegedkörnyéki tanyavilágot Kálmány Lajos katolikus plébános. Észrevette volt, hogy hívei a szentek tiszteletéhez nemkeresztény elemeket vegyítenek és feltette, hogy ezek a kereszténység előtti ősvallás maradványai. Kálmány adatgyűjtésének eredménye mitológiairodalmunk egyik legértékesebb tanulmánya: „Boldogasszony, ősvallásunk Istenasszonya”. Ebben elmondja Kálmány, hogy népünk kifejezetten „hét” Boldogasszonyt tisztel, akik között a legnagyobbak tartja a Nagyboldogasszonyt. Ennek leányai a többi Boldogasszonyok (szülő, fájdalmas, gyertya-szentelő, sarlós, segítő, havi), akik közül legfiatalabb a szűz Kisasszony. A néphit a Kisasszonyt azonosítja a kereszténység legnagyobb szentjével, Máriával, *míg a Nagyboldogasszonynak Szent Annát tudják. Jóllehet a keresztény hittan erről nem szól, a nép keddet tartja Nagyboldogasszony napjának.* Meddő asszonyok kilenc keddet böjtölnek, hogy a Nagyasszony segítsen rajtuk.

Aki kedden mos, megbántja a Nagyboldogasszonyt a Kedd Asszonyát. Kedden tilos minden erős munka, viszont elkezdésre, elindításra szerencsés a kedd, pl. tyúkültetésre.

Az adatok tömegéből kitűnik, hogy Nagyboldogasszony az élet adója és védője, bőség, termékenység, aratás, növény, állat és ember szaporodásának, egészségének gondviselője.

Kálmány rámutatott kódexirodalmunk adatára, amely szerint Szt. Gellért „tanácsának intéséből akkoron kele fel, hogy a szűz Máriát ez Magyarországbán Bódogasszonynak, avagy ez világnak nagy asszonyának hívnák.”⁶³

* * * * *

Zárszó

⁶³ „Az ő tanácsáriak intéséből a-koron kele fel, hogy az zyz Mára: az Magyarorssaagban bodog azzonnak, awagy ez wylagnak nagy azzonpanak hyvnak, zent Istwan kiral es ez zegeen orzagot bodog azzon orzagaanak newezee.” (Erdely Codex 554b. Marg. L. 15). Szarvas-Simonyi Nyt. Sz. I. 130. I.

Még a „kereszténység” kifejezést is a magyar „kereszt” szóból kell származtatni, mint a „keresztény” és a „keresztyén” neveket, és nem a latin „crux” vagy a német „kreuz”. „Egyedül a magyar nyelvben fejezzük ki kereszténységünket a kereszt szóval. Más nyelvekben a Krisztus (Christ) szóhoz kötik: Christian, s ez jóval későbbi eredetet jelent.” (Tomory Zsuzsa) Ez megint csak az őskereszténységünket igazoló adat, amely magát a „kereszténység” kifejezés, mint vallás a magyar szó alkalmazásából lett. Az őskeresztényeket üldözték és nem a Római Katolikusokat.

A másik ilyen megalapozatlan vád ellenünk a „barbár” kifejezés állandó hangoztatása. Római Katolikus kereszténységünk felvételékor, nem lehettünk barbárok, mert azóta cáfolhatatlan bizonyítékok kerültek napfényre, hogy évezredekre visszamenően rovásírásunk volt, ez időben egyedül nekünk Európában, megelőzve még a görögöket is. Ugyanakkor Európa népei írástudatlanok voltak, és ezért kellett nekik a latin ABC átvétele. Ennek megtanulása tette őket írástudóvá. Mikor ezen írás rendszert ránk erőszakolták, az ősi rovásírásunkat kiirtották, ekkor lettünk írástudatlanok, mert a latin hangok elégtelenek a magyar hangok rögzítésére. Ez okból kifolyólag lett oly cifra, kacskaringós egy-egy összavunk ebből a korból való latin betűkkel való írása, mert az elégtelen latin ABC nem engedte a helyes hang azaz szó írását.

Az Egyház ezzel, legalább egy ezer évvel visszavetette a magyar szellem fejlődését, de ezért még mindig nem kért bocsánatot, bár megbánás nélkül nincs bűnbocsánat. Ez az Egyház részére is áll.

A magyar nép pusztulása külföldi érdekek összefogásával rossz hírnévbe hozta népünket. Utóbbi kormányaink és Akadémiánk közreműködésével a végpusztulás időszakába hozta. Javaink áron aluli privatizációja, földünk, vizünk, hévizeink, bányakincseink idegenek kézre juttatása, oly méreteket öltött, hogy ha a keresztényi jámborsággal csak imádkozunk, de nem cselekszünk, nem tömörülünk egy megoszthatatlan magyar összefogással nemzetmentés céljából, ha most még mindig nem mozdulunk, nem ébredünk, akkor félő, hogy nem lesz ébredésünk.

Népem, magyar nép, ne várj segítséget Amerikától. Amerika annyit hangoztatott népek szabadsága mire épül? Milliók rezervátumba tételére. Innen származik a rumánok, rácok, tótok magabiztos őslakos magyar nép elnyomásának, irtásának elhatározása, törvénybe helyezése, és annak fenntartása. A megnevezett államok csak utánózzák a 200 év alatti példát. Ezért hiába minden igazság kiáltó szavunk. Ők hozták ránk a mételeyt, s nem a szabadság, de a szabadosság a mindent szabad szellemiségét. Aki a közönséges amerikai naponta ismétlődő történeteket megismeri, és van tisztesség és becsületes érzése: már pedig népünk nagy részének van, az nem fogja utánózni: majd visszautasítja ezt az elzüllött társadalmi formát. A rádióban, televízióban, a sport közvetítő „fokuszálók és landolók” pedig nem egyebek, mint a magyar nyelv böllérei, nyelvünk elárulói. A kommunizmus poklából szabadult népünk bedőlt a kapitalista világszabadság fennkölt hangoztatásának. De ők a tankok béklyójából szabadult népünket és hazánkat a bankok örök időkig tartó modern kor barbár-rabszolgájává tenné, ha nem teszünk ellene. Nem mondhatom fergeteges hangerősséggel, de mondom, amíg élek: egyesüljünk magyar testvéri szeretettel, mert nincs turáni átok.

Botos László

TARTALOM

Botos László: Sikeres honvédelem

Grandpierre K. Endre: A két Szkítia rejtélye

Barabási László: A székely harcos

Botos László: Így volt

Botos László: Királygyilkoságok: Grandpierre K. Endre nyomán

Botos László: Idegen népek betelepítése

Botos László: Trianon kezdete, megtörténte és folytatása

Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme – részlet

Hernádi Tibor: Kiknek állt érdekében a második világháború – részlet

Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme – részlet

C. A. Macartney: October Fifteenth – részletek

Botos László: A nemzettudat szerepe a nemzet életében

Egyed Atilla: Trianon

Egyed Atilla: Hová . . . merre . . . magyar népem?

Egyed Atilla: Fohász

Botos László: A Római Katolikus kereszténység felvétele

Tomory Zsuzsa: Kereszténység és Római Katolicizmus

Lajdi Péter: Adalékok a történeti magyarság vallási életéről

Bobula Ida: A magyar ősvallás Istenasszonya

Botos László: Zárszó